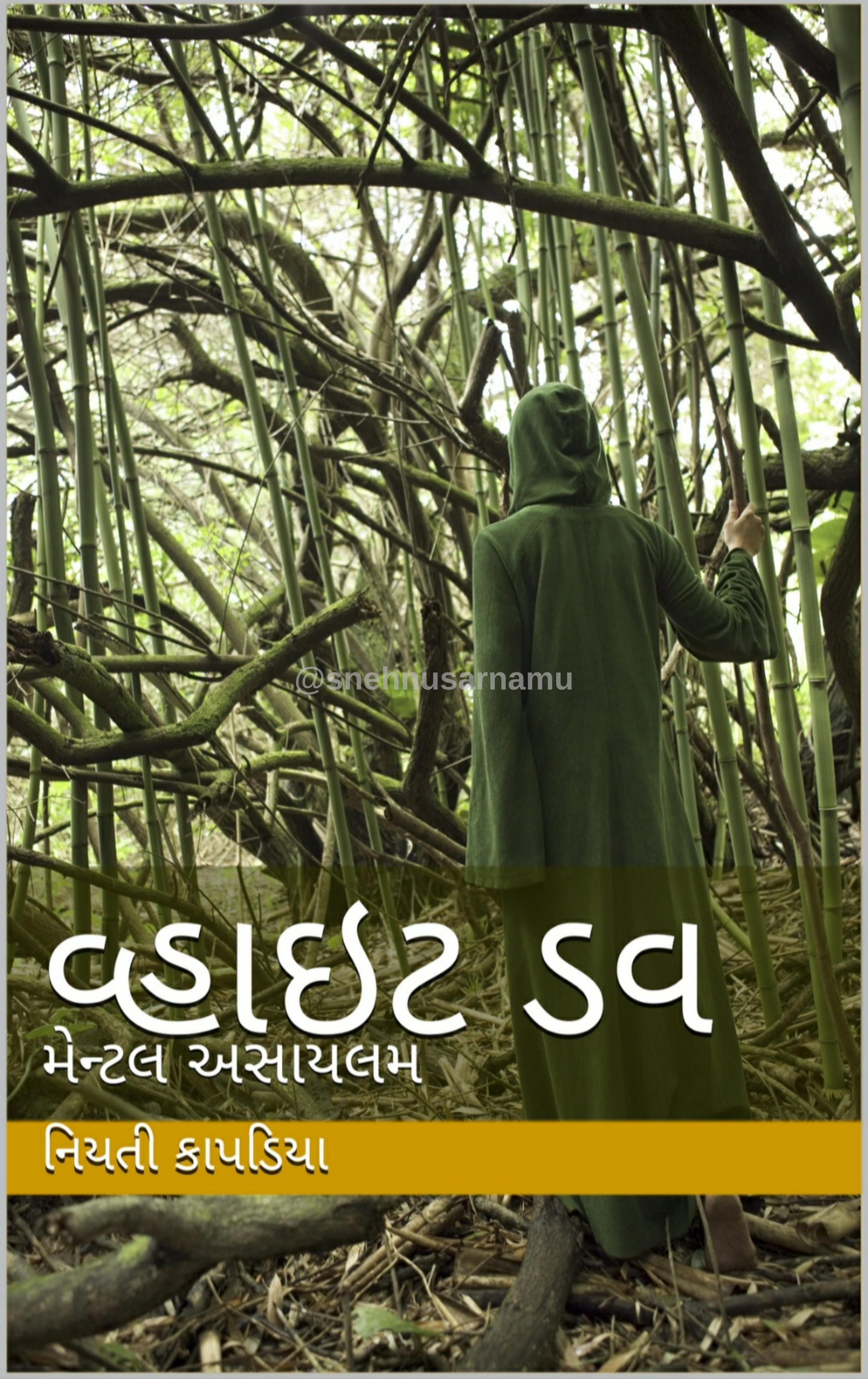

@snehnusarnamu

આઈટ સ્વ

મેન્ટલ અસાચલભ

નિયતી કાપડિયા

VISIT...

LANZAROTE
Caliente.COM

વ્હાઈટ ડવ : મેન્ટલ અસાઈલમ

પ્રસ્તાવના :

વ્હાઈટ ડવ મેન્ટલ અસાઈલમમાં

કંઈક ઘટી રહ્યું છે. ત્યાના ફરજ પર હાજર ડૉ.આઈ.એમ રોય જે વ્હાઈટ ડવના માલિક પણ છે એ અચાનક બદલાઈ ગયા હોય એવા લાગે છે. એમનું સમગ્ર અસ્તિત્વ જ રહસ્યમય બની ગયું હોય છે. એ ગમે ત્યારે આવે અને જતા રહે! પળમાં આપણી વચ્ચે હાજર હોય અને તરત જ ગાયબ થઈ જાય! વ્હાઈટ ડવમાં દાખલ થનારી પાગલ સ્ત્રીઓ કોઈ અગમ્ય કારણસર આત્મહત્યા કરવા પ્રેરાય છે. એ આત્મહત્યા જ છે કે ખૂન કે કોઈ કાલાજાદું? ઘણા લોકોને એ હોસ્પિટલમાં ઉડતી આત્માઓ દેખાય છે! શું છે આ બધું?

આ બધાં સવાલોનો જવાબ ખોળવા આવે છે ડૉ. રોયની દીકરી કાવ્યા રોય. એનો સાથ આપે છે શશાંક મજુમદાર જે “વી ફાઈવ” નામની એક સંથાનો સભ્ય છે. કાવ્યા અને શશાંકની શોધખોળ પહોંચે છે પાંડવગુફા અને ડાંગના જંગલોમાં જ્યાં કાપાલીનું સામ્રાજ્ય છે. કોણ છે આ કાપાલી? એને અને વ્હાઈટ ડવ હોસ્પિટલને શું સંબંધ હોય શકે એ બધું જાણવા તો તમારે આ વાર્તા શરૂથી અંત સુધી વાંચવી જ પડશે. એકવાર વાંચવાનું ચાલુ કર્યા બાદ અંત સુધી પુસ્તક બંધ કરવાનું મન નહિ થાય....!!

નિયતી કાપડિયા.

કાવ્યા હજી ઉઠી જ હતી. ચા પીતા પીતા એને છાપુ વાંચવાની ટેવ હતી. ચાતો ટેબલ ઉપર તૈયાર પડી હતી પણ છાપુ હજી આવ્યું ન હતું. કાવ્યાએ એના ઘરની બહાર આવેલા નાનકડાં બગીચામાં એક લટાર મારી. ઘણી વખત છાપુ અહીં પડેલું મળી જતું. આજે છાપુ તો ના મળ્યું, પણ એને ઘરમાં પાછા દાખલ થતાં દરવાજા પાછળ એક કવર પડેલું દેખાયું. એ કદાચ કાલે આવ્યું હશે અને કોઈનું એની પર ધ્યાન નહિ ગયું હોય.

કાવ્યાએ કવર ઉઠાવી લીધું અને ટેબલ પાસે આવીને બેઠી. ચા ઠંડી થઈ ગઈ હતી. એણે એક સાથે બધી ચા ગળા નીચે ઉતારી દીધી. હોઠના ખૂણા એના નાઈટડ્રેસની બાય વડે લૂછતાં એણે ફરીથી પેલું કવર ઉઠાવ્યું. એની પરનું નામ વાંચતા જ એના હાથ એક પળ માટે ધ્રુજી ગયા... એણે ધીરા અવાજ સાથે એ કવર પર લખેલું નામ વાંચ્યું, “વ્હાઈટ ડવ!”

“શું કહ્યું..? શું બોલી તું?” કાવ્યાની મમ્મી રસોડામાંથી સીધી બહાર ડાયનિંગ રૂમમાં ઘસી આવતા બોલી. એની આંખોમાં ભય સાફ સાફ દેખાતો હતો. એણે કાવ્યાના હાથમાંથી એ કવર જાપટ મારીને લઈ લીધું. એની ઉપરના નામ તરફ નજર નાખી તરતજ એ કવર એક બાજુથી કંઈક બેરહેમીથી ફાડી નાખ્યું અને એમાંના કાગળિયાં બહાર કાઢ્યા.

એ કવરમાં એક કાગળ હતો જે એ લોકોને કહી રહ્યો હતો કે, વ્હાઈટ ડવ મેન્ટલ હોસ્પિટલ હવે એના માલિક એટલેકે કાવ્યા રોયની રાહ જુએ છે. કાવ્યાના પિતાજી ડૉ. આઈ.એમ.રોય એ હોસ્પિટલ કાવ્યાને નામે કરી ગયા હતા. જે કાવ્યા એકવીસ વરસની થાય ત્યાં સુધી ટ્રસ્ટને હવાલે હતી. હવે, એના એકવીસ વરસ પૂરાં થતાં એ આ હોસ્પિટલની એકમાત્ર વારસ હતી.

“કાવ્યા આપણે ત્યાં નથી જવું! એ હોસ્પિટલે જ આપણી જિંદગી બરબાદ કરી હતી આજથી વરસો પહેલા, હવે ફરીથી ઈતિહાસનું પુનરાવર્તન નથી કરવું.” માધવીબેનની આંખો ભરાઈ આવી.

“આ તું શું કહે છે મમ્મી? મારી તો કંઈ સમજમાં નથી આવતું! ભલા એક હોસ્પિટલ આપણને કેવી રીતે બરબાદ કરી શકે?” કાવ્યાને એની મમ્મીનું વર્તન સમજાયું નહિ.

“હું બરોબર કહું છું. જ્યારથી તારા ડેડી એ હોસ્પિટલ સાથે જોડાયા, એ બદલાઈ ગયા હતા!. એમનો સ્વભાવ સાવ બદલાઈ ગયેલો જાણે એ, એ વ્યક્તિ જ નહતા રહ્યા જેની સાથે મે લગ્ન કરેલા.” માધવીબેનની આંખોમાં અત્યારે પણ ભય સાફ

સાફ દેખાતો હતો. જાણે એ હાલ એ હોસ્પિટલમાં પહોંચી ગયા હોય.

“મમ્મી મેં તને હજાર વાર પૂછ્યું છે મારા ડેડી વિશે, મારી બેન વિશે પણ તું હંમેશા ચૂપ જ રહી છે. અત્યારે આપણી જે હાલત છે એ જોતા આ ઓફર તો લોટરી લાગ્યા સમાન છે. આ ઘર સિવાયની આપણી પાસેની દરેક ચીજ વેચાઈ ચૂકી છે મમ્મી. મારી કોલેજ પૂરી થઈ ગઈ પણ ક્યાંય હજી નોકરીનું ઠેકાણું પડતું નથી. જો મારા પપ્પા મારા માટે એક આખી હોસ્પિટલ છોડી ગયા હોય તો એને હું કેમ ન સ્વીકારું?” રૂપિયાના અભાવમાં અત્યાર સુધી જીવેલી કાવ્યા આ ઓફર જોઈને ખુશ થઈ ગયેલી કે ચલો હવે ગરીબીથી પિંછો છૂટ્યો પણ, મમ્મીને કંઈક જુદોજ રાગ આલાપતી જોઈ એનાથી આવેશમાં બોલી જવાયું. એણે હતું કે મમ્મી પણ સામે જોરદાર દલીલો કરશે, પરંતુ એને આશ્ચર્ય થયું એની મમ્મી હજી ચૂપચાપ જ ઊભી હતી. એ કદાચ હજી એનો ભૂતકાળ યાદ કરી હતી.

“મમ્મી....! તું મને ખુલીને કંઈ વાત કરે તો મને ખબર પડેને? તું કોઈ વાજબી કારણ આપ તો હું તારી વાત માની જાઉં.” મમ્મીને ઉદાસ જોઈને કાવ્યા થોડી ઢીલી પડી.

“બ્હાઈટ ડવ એ હોસ્પિટલ નહીં મોતનો દરવાજો છે!” માધવીબેનની આંખો ભરાઈ આવી હતી એ તરફ જરાય ધ્યાન આપ્યા વિના એ બોલી રહી, “હું અને તારા ડેડી કેટલા ખુશ હતા એકબીજા સાથે મુંબઈમાં. તમે બંને જુડવા બહેનો જમી પછીતો અમે બંને હવામાં ઉડતા હતા. કેટલા પ્યારથી એમણે તમારા બંનેનું નામ રાખેલું દિવ્યા અને કાવ્યા! દિવ્યા તારા કરતાં બે મિનિટ વહેલા જમી હતી એટલે એ મોટી અને તું નાની! જ્યારે તમે બંને બહેનો ચાર વરસની થઈ ત્યારે તારા દાદાએ અમને ગામ બોલાવેલા. વલસાડ જિલ્લાના એ નાનકડા ગામમાં આપણી હવેલી છે. તારા દાદા પાસે ત્યાંની ઘણી જમીનોની માલિકી હતી. એમણે વલસાડની નજીકમાં સસ્તા ભાવે મોટી જમીનનો સોદો પાર પાડેલો. લોકો કહેતા કે સાવ મફતના ભાવે એમને એ જમીન મળેલી. એ જગાએ એમણે તારા ડેડી માટે હોસ્પિટલ ઊભી કરાવી હતી. તારા ડેડીએ માનવીના મગજ પર ભારે સંશોધન કરેલું. મનોરોગ ચિકિત્સા પદ્ધતિમાં દર્દીને ફક્ત દવા અને સમજાવટથી સાજા કરવામાં આવે છે એમાં એમણે નાનકડું ઓપરેશન કરીને દર્દીના મગજ પર સીધું કામ કરીને ઘણા ગાંડા માણસોને ઠીક કરી શકાય એવું સાબિત કરેલું. અલબત્ત બધા ડૉક્ટર એમની વાત સાથે સહમત ન હતા. એમાં દર્દીના જીવનું જોખમ પણ રહેતું. એ વાતે જ મુંબઈમાં એમના સિનિયર ડૉક્ટર સાથે એમને થોડી ચડભડ થઈ ગયેલી. તારા દાદાની ઓફર વિશે જાણી એમને આનંદ થયેલો. એમણે વિચારેલું કે ત્યાં એ એમનું કામ નિરાંતે કરી શકશે અને એક દિવસ દુનિયાને દેખાડી દેશે કે એ સાચા છે....મગજની આંટીઘૂંટી ઉકેલી એ દુનિયાના મહાન વૈજ્ઞાનિક બની જશે!”

માધવીબેને આંખમાંથી સરી ગયેલ આંસુ લૂછી કહ્યું, “અમે લોકો પછી વલસાડ રહેવા જતા રહેલા. તારા દાદા એમના પરિવારને શહેર છોડી ગામડે આવેલા જોઈને ખૂબ ખુશ હતા. એમને પોતાની બુદ્ધિ પર ગર્વ થતો હતો. પણ એમને ક્યાં ખબર હતી કે આ ખુશી થોડા દિવસોની મહેમાન હતી. બહું જલદી એ રિસાઈ જવાની હતી. હંમેશા માટે...!”

“એવું તો શું થયું ત્યાં?” કાવ્યા વચમાં બોલી.

“એ હોસ્પિટલની પહેલી મુલાકાત મને આજેય યાદ છે. એના ઉદઘાટન પર ગુજરાતના આરોગ્યમંત્રીને ખાસ આમંત્રણ આપીને બોલાવેલા. આખા ગુજરાતમાં માનસિક રોગીઓ માટેની આ સૌથી મોટામાં મોટી અને સુવિધાઓથી ભરપૂર હોસ્પિટલ હતી. તારા ડેડીએ જે જે કહ્યું એ બધું તારા દાદાએ એ હોસ્પિટલમાં વસાવી આપેલું. આમેય એ એમનું એકનું એક સંતાન હતા. એ દિવસે મંત્રીજીએ રીબીન કાપી અને પછી સૌથી પહેલા માતાજી આગળ દીપક પ્રગટાવેલો. કોઈ અગમ્ય કારણસર એ તરતજ હોલવાઈ ગયેલો. મહારાજે તરતજ ફરીથી દીપ જલાવ્યો તો પાછો હોલવાઈ ગયો. આ એક અપશુકન હતા. પણ, તારા ડેડીને એ બધામાં વિશ્વાસ ન હતો. પવન વધારે છે એટલે અહીં દીપક નહીં ટકે એમ કહી તેઓ આગળ વધી ગયેલા. ખરેખર તો એ માતાજીનો એક સંકેત હતો. ત્યાંથી જ પાછા વળી જવાનો..!” @snehnusarnamu

“હોસ્પિટલ ચાલું થઈ ગઈ. થોડા દિવસ બધું હેમખેમ ચાલ્યું. પછી ધીરે ધીરે તારા ડેડી હોસ્પિટલમાં અને હોસ્પિટલમાં જ આખો દિવસ રહેવા લાગ્યાં. મેં ફરિયાદ કરી તો એકદમ ગુસ્સે થઈ ગયા. મને કહે, હું ત્યાં કામ કરવા જાઉં છું! પાર્ટી કરવા નથી જતો. ગુસ્સો ઠંડો પડ્યા પછી એમણે મારી માફી માંગેલી. એમણે કહેલું કે ખબર નહીં કેમ પણ, જ્યારે એ હોસ્પિટલમાં હોય ત્યારે એમના મગજ ઉપર એમનો જ કાબૂ નથી હોતો! જાણે કોઈના દોરવાયા એ બધું કરી રહ્યા હોય! પછી તો એમનું રાત્રે ઘરે આવવાનું પણ બંધ થઈ ગયું. હું કંઈ પણ કહું તો એ ગુસ્સો કરતા. મને વાતે વાતે ઉતારી પાડતા. પછીથી એ વ્હાઈટ ડ્રેસ હોસ્પિટલમાં એક ગાંડી સ્ત્રીએ આત્મહત્યા કરેલી. પોલિસ આવેલી અને તપાસ ચાલેલી. કંઈ સાબિત ન થયું. એ ગાંડી હતી અને એણે ગાંડપણ કર્યું. હું એકવાર રાત્રે મોડે સુધી તારા ડેડી ઘરે ના આવતા તમને બંને બહેનોને સુવડાવી હોસ્પિટલ ગઈ હતી. ત્યાં અંધારી લોબીમાં મને એક ઓળો દેખાયેલો. સફેદ સાડી પહેરેલી કોઈ સ્ત્રી જમીનથી બે ફૂટ અધ્ધર ઊંડી રહી હતી..! હું સખત ડરી ગયેલી. એ સ્ત્રી મારી પાસે આવેલી અને મારી સામે ઊભી રહેલી. એ સ્ત્રી એજ હતી જેણે આત્મહત્યા કરેલી...! હું એને મળી હતી, એકવાર. છાપામાં એનો ફોટો પણ જોયેલો. હું ચક્કર ખાઈને પડી ગયેલી. જ્યારે હોશ આવ્યો ત્યારે તારા ડેડી મારી બાજુમાં હતા. મેં

એમને બધી વાત કરી તો એ હસી પડ્યા અને મારી વાત મજાકમાં ઉડાવી દીધી. એજ વખતે તારા દાદાનું અવસાન થયેલું. ઘરમાં હવે હું અને તમે બે બહેનો જ રહેતા. તારા ડેડીને મેં ઘણું સમજાવ્યા કે થોડો સમય પરિવારનેય આપો પણ એ ગુસ્સો જ કરતા રહ્યા. પછી બીજી એક યુવતીએ આત્મહત્યા કરી. તપાસમાં કંઈ ન મળ્યું. હોસ્પિટલની એક નર્સે આવીને મને કહ્યું કે, સાહેબ કંઈક ખોટું કરી રહ્યા છે. બે છોકરીઓએ આત્મહત્યા નહતી કરી....એમના મોત પાછળ સાહેબનો હાથ છે. એ નર્સ આપણા ગામની જ દીકરી હતી અને તારા દાદાએ એને ભણાવવા અને નોકરી અપાવવામાં મદદ કરેલી એટલે એણે આ વાત પોલીસને બદલે મને આવીને કરેલી.”

©snehusamamu

“એની વાત સાંભળી મને સખત આઘાત લાગેલો. એ સાંજે મેં તારા ડેડીને ઘરે બોલાવેલા એમણે આવતાવેંત મારી સાથે ઝગડો ચાલું કરેલો. મેં પણ મગજ પરનો કાબુ ગુમાવી સામે ગુસ્સો કરેલો. છેલ્લે નર્સે કરેલી વાત એમને કરતા એમણે મને એક તમાચો માર્યો અને કહ્યું કે જો મને એમના ઉપર ભરોસો ના હોય તો હું ઘર છોડીને જઈ શકું છું.”

“એ રાત મેં રડીને પસાર કરેલી. બીજે દિવસે છાપામાં સમાચાર હતા, વ્હાઈટ ડવની એક નર્સનું એક્સિડન્ટ! કોઈ મોટું વાહન એને રોડ ઉપર કચડીને જતું રહેલું. મને વિશ્વાસ થઈ ગયો કે આ તારા ડેડીએજ કર્યું કે કરાવ્યું. હું પાછી હોસ્પિટલ ગઈ. ત્યારે બપોર હતી. ત્યારે જ પણ મને લિફ્ટમાં મારા સિવાય કોઈ બીજી પણ હોય એવો ભાસ થયો. એ દિવસે એ મને ત્યાં આવેલી જોતા બરોબરના ગુસ્સે થયા હતા. મને એમણે હંમેશા માટે એમની જિંદગીમાંથી ચાલ્યા જવાનું કહી દીધું. હું ખૂબ રોઈ, માફી માંગી પણ એ એકના બે ના થયા. ઘરે આવી મેં મારો સામાન પેક કર્યો અને તમને બંને બહેનોને લઈને હું નીકળવા જતી હતી કે ડૉક્ટર પાછા ઘરે આવેલા. મને એમ કે એમને પસ્તાવો થયો હશે. એ મને રોકશે. પણ, ના. એમણે મારી પાસેથી તારી મોટી બેન દિવ્યાને લઈ લીધી. એમણે કહ્યું કે બંને દીકરીઓ હું એકલી નહીં લઈ જઈ શકું. દિવ્યા અને કાવ્યા એમનીય દીકરી છે એટલે

એમની એક એમની સાથે રહેશે. મને એ વખતે એટલો આઘાત લાગેલો કે હું કંઈ નક્કી કરી શકવાની હાલતમાં જ ન હતી. હું તને મારી સાથે લઈને નીકળી ગઈ અને મુંબઈના ઘરે આવી ગઈ. મને હતું કે એમનો ગુસ્સો ઠંડો થશે એટલે એ મને પાછી બોલાવી લેશે પણ, એ દિવસ કદી ના આવ્યો. એ ઘટનાને પાંચ વરસ થવા આવ્યા હશે અને મને ખબર મળેલી કે દિવ્યા આ દુનિયામાં નથી. કોઈ બિમારીથી એનું મોત થયેલું. મને તારા ડેડી પર નફરત થઈ આવી. મેં મનોમન નક્કી કર્યું કે તને હું મારી મહેનતથી ઉછેરીશ એમની પાસે કદી હાથ નહિ ફેલાવું. તારા મામાની મદદથી મને અહીં મુંબઈમાં નોકરી મળી ગયેલી. ગરીબીમાં સહી પણ મેં મારી દીકરીને સ્વાભિમાનથી ઉછેરી છે. હવે તને તારી વારસાઈ મિલકત જોઈતી હોય તો તું ત્યાં જઈ શકેછે પણ મારાથી હવે એ ઘરે પગ નહીં મુકાય!”

“હું તારી પીડા સમજુ છું મમ્મી. આ બધું જાણ્યા પછી મારી ત્યાં જવાની ઈચ્છા ઔર વધી ગઈ છે, રૂપિયા માટે નહીં પરંતુ એ હોસ્પિટલમાં ચાલી શું રહ્યું છે એ જાણવા માટે! મારી બહેનની સાથે શું થયું કોણ એની જીંદગીનું દુશ્મન બન્યું એ જાણ્યા વગર મને ચેન નહીં પડે...”

“એક દીકરીને તો ગુમાવી ચૂકી છું હવે તને ત્યાં મોકલતા જીવ નથી ચાલતો.”

“તો તું પણ ચાલ મારી સાથે. વ્હાઈટ ડવમાં મેં મારી બેન, મારા ડેડી ખોયા છે એનું રહસ્ય જાણ્યા વગર મને ચેન નથી પડવાનું...” કાવ્યા

આટલું કહીને અંદર જતી રહી. વ્હાઈટ ડવ મેન્ટલ હોસ્પિટલનું પાટિયું એને ઘણીવાર સપનામાં દેખાતું એટલે જ કવર પર આ નામ જોતા એ ચોંકી હતી....

પ્રકરણ ૨

કાવ્યાએ એના મામાને મળીને બધી વાત કરી. સવારે એને મળેલા કવર અને પછી મમ્મીએ કહેલી બધી વાતની એના મામા નીતિરાજભાઈ સાથે ચર્ચા કરીને છેલ્લે એ લોકો વલસાડ જવા તૈયાર થયા. નીતિરાજભાઈને હાલ ઑફિસમાં જરૂરી કામ હોવાથી રજા મળે એમ ન હતું પણ, જેવી રજા મંજૂર થશે એવા તરત એ પણ ત્યાં ચક્કર મારી જશે એમ નક્કી કરીને મા દીકરી માટે એમણે મુંબઈથી વલસાડ સુધીની ટેક્સી બુક કરાવી દીધી. બીજે દિવસે સવારે જ એ લોકોએ નીકળવાનું નક્કી કરેલું.

કાવ્યાને એ આખી રાત ઊંઘ ન આવી. એક જૂની થઈ ગયેલી ઈમારત અને એના ઉપર લખેલું, “વ્હાઈટ ડવ : મેન્ટલ અસાયલમ” એ ચિત્ર એની આંખ આગળથી ખસતું જ ન હતું. એ વિચારી રહી...હોસ્પિટલનું જે દૃશ્ય એને સપનામાં દેખાતું હતું એ એક જર્જરિત હોસ્પિટલ હતી. બાળપણની જે ધૂંધળી યાદો એના માનસપટ પર છવાયેલી હતી એમાં એ હોસ્પિટલ નવી નકોર હતી. નવો જ કલર કરેલી, સફેદ અક્ષરથી એના પર લખેલું વ્હાઈટ ડવ એને ઝાંખું ઝાંખું યાદ આવ્યું. તો સપનામાં એને એ હોસ્પિટલ કેમ દેખાતી હશે? જૂની પુરાણી કેમ? નવી ઈમારત કેમ નહિ? શું સાચુકલી ત્યાં કોઈ આત્મા ભટકતી હશે? જો હા, તો કોની આત્મા? એની મમ્મીએ જે આત્માનો સાયો જોયેલો એ એક પાગલ સ્ત્રીની આત્મા હતી. જો એણે એ હોસ્પિટલમાં જ આત્મહત્યા કરેલી, તો એને આત્મહત્યા કરવા મજબૂર કોણે કરી? એના સિવાય કોઈ બીજી આત્મા પણ ત્યાં હાજર હશે? કે પછી પપ્પાએ એ પાગલ સ્ત્રીની ભૂલથી હત્યા કરી દીધી હોય અને એમનો ગુનો છુપાવવા એને આત્મહત્યાનું નામ આપ્યું હોય! કાવ્યાનું દિમાગ ચકરાઈ ગયું આ બધા વિચારોમાં... અચાનક એને એની જુડવા બહેન દિવ્યા યાદ આવી ગઈ. પાંચેક વરસની એ હશે અને હંમેશા માટે બંને છૂટી પડી ગયેલી... દિવ્યા! કાવ્યાને થોડું થોડું બાળપણ યાદ આવી રહ્યું હતું. એને શું થયું હશે?

સવારે કાવ્યા અને એની મમ્મીને લેવા ટેક્સી આવી ગયેલી. મુંબઈના ટ્રાફિકથી બચવા એ લોકો વહેલી સવારે નીકળી ગયેલા. હવાને ચીરતી એમની ઈનોવા રોડ પરથી પાણીના રેલાની જેમ સરકી રહી.... વચ્ચે ફક્ત બેવાર એ લોકો જમવા અને ચા-નાસ્તા માટે રોકાયેલા છતાં વલસાડ આવતા સાંજ પડી ગઈ હતી. એમનું ગામ હજી વલસાડથી થોડું આગળ હતું. ગાડી આગળ વધી રહી હતી.

ઑક્ટોબર શરુ થઈ ગયો હતો. દિવસ જલદી પૂરો થવા લાગ્યો હતો. એમાંય વલસાડ છોડીને આગળ જતાં ઘીચ ઝાડીઓ વચ્ચે વધારે ઝડપથી અંધકાર એનું સામ્રાજ્ય જમાવી રહ્યો હતો. મા દીકરી બંને ચૂપ હતા. મનમાં ઢગલો સવાલ હતા પણ એનો જવાબ તો એ જગાએ જઈને જ મળશે એ બંને જાણતા હતા, એટલેજ ચૂપ હતા.

આંબાવાડીની અંદર થઈ હવે આગળનો રસ્તો હતો. અહીં ચારે તરફ ઘોર અંધકાર છવાઈ ગયેલો. ગાડીની હેડલાઈટ સિવાય બીજે ક્યાંય કોઈ પ્રકાશ ન હતો. કાવ્યાની નજર બારી બહાર એમની સાથે જ વિરુદ્ધ દિશામાં દોડી રહેલા આંબાના વિશાળ ઝાડ પર હતી. અંધારામાં એ વિશાળ, ચારેબાજુ એની ડાળીઓ ફેલાવીને ઉભેલા ઝાડ ઘણાં ડરાવના લાગતાં હતાં... દુરથી દેખાતા એક ઝાડ પરથી એક ઘુવડ કાવ્યાની સામેને સામે તાકીને જોઈ રહ્યું હતું. એની બે મોટી મોટી આંખો નાની નાની બે બલ્બની ગોળીઓની જેમ ચમકી રહી હતી. જેમ જેમ

એ ઝાડ પાસે આવતું ગયું એ ઘુવડની આંખોની ચમક વધતી જ ગઈ. એ હજી જાણે કાવ્યાને જ જોઈ રહ્યું હતું. કાવ્યા થોડી ડરી ગઈ... એણે નજર બીજી બાજુ વાળી લીધી.

“ખ...ચા....ક...” કંઈક અચાનક આવીને કાવ્યા બેઠી હતી એ બાજુની બારીએ અથડાયું. નાછૂટકે કાવ્યાએ એ તરફ નજર ગુમાવી. એની આંખો પહોળી થઈ ગઈ... પેલું ઘુવડ એની જગાએથી ઉડીને કાવ્યાની બારીના કાચ પર એની ચાંચથી પ્રહાર કરી રહ્યું હતું. “ખ...ચા...ક..” , “ખચા..ક..” એ વારંવાર પ્રહાર કરી રહ્યું. એની આંખોની ચમક હવે બે સળગતા અંગારા જેવી દેખાઈ રહી. ડ્રાઈવર ગાડી ચલાવી રહ્યો હતો. એનું આ તરફ ધ્યાન જ ન હતું. માધવીબેનની આંખ મળી ગઈ હતી. કાવ્યા ગભરાઈ રહી હતી ત્યાં જ કાચ તૂટવાના તીણા અવાજ સાથે પેલા જંગલી ઘુવડે બારીનો કાચ તોડી અંદર આવવા પ્રયાસ કર્યો! એ સીધું કાવ્યાના મોઢા પર ઘસી આવ્યું. એની પાંખો પર તૂટેલા કાચની કરચો વાગી હતી. એ પણ ઘાયલ થયેલું હતું છતાં એણે કાવ્યા પર હુમલો કર્યો. બે હાથો વડે કાવ્યાએ એ જંગલી પંખીને પકડી લીધું અને જાણે એને ચીરી નાંખવાની હોય એમ આવેશથી એની બંને પાંખો પકડી ખેંચી રહી. એના મોઢામાંથી “મમ્મી...બચાવ...મમ્મી...” એવા અવાજો નીકળી રહ્યા હતા. પેલું ઘુવડ હજી એની પૂરી તાકાત લગાવી કાવ્યાના મોઢા પર ચાંચ મારવાનો પ્રયત્ન કરી રહ્યું હતું...

એક જોરદાર જટકા સાથે ડ્રાઈવરે ગાડી થોભાવી.

કાવ્યાની મમ્મીએ પૂછ્યું, “શું થયું? ગાડી કેમ ઊભી રાખી?”

આ જટકાથી એક ફાયદો થયો. કાવ્યા જાગી ગઈ. એણે પણ એજ સવાલ પૂછ્યો જે એની મમ્મીએ પૂછ્યો હતો. એ ગભરાયેલી હતી. એ

સીની ઠંડકમાય એના શરીરે પરસેવો વળી ગયેલો. એની આંખો હજી બારી બહાર પેલા ઘુવડને તલાશી રહી. બહાર કંઈ જ ન હતું. એની તરફનો બારીનો કાચ પણ સલામત હતો. તો શું એ સપનું

હતું? કાવ્યાની ઘડકન હજી તેજ હતી.

માધવીબેન એમની સાઈડનો દરવાજો ખોલીને નીચે ઉતર્યા હતા. બે પળ શાંતિથી બેસીને કાવ્યા પણ નીચે ઉતરી.

“તું સુઈજા બેટા. પંકચર પડ્યું છે. ડ્રાઈવર વ્હીલ બદલી રહ્યો છે. પાંચેક મિનિટ તો લાગશે જ..” માધવીબેને કહ્યું.

કાવ્યા કંઈ બોલી નહીં. એની આંખો ચાર બાજુ ઊભેલા આંબાના ઝાડની ડાળીઓને જોઈ રહી. એને હતું કે હમણાં ક્યાંકથી પેલું ઘુવડ ઘસી આવી એના પર હુમલો કરશે...

રાતના સાત વાગીને દસ મિનિટ ઉપર ઘડિયાળનો કાંટો આવ્યો ત્યારે ઈનોવા એમની હવેલી આગળ ઊભી રહી હતી. ગાડીમાંથી નીચે પગ મૂકતા જ કાવ્યાને સામે ઊભેલી એમની વડવાઓની હવેલી દેખાઈ. ગામડામાં રાત વહેલી પડી જાય એ આજે કાવ્યાએ જોયું. મુંબઈના પ્રમાણમાં અહીં થોડી ઠંડી હતી. બહું વધારે નહીં પણ મજા પડે એવી ઠંડી.

ઘરનો વરસો જૂનો નોકર, રસોયો કે ચોકિયાત જે ઘણો એ એકનો એક પ્રભુ હતો. એ ત્રીસેક વરસનો હશે. પહેલા એના બાપા અને એમના પછી એ, આ હવેલીની દેખરેખ રાખતો હતો. એણે દોડતા આવીને સામાન લેવા માંડ્યો. માધવીબેનને બે હાથ જોડી પ્રણામ કર્યા અને કાવ્યાને કેમછો બેન એમ પૂછ્યું. બધા અંદર ગયા. રસોઈ તૈયાર હતી. માધવીએ પહેલાજ ફોન કરી દીધો હતો. ડ્રાઈવર જમીને તરત નીકળી ગયો. માધવીબેન અને કાવ્યા થાક્યા હતા એ લોકોએ ફ્રેશ થઈને પછી જમીશું એમ કહ્યું. પ્રભુએ બીજે માળે આવેલા બે બેડરૂમનો દરવાજો ખોલી સફાઈ કરાવી રાખી હતી.

એક રૂમમાં માધવીબેન અને બીજા રૂમમાં કાવ્યા દાખલ થયા. કાવ્યાને આ હવેલી જોઈ કોઈ અદ્ભુત રોમાંચ થઈ રહ્યો હતો. આવી હવેલી એણે આજ સુધી ફક્ત ફિલ્મોમાં જોઈ હતી. એ પોતે આ હવેલીની માલકણ છે એ વિચાર જ એને ખુશ કરવા કાફી હતો. આખી જિંદગી મુંબઈના બે બેડરૂમ, હોલ, કિચનમાં વિતાવ્યા બાદ આ હવેલીની મુલાકાત....એના માટે એક સપના સમાન હતી.

કાવ્યાએ જઈને બાથરૂમની મુલાકાત લીધી. ગોળ આકારનું મોટું બાથટબ, શાવર, બાથરૂમમાં જ એક બાજુ ગ્લાસથી પાર્ટીશન કરીને ડ્રેસિંગ ટેબલ જેવી વ્યવસ્થા કરેલી હતી. ત્યાં એક કબાટ પણ હતું. કબાટમાં હાલ બે જોડી ટુવાલ જ મૂકેલા હતા. કાવ્યાને બાથટબમાં પાણી ભરી નહાવાની ઈચ્છા થઈ આવી પણ, એણે પોતાની જાતને રોકી. એ બાથરૂમ, એ બાથટબ હવે એનું જ હતું. હવે રોજ એ

વાપરી શકાય. હાલ, એણે વોશ બેસિન આગળ જઈ ચહેરા પર પાણીની છાલક ચહેરા પર મારી. પાણી ઠંડું હતું એને સારું લાગ્યું. બીજી થોડી છાલકો મારી કાવ્યાએ ટુવાલ વડે ભીનો ચહેરો લૂછ્યો. પાણીના રેલા એના ગળા પરથી સરકીને નીચે એના સીના સુંઘી સુંઘી દોડી ગયા હતા. એણે શર્ટના બે બટન ખોલીને ખુલ્લા થયેલા ભાગ પર ટોવેલ દબાવી પાણી લૂછ્યું. સ્કર્ટમાં ખોસેલું શર્ટ બહાર નીકળ્યું અને શર્ટની અંદર હાથ નાખી એની છાતી પર ચોંટી ગયેલી બ્રાની પટ્ટી ખેંચીને સરખી કરી.

આ વખતે એની નજર સામેના આદમકદના અરીશા પર હતી. એનું ચુસ્ત, ઘાટીલું શરીર જોઈને એ પોતે જ પોતાના પર મોહી પડી. એની બ્રાની પટ્ટીના એક ખૂણે એને કંઈક ચોંટેલું દેખાયું. કંઈક કાળું, વાળના ગુચ્છ જેવું. એણે ખેંચીને એ વસ્તુ બહાર કાઢી. હાથમાં લઈ એને પ્રકાશમાં જોતા જ એ પગથી માથા સુધી ધ્રુજી ગઈ.

એ એક પીંછું હતું. બિલકુલ એવું જ પીંછું જેવા પેલા ઘુવડના શરીર પર હતા. એણે ફટોફટ શર્ટના બટન બંધ કર્યા અને ભાગીને એના મમ્મીનાં રૂમમાં ગઈ.

“મમ્મી...મમ્મી....આ જો!” ધ્રુજતા ધ્રુજતા એણે પેલું પીંછું માઘવીબેન આગળ ધર્યું, “આને મેં સપનામાં જોયેલું, ત્યાં ગાડીમાં એ અત્યારે અહીં કઈ રીતે આવી ગયું?”

“શું..? શું સપનામાં જોયેલું અને અત્યારે અહીં આવી ગયું?” હાલ નાહીને આવેલા માઘવીબેને એમના વાળ સરખા કરતા પૂછ્યું.

“આ...મારા હાથમાંનું પીંછું.....” પીંછું બોલતા, બોલતા જ કાવ્યા ચૂપ થઈ ગઈ. એના હાથમાં અત્યારે કંઈ જ ન હતું. એક ભયનું લખલખું એના શરીરમાંથી પસાર થઈ ગયું. એ કંઈક બોલવા ગઈ પણ એના હોઠ ફક્ત ફફડીને રહી ગયા, અવાજ ના આવ્યો.

“મને તો હતું કે મારી દીકરી બઉં બહાદુર છે, હૈં?” માઘવીબેને કાવ્યાનો હાથ પોતાના હાથમાં લેતાં કહ્યું, “તને કોઈ વહેમ થયો હશે. નવી જગ્યા છે અને તું સવારની થાકી હોય એટલે થાય એવું.”

“તારા દાદા યાદ છે તને?”

“થોડીક, ત્રણેક ઘટનાઓ યાદ છે જેમાં દાદા હોય.” કાવ્યાએ સ્વસ્થ થવાનો પ્રયત્ન કરતા કહ્યું.

“એ ખૂબ ભલા માણસ હતા. આ હવેલી એમણે બંધાવેલી, એમની મહેનતથી.

આ ઘરની એક એક ઈંટ એમણે જાતે ગોઠવી છે એમ કહું તો જરીકે અતિશયોકિત નથી. કેટલાય લોકોની મદદ કરી છે એમણે. એમની આ હવેલી મંદિર સમાન છે. એ હોસ્પિટલમાં શું ગરબડ થઈ ગઈ એ મને ખબર નથી પણ આ હવેલીમાં મેં મારી જાતને હંમેશા મહેફૂજ પામી છે, સુરક્ષિત જોઈ છે. નીચે મંદિર છે, આપણી કુળદેવીનું એમના રહેતા આ ઘરમાં કોઈ બુરી શક્તિ પ્રવેશી જ ના શકે! કાલે સવારે આપણે ત્યાં પૂજા કરીને પછી જ આગળ વધશું.”

કાવ્યાએ ડોકું ઘુણાવી હા પાડી. એ એની હિંમત ટકાવી રાખવા માંગતી હતી. જે કંઈ એની સાથે થયું એ એનો ભ્રમ હશે એમ એ જાતને મનાવતી રહી...

જ્યારથી વ્હાઈટ ડવ, મેન્ટલ હોસ્પિટલનું નામ સાંભળ્યું હતું ત્યારના માધવીબેન અંદરથી ફફડી રહ્યા હતા. અત્યારે કાવ્યા જેવી બહાદુર, મુંબઈ જેવા શહેરમાં એકલી ઉછરેલી છોકરીને ગભરાયેલી જોતા એ એને હિંમત આપી રહ્યા પણ કાલે જ્યારે એ વ્હાઈટ ડવમાં પગ મૂકશે ત્યારે શું થશે એ વિચારી વિચારીને એ પોતેય પરેશાન હતા.

રાતના જમીને મા-દીકરીએ પ્રભુને પૂછ્યું હતું, “તમારા સાહેબ ક્યાં રહે છે?”

“સાહેબ?” પ્રભુનો હસમુખો ચહેરો ઉતરી ગયો, “સાહેબ તો ગાયબ થઈ ગયા છે. અચાનક જ કોઈ કોઈને એ ક્યાંક દેખાઈ જાય છે. એ કોઈ હુકમ કરવા જ આવે છે પછી ચાલ્યા જાય છે. થોડાં દિવસ પહેલાં જ સાહેબ અહીં આવેલા. હવેલીની બહાર હું બગીચામાં ક્યારામાં પાણી નાખી રહ્યો હતો ત્યારે એમણે ત્યાં અચાનક જ એમણે આવીને મને કહેલું, ‘પ્રભુ લે આ ચાવીઓ તારી પાસે રાખ. સંભાળીને રાખજે તારા માધવીબેન અને કાવ્યા આવી રહ્યા છે એમને આ ચાવીઓ આપી દેજે... ઘરની સાફ સફાઈ કરાવી દેજે અને કંઈ ખૂટતું કરતું લાવી રાખજે.’ હું એમને જોઈજ રહ્યો’તો ને એ સડસડાટ ચાલતા બહાર નીકળી ગયા. મને થયું કે એ અહીં રોકાશે કે કેમ એવું પૂછી લીધું હોત તો સારું. હું ભાગ્યો અને દરવાજાની બહાર જઈને જોયું તો ત્યાં કોઈ ન હતું. દૂર દૂર સુધી રસ્તો સૂમસામ! મને થયું જાણે સાહેબ હવામાં ઓગળી ગયા!” એણે ટેબલ પર પડેલા વાસણ ઉઠાવતા કહ્યું, “બહુ રાત થઈ ગઈ છે તને લોકો થાક્યા હશે સૂઈ જાવ!”

છેલ્લું વાક્ય એના મોઢામાંથી, એનાજ અવાજે નીકળેલું છતાં એ વાક્ય જાણે એ પોતે નહતો બોલ્યો....કોઈએ એની પાસે બોલાવડાવ્યું હોય એમ મા-દીકરી બંનેએ મહેસૂસ કર્યું. દૂરથી કૂતરાઓના ભસવાનો અવાજ આવી રહ્યો હતો. જીવડાની હાજરી પુરાવતો, ઝીણો ઝીણો અવાજ કાનમાં વાગતો હતો. એ બંને આજે એકજ રૂમમાં સાથે, એકબીજાનો હાથ પકડીને સૂઈ ગયા.

બ્લૉગ ૬૫ ૩

મા-દીકરી બંને થાકેલા હતા. બંને એકબીજાનો હાથ પકડીને સૂઈ ગયા. રાત શાંતિથી વીતી ગઈ...

સવારે કાવ્યા સમયસર જાગી ગઈ હતી. ફટાફટ તૈયાર થઈને એ નીચે આવી રહી હતી ત્યારે પ્રભુને કોઈ યુવક સાથે વાત કરતો જોઈ એ સીડીમાં ઊભી રહી ગઈ. પ્રભુ એ યુવકને રૂપિયા આપ્યા અને એ યુવાન રૂપિયા લઈને ચાલી ગયો. જાણે કંઈ જોયું જ ન હોય એમ કાવ્યા ધીરેથી નીચે આવી.

“તમે જાગી ગયા બેન? હું ચા નાસ્તો લાવું. બા આપની જ રાહ જોતા હતા.” પ્રભુએ આત્મીયતાથી કહ્યું.

“મમ્મી ક્યાં છે?” કાવ્યાએ સવાલનો જવાબ આપવાને બદલે સામો સવાલ કર્યો.

“બા મંદિરની સફાઈ કરી રહ્યા છે.”

“ઠીક છે. હું અને મમ્મી બંને પૂજા કર્યા પછી જ ચા લેશું.”

“જી બેન.” પ્રભુ અંદર ગયો.

કાવ્યાએ એ ઊભી હતી ત્યાંથી ચારે બાજુ નજર ગુમાવી. નીચે પથ્થરના પગથીયા અને એની ફરતે લાકડું અને પથ્થર વાપરીને બનાવેલી સીડી અત્યારે દિવસના અજવાળામાં સુંદર લાગતી હતી. સીડી પૂરી થતાં જ નીચે મોટો દીવાનખંડ હતો. એની છત પર લટકતા આલીશાન ઝુમર એનો ઠાઠ અનેક ઘણો વધારી

દેતા હતા. ત્યાં શિશમના લાકડાનો બનેલો સોફા હતો. સોફા પરની કોતરણી એને રાજવી અને ભવ્ય બનાવતી હતી. સોફા સાથે મેળ ખાતી, એવા જ શીશમના લાલકડામાથી બનાવેલી ટીપોય ઘણી લાંબી અને અહીંથી જ વજનદાર લાગતી હતી.

કાવ્યા નીચે આવી. બેઠકખંડમાં જ્યાં સોફા હતો ત્યાં નીચે પાથરેલી કાશ્મીરી જાજમમાં એના પગ ખૂંપી ગયા. આટલો નર્મ, મુલાયમ ગાલીચો કાવ્યાએ પહેલીવાર જોયેલો! સીડીની એક બાજુએ રસોડું અને બીજી બાજુએ વિશાળ ડાયનીંગ ટેબલ હતું. એકસાથે બાર માણસો જમી શકે એટલું મોટું એ ટેબલ પણ કાળા શિશમમાંથી બનાવેલું હતું, અદ્ભુત કોતરણી વાળું!

સીડીની બિલકુલ સામે પંદર ફૂટ દૂર લાકડાનો બનેલો વિશાળ દરવાજો હતો જે બહારની બાજુ ખૂલતો. દરવાજાની એક તરફ નવેક ફૂટ જેટલી જગા છોડીને કાળા આરસના પથ્થરમાંથી કોતરીને બનાવેલું મંદિર હતું. માધવીબેન ત્યાંજ હતા. એ મંદિરને ફૂલોથી શણગારી રહ્યા હતા. કાવ્યાએ દીવાલો પરના તૈલચિત્રો પર એક ઉડતી નજર નાખી અને પછી એ પણ એની મમ્મી સાથે પૂજામાં બેસી ગઈ. ધૂપ અને અગરબત્તીની સુવાસ ફૂલોની સુવાસ સાથે મળીને કોઈ દિવ્ય સુગંધ વાતાવરણમાં ઘોળી રહી. આજે વરસો બાદ આ હવેલીમાંથી આ દિવ્ય સુગંધ આવી રહી હતી.

રાત્રે વેરાન ભાસતી હવેલી અત્યારે દિવસના અજવાળાં જાજરમાન લાગી રહી હતી. કાવ્યાને હવેલી ગમી.

“બા ગાડી તૈયાર છે તમે કહો એટલે આપણે હોસ્પિટલ જવા નીકળીએ.” પ્રભુએ આવીને અદબથી કહ્યું.

“બસ, દસેક મિનિટમાં આપણે નીકળીએ.” માધવીબેન બોલ્યા.

પ્રભુના જતાજ કાવ્યાએ કહ્યું, “આ નોકર બહું ભરોશો કરવા જેવો નથી લાગતો. સવારે એ કોઈ છોકરાને નોટોની થપ્પી આપતો હતો. એક નોકરની પાસે આટલા બધા રૂપિયા ક્યાંથી આવે?”

“પ્રભુ આ ઘરનો વરસો જૂનો માણસ છે. એના પપ્પા અને દાદા પણ અહીં જ કામ કરતા. એના પર ભરોસો ના કરવાનું કોઈ કારણ નથી.” માધવીબેને પરોઠાંનો એક ટુકડો મોંમા મૂકી ચાનો એક ઘૂંટડો પીતા કહ્યું. “આ ચાવીઓ એણે મને આપી. એમાં તિજોરીની ચાવી પણ હશે. લોકરની ચાવી તિજોરીમાં જ છુપાવેલી છે એક છુપા ખાનામાં એમાં સારા એવા પ્રમાણમાં રોકડ પડી હશે. જો પ્રભુ ચોર હોત તો આ ચાવીઓ મળી ગયા પછી એ તિજોરીમાંથી લોકરની ચાવી શોધી શકત.”

“તો પેલો યુવાન કોણ હશે?” કાવ્યાએ હજી શક કરતા પૂછ્યું.

“તું પ્રભૂનેજ પૂછી લેને!”

કાવ્યા બહાર આવી અને હવેલીની બંને બાજુ પથરાયેલા લીલાછમ બગીચાને જોઈ રહી. નારિયેળી, ચીકુ, આંબળા, આંબો અરે અડધાના તો એને નામ પણ નહતા આવડતા. કાલે રાત્રે આજ જગાએ ગાડી ઊભી રહેલી. અંધારામાં કશો ખયાલ નહતો આવ્યો. અત્યારે બધું સાફ સાફ દેખાઈ રહ્યું હતું. હવેલીની આગળ સીધો, પાકો રોડ બનાવેલો હતો જે ગામની બહાર નીકળો ત્યાં સુધી સાથે આવતો હતો. હવેલીની ચારેબાજુ ઊંચો કોટ કરેલો હતો. અને મોટા દરવાજાની પાછળ એ હવેલી એના પડખામાં અસંખ્ય નાના મોટા ઝાડ અને ફૂલછોડને લઈને ઊભી હતી, વરસોથી...અડીખમ!

કાવ્યાને થોડું થોડું કંઈક યાદ આવતું હતું. આ રસ્તા ઉપર જાણે એ કેટલીય વાર દોડી હતી....આ આંબાના ઝાડ ઉપર ચઢવા પ્રયાસ કર્યો હતો....આ મોટા મોટા ગલગોટા એણે પહેલા પણ તોડીને એની પાંખડીઓથી રંગોળી કરી હતી...એ બધી તોફાન મસ્તીમાં કોઈ હર પલ એની સાથે હતું... દિવ્યા!

હા, એની જુડવા બહેન દિવ્યા. જ્યારે એ આ દુનિયામાં આવી ત્યારથી, માના ગર્ભમાં પણ એની સાથે હતી. આ દુનિયામાં એના અસ્તિત્વની શરૂઆતની એક એક ક્ષણમાં એ એની સાથે જ તો હતી....

“બેન..! જઈશું?” પ્રભુએ બે વખત બોલાવી પછી કાવ્યા ભાનમાં આવેલી.

“હા, ચાલો. ચહેરા પર બનાવટી સ્મિત પહેરીને કાવ્યા ગાડીમાં બેઠી.”

“શું યાદ આવી ગયું?” માધવીબેન દીકરીના મનોભાવ કળી ગયા. આખરે મા કોને કીધી!

“દિવ્યા!” એક શબ્દમાં જવાબ આપીને કાવ્યા ચૂપ થઈ ગઈ. જો વધારે બોલવા જાત તો કદાચ રડી પડત.

માધવીબેનની પણ એવી જ હાલત હતી. એમણે કંઈ બોલ્યા વગર કાવ્યાના પગ પર એમનો હાથ મૂકી મુક રીતે જ સાથ આપ્યો. કાવ્યાએ મમ્મીનાં હાથ પર પોતાનો હાથ મૂકી હિંમત એકઠી કરવા માંડી....

જ્યારે એ લોકો હોસ્પિટલ પહોંચ્યા ત્યારે ત્યાંનો સ્ટાફ એમની રાહ જોઈને દરવાજે જ ઊભો હતો. હોસ્પિટલની સૌથી જૂની નર્સ, સિસ્ટર માર્થાએ કાવ્યા અને માધવીબેનને હાથમાં ફૂલોનો ગુલદસ્તો આપી સ્વાગત કર્યું. નવી આવેલી એક નર્સ હાથમાં આરતી લઈને આવી અને કાવ્યાની આરતી ઉતારી, કપાળે નાનું કુમકુમનું

તિલક કર્યું. કાવ્યાની નજર બધા સ્ટાફ મેમ્બર્સ પર ફરી વળી. સિસ્ટર માર્થા ખૂબ મોટી ઉંમરની, હોસ્પિટલ શરૂ થઈ ત્યારથી અહીં કામ કરતી એકમાત્ર નર્સ હતી. અહીંની બધી દેખરેખ એજ રાખતી હશે એવું એને જોતાજ લાગ્યું. બીજી બે યુવાન નર્સ હતી. ત્રણ આયા, બે ક્લાર્ક જે હોસ્પિટલનો હિસાબ અને બીજા કાગળિયા સંભાળતા, દરવાજે ઊભા રહેતા બે સિક્યુરિટી ગાર્ડ જે એક દિવસે અને એક રાત્રે આવતો. એક સિનિયર ડૉક્ટર, ડૉ. આકાશ અવસ્થી અને અને એક હાલમાં જ હોસ્પિટલ જોઈન કરેલ યુવાન, ડૉ. શશાંક મજુમદાર! આ બધી માહિતી કાવ્યાને સિસ્ટર માર્થાએ જ આપી.

સિસ્ટર માર્થા નખશિખ ખ્રિસ્તી બાઈ હતી. એણે સફેદ કલરનું ઝીણી પ્રિન્ટવાળું ઢીંચણ સુંધીનું ફોક પહેરેલું. માથે રાખોડી રંગનો સ્કાફ બાંધેલો. તદ્દન ગોળાકાર એની ચશ્માની ફ્રેમમાંથી એની આંખો હતી એના કરતા વધારે મોટી લાગતી. ચહેરા પર ઉંમરની ચાડી ખાતી કરચલીઓ વિશેષ પ્રમાણમાં દેખાઈ આવતી છતાં ઘઉંવર્ણી સિસ્ટર માર્થા પહેલી નજરે શિસ્તપ્રિય અને માયાળુ નર્સ લાગી. બાકીની બે નર્સ રાધા અને ગીતા યુવાન હતી. એ ઠીક ઠીક લાગી. આયા ત્રણેત્રણ આઘેડ ઉંમરની મદ્રાસી બાઈઓ હતી. ગાર્ડ હંમેશા દરવાજે જ રહેતા અને બે ક્લાર્ક હોસ્પિટલની ઑફિસમાં જ જોવા મળતા. સિનિયર ડૉક્ટર વરસોથી અહીં સેવા આપતા હતા. એ એમના કામ સિવાય ભાગ્યેજ કોઈની સાથે વાત કરતા. આ બધા જમેલામાં કાવ્યાની નજર અટકેલી જઈને ડૉ. શશાંક પર. આ એજ યુવક હતો જેણે પ્રભુએ સવારે રૂપિયાની થોકડી આપેલી!

“હલ્લો ડૉ. શશાંક!” કાવ્યાએ એની તરફ હાથ લંબાવતા કહ્યું. ખબર નહીં કેમ પણ કાવ્યાનું મન કહેતું હતું કે આ માણસ ગરબડ છે! ઘેરા વાદળી રંગના ફોર્મલ પેન્ટ અને સફેદ શર્ટમાં ઊંચો, ગોરો શશાંક દેખાવડો લાગતો હતો. એના ચહેરા પર એક બેફિકરાઈ ભર્યું સ્મિત હતું, એ સ્મિત જોઈને કાવ્યાને લાગ્યું જાણે એ હંમેશા ત્યાં રમતું રહેતું હશે. બે લાંબી સફેદ આંખો, એકસરખી લંબાઈના સફેદ દાંત અને મજબૂત, પહોળા જડબા એને આકર્ષક પુરુષ બનાવતા હતા. માથાના વચ્ચેના ભાગના વાળ થોડા લાંબા અને બાકીના સાવ ઝીણા ઝીણા કપાયેલા હતા. જે વાળ લાંબા હતા એમાના કેટલાક આછા બદામી રંગે રંગાયેલા હતા. આવી સ્ટાઈલ હાલ ફેશન પરસ્ત યુવાનો અને ફિલ્મી હીરો રખાવતા. વલસાડમાં રહી, ગાંડાઓના ડૉક્ટરની પ્રેક્ટિસ કરતો શશાંક આ હેરસ્ટાઈલમાં કાવ્યાની નજરે ફીટ નહતો થતો.

“હલ્લો!” શશાંકે પણ સામે હાથ લાંબો કર્યો. એણે કાવ્યાનો હાથ જરાક દબાવીને છોડી દીધો. આછા કેસરી રંગની કોટનની શોર્ટ કુર્તી અને બ્લુ જીન્સમાં કાવ્યાનું ગોરું બદન ઔર નીખરતું હતું. કાવ્યાના મોઢા પર ચંચળતા અને ચપળતા બંને

વારાફરથી દેખાઈ આવતા. એ ક્યારે નાના બાળકની જેમ ચંચળ બની જશે અને ક્યારે ચપળ બનીને સામેવાળાને માત કરી દેશે એ કોઈ કળી શકે એમ ન હતું.

“થેંક યું ઓલ ફોર દિસ વોમે વેલ્કમ! હવે તમે તમારું કામ ચાલુ કરો મને ડૉક્ટર શશાંક હોસ્પિટલ દેખાડી દેશે, જો એમને વાંધો ન હોય

તો!” કાવ્યાએ હસીને હોસ્પિટલમાં પ્રવેશ કરતા કહ્યું.

“ઈટ્સ માય ઓનર!” શશાંકે સામે હસીને કહ્યું.

સિસ્ટર માર્થા અને માધવીબેન ડૉક્ટર રોયની કેબિનમાં જઈને બેઠા. માધવીબેનને હોસ્પિટલ જોવામાં કોઈ રસ ન હતો. એમને સિસ્ટર માર્થા જોડે ડૉ. રોય વિશે વાત કરવી હતી. આ કેબિન ઘરના સભ્યો માટે જ ખુલતી. આજે એ ઘણા દિવસો બાદ ખુલી હતી એ અંદર પ્રવેશતા જ અંદરની બંધિયાર હવા શ્વાસમાં જતાં માધવીબેનને ખયાલ આવી ગયો.

શશાંક અને કાવ્યા ઉપર ગયા. ત્યાં સીડીમાંથી ઉપર જતાં સામે જ ઓપેરેશનથીએટર હતું, જે દર્દીના ચેકઅપ માટે ખાસકરીને વપરાતું. એમાં દર્દીઓને શૉક આપવાનું સાધન જોઈને કાવ્યાએ એનું નામ પૂછ્યું,

“આ સાધન મેં ઘણા પિચ્ચરોમાં જોયું છે. આને શું કહેવાય?”

“પિચ્ચરોમાં તમે ખાલી મસીન અને નકલી પાગલ જોયા હશે હું તમને સાચુકલા પાગલ બતાવું, ચાલો!” શશાંકે મસીનનું નામ આપ્યા વગર એ રૂમ બંધ કરી દિધો અને કાવ્યાને એની બાજુમાં આવેલ રૂમ દેખાડ્યો.

એ રૂમ બહારથી તાળું મારેલો હતો. એક મોટી, સળીયાવાળી બારીમાંથી અંદર જોઈ શકાતું. અંદર સફેદ કુર્તો પાયજામો પહેરેલી એક આઘેડ સ્ત્રી પલંગ પર બેઠી હતી. એના વાળ ટૂંકા કપાવેલ હતા. એ ચૂપચાપ બેસી રહી હતી.

“હોસ્પિટલનું આ સૌથી સારું પેશન્ટ છે. કોઈ જ મગજમારી નહીં. હંમેશા આમ શાંત જ બેસી રહે.” શશાંકે માહિતી આપી.

“શું નામ છે એમનું?” કાવ્યાએ રૂમમાં એક નજર નાખી એ નજરને શશાંકની આંખોમાં સ્થિર કરી પૂછ્યું.

“આ...એનું....ના..મ...ગૌરી! ગૌરી નામ છે એનું!” શશાંકે જ્યાં નજર અટકાવી નામ કહ્યું ત્યાં હવે કાવ્યાએ નજર ઠેરવી. બારણાં પર એક કાગળ ચિપકાવેલ હતો એમાં દર્દીનું નામ, ઉંમર વગેરે મોટા અક્ષરે લખેલું હતું. કાવ્યાને ગુસ્સો આવવો જોઈતો હતો આ માણસ કોઈ ફોડ લાગતો હતો પણ, એ હસી પડી. ખબર નહિ કેમ પણ એને શશાંકની સોબત ગમવા લાગી હતી....

ઓ. ટી. ની બંને બાજુ પાંચ પાંચ એમ કુલ દસ રૂમ હતા. નવ રૂમમાં દર્દી હતા. એક ખાલી હતો. અહીં ઉપર એવી સ્ત્રી દર્દીઓને રાખવામાં આવતી જે વધારે ગાંડી હોય. બીજા શબ્દોમાં કહીએ તો કોઈ વાર ઘાતકી બની જતી હોય અને એમને રૂમમાં એકલી રાખવું જ હિતાવહ હોય. આ બધી સ્ત્રીઓ વરસોથી એમનું માનસિક સંતુલન ગુમાવી બેઠી હતી. નીચે પણ ઉપર જેવી જ રચના હતી. ફરક એટલો કે અહીં બારણાં ખુલ્લા હતા ઉપરની જેમ અહીં બારણા બહારથી બંધ ન હતા! અહીં પ્રમાણમાં ઓછા પાગલ કે જે દવા અને સમજાવટથી માની જાય એવા દર્દીઓ હતા. અહીં પણ બધી સ્ત્રીઓ જ હતી. એ બધી એકબીજા સાથે વાતો કરતી, હસતી, ગુસ્સો કરતી હતી. આયા અને નર્સ એમનું ધ્યાન રાખતા.

કાવ્યા શશાંક સાથે આખી હોસ્પિટલ ફરી વળી. એને મજા પડી. એ લોકો માધવીબેન બેઠા હતા એ કેબિનમાં આવ્યા ત્યારે સિસ્ટર માર્થાએ કાવ્યાને રોકી લીધી. એણે કેટલાક જરૂરી કાગળિયા પર એની સહી કરવાની હતી. સિસ્ટર માર્થા પાસેથી માધવીબેનને એમના પતિ વિશે કંઈ નવું જાણવા ન મળ્યું. જેમ પ્રભુએ કહેલું તેમ એ અચાનક આવી જતા અને કોઈ કામ બતાવી ચાલ્યા જતા. કોઈ સાથે વાત કરવા પણ ના રોકાતા. એ આમતો સ્વસ્થ જણાતા હતા પણ, એ ક્યાં રહેતા હશે એ બધા માટે આશ્ચર્યનો વિષય હતો.

“કાવ્યા તારે રોકાવું હોય તો તું રોકા હું નીકળીશ હવે.” માધવીબેન નિરાશ થઈને બોલેલા.

“ઓકે! હું બપોરે આવી જઈશ. આ થોડી સહીઓ કરી લઉ અને હોસ્પિટલના સ્ટાફને થોડું જાણી લઉ.” કાવ્યાએ હસીને કહ્યું હતું.

કાવ્યાના એ જવાબમાં એની મમ્મીને એના પપ્પાનો અણસાર આવ્યો. એ પણ હંમેશા આવું જ કહેતા. તું જા, હું આવું છું! માધવીબેન પરાણે થોડુ હસીને બહાર નીકળી ગયા. સહી કરવાનું પતાવીને કાવ્યા બહાર આવી. એને થયું કે શશાંક સાથે બધા દર્દીઓની મુલાકાત લેવી જોઈએ. મજા આવશે. એણે ત્યાં ઉભેલી આયાને પૂછ્યું,

“ડૉક્ટર શશાંકની કેબિન કઈ બાજુ છે?”

“સામેથી બીજા નંબરની.” આયાએ હસીને જવાબ આપ્યો, “પણ, મેડમ વો યહા નહીં હૈં! વો તો માધવી મેદમકે સાથ ગયા.”

કાવ્યાને કંઈક ખુંચ્યું. શશાંક એની મમ્મી સાથે ગયો હતો! આ સાંભળીને એનો સવારનો ખુશનુમા મૂડ ઉદાસ થઈ ગયો. આવું કેમ થયું? એની તો એને પોતાને ખબર ન પડી.

પ્રકરણ ૪

(કાવ્યા એની મમ્મી માધવીબેન સાથે વલસાડની એમની હોસ્પિટલ વ્હાઈટ ડવમાં આવે છે જ્યાં માનસિક રોગીઓની સારવાર કરાતી હોય છે. આ હોસ્પિટલ સાથે કેટલીક રહસ્યમય ઘટનાઓ જોડાયેલી હોય છે કાવ્યા એ વિશે જાણવા માંગતી હોય છે. હોસ્પિટલમાં કામ કરતો ડૉક્ટર શશાંક એને અજીબ લાગે છે, શકમંદ લાગે છે. શશાંક માધવીબેન સાથે હવેલીએ ગયો એ જાણીને કાવ્યાને ગુસ્સો આવે છે....)

“છોડીદો મને....હું કંઈ છું છોડો...મને!” નીચે લોબીમાં એક સત્તર અઢાર વર્ષની છોકરી ચીસાચીસ કરી પોતાને છોડાવવા પ્રયત્ન કરતી હતી. એના સગા, હોસ્પિટલની એક આયા અને એક નર્સ એને પરાણે ખેંચીને અંદર લાવતા હતા.

કાવ્યાનું ધ્યાન આ શોરબકોર તરફ ગયું. પહેલી નજરે એ કોઈ પાગલ છોકરી લાગતી હતી. એજ વખતે સિસ્ટર માર્થા ઝડપથી ત્યાં આવ્યા અને એ છોકરીને બળજબરીથી ખેંચી રહેલા લોકોને બોલવા લાગ્યા,

“અરે! આ શું કરો છો તમે બધા. શું કરવા બિચારીને હેરાન કરો છો... છોડીદો એને!” સિસ્ટર માર્થાએ છોકરીના હાથ છોડાવી પોતે એનો એક હાથ પકડ્યો, “વોટ્સ યોર નેમ માય ચાઈલ્ડ? શું નામ છે બેટા તારું? તું મારી સાથે ચાલ હો...હું આ બધાને હમણાં ડૉક્ટર પાસે દાંટ ખવડાવું છું...”

ધીરે ધીરે પોતાની વાતોમાં ઉલજાવીને સિસ્ટર માર્થા એ છોકરીને શાંત પાડી એના રૂમમાં લઈ ગયા. પેલી રાડા રાડ કરતી છોકરી એક સમજું બાળાની જેમ કહ્યાગરી થઈ ગઈ. કાવ્યા અહોભાવથી સિસ્ટર માર્થાને જોઈ રહી. મનોમન એ એની સરખામણી મધર ટેરેસા સાથે કરી રહી! એમણે એ છોકરીને એક ઈન્જેક્શન આપ્યું જેથી એ થોડીવાર સૂઈ જાય અને એનું મગજ શાંત થાય.

“બ્લુ વ્હેલ ગેમની શિકાર છે છોકરી. આત્મહત્યા કરવાની કોશિશ કરતી હતી. એના ઘરવાળા ગભરાઈને એને અહીં સારવાર માટે લઈ આવ્યા હતા.” સિસ્ટર માર્થાએ બહાર આવી કાવ્યાને જણાવ્યું.

“હા, મેં પણ સાંભળ્યું છે એ ગેમ વિશે. સાચેસાચો આવો કેસ પહેલીવાર જોયો.” કાવ્યાએ કહ્યું.

પછી કાવ્યાએ સિસ્ટર માર્થા સાથે ઘણાં બધાં દર્દીઓની મુલાકાત લીધી. સિસ્ટર માર્થા દરેક દર્દી સાથે ખૂબ જ સરળતાથી અને ભાવથી વાતચીત કરી લેતા. બધા જ દર્દીઓ એમની વાત તરત માની જ જતાં. એ બધાં દર્દીઓના ખુબ ગમતીલા હોય એવું કોઈને પણ જોતા જ દેખાઈ આવે, કાવ્યાની નજરે પણ એ નોધ્યું હતું.

બપોરે કાવ્યાને લેવા માટે પ્રભુ ગાડી લઈને આવી ગયો હતો. કાવ્યા એની સાથે હવેલીમાં પાછી ફરી. એણે જોયું કે એની મમ્મી ડાઈનિંગ ટેબલ પર વાનગીઓ મૂકી રહી હતી. કાવ્યાની આંખો આશ્ચર્યથી પહોળી થઈ ગઈ...! શશાંક રસોડામાંથી કોઈ વાનગીનું બાઉલ લઈને આવ્યો અને ટેબલ પર મૂકી રહ્યો હતો એને જોઈને લાગે જાણે એ આ ઘરનો સભ્ય હોય અને પોતે મહેમાન!

“અરે કાવ્યા, ત્યાં કેમ ઊભી રહી ગઈ? જા જલદી જઈને હાથ ધોઈ જમવા આવી જા.” માધવીબેને કાવ્યા સામે જોઈને કહ્યું.

“હા. જલદી આવી જજો. મારા પેટમાં બિલાડો બોલે છે.” શશાંકે હસીને કહ્યું પણ, કાવ્યાને હસવું ના આવ્યું. ઊલટાનો એને વધારે ગુસ્સો આવ્યો. લોકોને વાત વગત વગર એમનેમ આટલું હસવું શેનું આવતું હશે?

જ્યારે જુઓ ત્યારે ખીખી... ખુખું... ચાલુ થઈ જાય! એ એના રૂમમાં જઈ અને હાથ મો ધોઈ નીચે આવી. @snehnusarnamu

“આને તું હોસ્પિટલમાં તો મળી જ હતી ને? એ શશાંક છે!” માધવીબેને ઓળખાણ કરાવતા કહ્યું.

“હા.” કાવ્યાને થયું આ હોસ્પિટલ છોડીને અહીં કેમ આવ્યો છે અને મમ્મીને શી જરૂર એને જમવા માટે રોકવાની?

“વાહ...માધવી ઝક્કાસ ટેસ્ટ છે. આટલું સ્વાદિષ્ટ ભીંડાનું શાક તો વરસો બાદ ખાવા મળ્યું. મસ્ત!” શશાંકે એક કોળિયો મોઢામાં મૂકતા જ વખાણ કર્યા.

“માખણ નો ડબ્બો!” કાવ્યાએ શશાંક સામે જોઈને કહ્યું, “મને પાસ કરોને પ્લીઝ! માખણ!”

“આટલું બધું માખણ હેલ્થ માટે સારું નહીં. એકવાર વજન વધી જાય પછી ઉતારતા નાકે દમ આવી જાય.” શશાંકે કહ્યું.

“ઓહ! મેં તો સાંભળ્યું હતું કે ડૉક્ટર માખણ ખાવાની મનાઈ નથી કરતાં. એનાથી વજન ના વધે. એમાં પેલું ક્યું એસિડ હોય?” કાવ્યાએ પાછો શશાંકને સવાલ કર્યો, એનું જ્ઞાન ચકાસવા!

“એનું એસિડ છોડો અત્યારે તો મારા પેટમાં એસિડ વધી જશે....ભૂખ લાગી છે!” શશાંકે આ વખતે પણ જવાબ ના આપ્યો અને વાત વાળી લીધી . “માધવી તમે ખૂબ સરસ રસોઈ બનાવો છો. હું જ્યાં સુંધી અહીં રહું તમારે રોજ એકાદ ડીશ તો તમારા હાથે બનાવવી જ પડશે. ઇટ્સ માય રીકવેસ્ટ!”

“એકાદ શું કરવા? હું ઘણું બધું બનાવી શકું છું! આમેય અહીં મારે કંઈ કામ કરવાનું નથી.” માધવીબેન બોલ્યા.

“એય મિસ્ટર તમે મારી મમ્મીને માધવી કહીને બોલાવો છે! મોટા સાથે વાત કરવાની તમીઝ નથી?” શશાંકને મોંઢે માધવી સાંભળી સાંભળીને અકળાયેલી કાવ્યાએ ફરીવાર માધવી સાંભળતાં સંભળાવી દીધું.

“મોટું કોણ મોટું? અહીં સૌથી મોટો કદાચ હું હોઈશ અને તમારા બંનેમાં કાવ્યાજી તમે મોટા લાગો છો. માધવી તો તમારી નાની બહેન જેવી લાગે છે અને હું કોઈ બ્યુટીફુલ લેડીને આંટી કે દીદી કહીને એનું અપમાન ના કરી શકું!” શશાંક હસતા હસતા મજાકમાં જ બોલ્યો હતો છતાં કાવ્યા ગુસ્સાથી તમતમી ગઈ.

“આંટી કે દીદી નહિ તમારે એમને મેડમ કહેવું જોઈએ!” કાવ્યાએ દાંત કચકચાવીને ઓર્ડર કરતી હોય તેમ કહ્યું.

“અરે, મેં જ એને ના કહી છે મેડમ કહેવાની. ઘરમાં એ બધું બહું ફોર્મલ લાગે. એતો મેડમ જ કહેતો હતો મને જ એ નહતું ગમતું!” કાવ્યાને ઠંડી પાડવા માધવીબેને કહ્યું અને એની ડિશમાં શાક પરોસ્યું.

જમ્યા પછી શશાંક ઉપર ગયો અને કાવ્યાના રુમની બાજુના જ રૂમમાં ગયો. એને ઉપર જતો જોઈને કાવ્યાએ એની મમ્મી સામે પ્રશ્નભરી આંખે જોયું.

“તું સવારે કહેતી હતીને પ્રભુએ કોઈ છોકરાને રૂપિયા આપેલા એ આ શશાંક જ હતો.” માધવીબેને દાળ ભરેલી વાટકીમાં ચમચી પાછી મૂકતા કહ્યું, “એને ભાડે ઘર જોઈતું હતું. અહીં આ હવેલી જોઈ એણે એક રૂમ ભાડે માંગેલો. પ્રભુ ના કહેતો રહ્યો તોય એણે પરાણે પ્રભુને રૂપિયા હાથમાં પકડાવેલા. પ્રભુ એજ રૂપિયા એને પાછા આપીને કહી રહ્યો હતો કે માધવીબાને મળીને વાત કરો. ”

“અને તું મારી ગઈ? કોઈ અજાણ્યાં યુવકને આપણે આમ ઘરમાં કેવી રીતે રાખી શકીએ?” કાવ્યાએ મોઢું મચકોડતા કહ્યું.

“અરે એ સારા ઘરનો છોકરો છે! અહીં ગામડામાં એને બિચારાને આવું સારું ઘર ક્યાં મળવાનું? ભલેને રહેતો. એ પાછો આપણી હોસ્પિટલમાં જ કામ કરે છે, કોઈ વખત કામે લાગે.” માધવીબેને દાળની વાટકીમાં ચમચી હલાવતા કહ્યું.

છેલ્લી વાત કાવ્યાને ગમી. એનું અહીં આવવાનું ખાસ મક્કસદ તો વ્હાઈટ ડવ હોસ્પિટલ જ હતી. જો એમાં કામ કરનાર ભરોસાપાત્ર માણસો મળી જાય તો એને રાહત રહે. શશાંક ભરોસાપાત્ર હશે? કોને ખબર? કાવ્યાના મને પાછો સવાલ કરેલો.

સાંજે ગામના કેટલાક લોકો માધવીબેનને મળવા આવ્યા હતા. એ બધા સાથે કાવ્યા પણ નીચે બેઠકખંડમાં બેઠી હતી ત્યારે એણે શશાંકને ઝડપથી સીડીઓ ઉતરતો જોયો. એ કોઈને મળ્યા વગર સીધો બહાર જવા નીકળી ગયો. એની પાછળ પાછળ કાવ્યા પણ બહાર નીકળી. શશાંક ગાડી ચાલુ કરી રહ્યો હતો કે કાવ્યાએ એને રોક્યો,

“ક્યાં ભાગો છો, ડૉક્ટર?”

“હોસ્પિટલ. થોડું કામ આવી પડ્યું છે.”

“હું પણ સાથે આવું છું.” શશાંકના જવાબની રાહ જોયા વગર કાવ્યા ગાડીનો દરવાજો ખોલીને એની બાજુની સીટ પર બેસી ગઈ.

રસ્તામાં શશાંકે જણાવ્યું કે એક નવી આવેલી છોકરીએ આત્મહત્યા કરવાનો પ્રયાસ કરેલો. એક આયા એને જોઈ ગઈ અને બચાવી લીધી. એણે એના હાથની નસ કાપી નાખી છે. એ લોકો વ્હાઈટ ડવમાં પહોંચ્યા ત્યારે એ છોકરી સારવાર હેઠળ હતી. કાવ્યાને યાદ આવ્યું, આ એજ છોકરી હતી જે સવારે જ દાખલ થઈ હતી. બ્લુ વ્હેલ ગેમની શિકાર! સિસ્ટર માર્થા અને ડૉક્ટર અવસ્થી એની સાથે ઑટીમાં હતા. શશાંક પણ ઑટીમાં ગયો. કાવ્યા બહાર એકલી રહી ગઈ.

સિસ્ટર રાધા અને ગીતા ઘરે ચાલી ગયેલી. એમની ડ્યુટી પૂરી થઈ ગયેલી. રાત્રે એક બીજી નર્સ આવેલી. જે આઘેડ ઉંમરની કોઈ આદિવાસી સ્ત્રી હતી. બંને ક્લાર્ક અને આયા એમના હોસ્પિટલની પાછળ જ આવેલ ક્વાર્ટરમાં ચાલ્યા ગયેલા. બધી સ્ત્રીઓને એમના રૂમમાં પૂરી દેવામા આવેલી. હજી સાડા છ જ વાગ્યા હતા. અંધારું થવાની હજી શરૂઆત જ થઈ હતી.

કાવ્યાને અચાનક જ કોણ જાણે શું સૂઝ્યું કે એ ચાલતી ચાલતી આગળ નીકળી ગઈ. એના ડેડીની કેબિન આગળથી નીકળી ત્યારે ઘડીભર ત્યાં રોકાયેલી. પછી ફરી આગળ ચાલવા લાગી. એ ચાલતી ચાલતી ઉપર જવાની સીડી આગળ આવી ગઈ હતી. અનાયાસ જ એના પગ એ સીડી તરફ વળી ગયા. એ ઉપર ચઢવા લાગી. ઉપર લોબીમાં લાઈટ ચાલું થઈ ગઈ હતી. એ થોડીવાર અટકી. સામે ઑટી અને એની ડાબે જમણે દર્દીઓના રૂમ આવેલા હતા. બધું જ બરાબર હતું છતાં કોઈ અજીબ ભયથી કાવ્યાનું મન કાંપી રહ્યું... એને થયું કે એ નીચે જતી રહે પણ

ન જઈ શકી. કોઈ અદૃશ્ય શક્તિ એને આગળ ને આગળ ખેંચી રહી હતી. એ આગળ વધતી ગઈને જમણી તરફ વળી ગઈ.

સાંજના સાત વાગી ગયા હતા.

વાતાવરણમાં નિરવ શાંતિ પ્રસરતી હતી. કોઈ માણસ અકળાઈ જાય એટલો સન્નાટો હતો ચારે તરફ!. કાવ્યાની ઘડકન તેજ બની. એના શ્વાસ ટૂંકા અને ઝડપી ચાલી રહ્યા. આછી આછી ઠંડીમાંય એના કપાળે પરસેવો બાઝી ગયો હતો. એ આગળ અને આગળ ચાલી રહી...

છેલ્લાં ખાલી રૂમ આગળ આવીને એ આપોઆપ જ અટકી હતી. કોઈ અજીબ વાસ આવી રહી હતી એ રૂમમાંથી. કોઈ મરીને સડી રહેલું જનાવર ગંધાતું હોય એવી ખરાબ વાસ. કાવ્યાએ એના નાક આડે હાથ ધર્યો અને અચાનક જ લાઈટ ચાલી ગઈ. કાવ્યાની નજર એ વખતે ખાલી રૂમની બારી પર હતી. અચાનક છવાયેલા અંધારપટમાં ત્યાં એકદમ સ્પષ્ટ એક આકૃતિ દેખાઈ રહી...એ આકૃતિમાંથી આછો સફેદ પ્રકાશ આવી રહ્યો હતો... કાવ્યાએ એ આકૃતિ તરફ આંખો ફાડીને ધ્યાનથી જોયું.

સફેદ કપડાં પહેરેલી એક સ્ત્રી ત્યાં ગળે ફાંસો લગાવેલી હાલતમાં પંખે લબડી રહી હતી. કાવ્યા એને હજી જોઈ જ રહી હતી. એ કંઈ

સમજે વિચારે એ પહેલાં એ લટકી રહેલી સ્ત્રીએ એની બંધ આંખો ખોલી હતી. એમાંથી બે ઝગમગતા ગોળા જેવી સફેદ, કાળી કીકી વિનાની માત્ર સફેદ ચમકતી આંખો કાવ્યાની સામે તાકી રહી. કાવ્યાના આખા શરીરે પરસેવો વળી ગયો. એણે ભાગી જવા પગ ઉઠાવ્યો તો આ શું! એના પગે કોઈએ ગુંદર લગાવી દીધો હોય એમ નીચે ચોંટી ગયા હતા. એ જરાક પગ હલાવી પણ ન શકી. મદદ માટે બૂમ પાડવા ગઈ તો જાણે કોઈએ એનું ગળું દબાવી દીધું હોય એવી પીડા થઈ આવી. બંને હાથોથી એ એનું પોતાનું ગળું પકડી રહી. પેલી અંધારામાં દેખાતી સ્ત્રી કાવ્યાની આ હાલત જોઈને જોર જોરથી હસી પડી. કાવ્યા ડરથી ધ્રુજી ઉઠી. પેલી સ્ત્રી હજી ડરાવનું અટ્હાસ્ય કરી રહી હતી. એના કાળા ભમ્મર વાળ ચારે બાજુથી ઊડી રહ્યા હતા. એનો ચહેરો કાળો અને ખૂબ બિહામણો હતો. એનો

એક બાજુનો ચહેરો જાણે ભયાનક રીતે બળી ગયો હતો. એ દેખાવ વિકરાળ હતો. એના હસવાનો તીણો અવાજ કાવ્યાના કાનમાં પડઘાતો રહ્યો. એને લાગ્યું કે એ અવાજ એના કાનના પડદા ફાડી નાખશે. એક નાનકડી દસેક વરસની છોકરી જાણે હવામાંથી દોડતી દોડતી આવી અને કાવ્યાને પગે એના બે હાથ ફેલાવી વીંટળાઈ વળી. એ રડતી હતી. ના. કદાચ એ હસતી હતી. કાવ્યા... કાવ્યા... કહીને એ પોતાને બચાવવા કહી રહી હતી. કાવ્યાએ એ છોકરી સામે જોયું. અંધારામાં એ છોકરીનો ચહેરો ચમકી રહ્યો હતો. આ છોકરીને ક્યાંક જોઈ છે! જાણે રોજ જોઈ છે! ક્યાં? કાવ્યા બધું ભૂલીને એ છોકરીને જોઈ રહી. એ છોકરી એની સામે હસીને જોઈ રહી. અચાનક “ટક” કરતો અવાજ આવ્યો અને લાઈટ આવી ગઈ.

“કાવ્યા તું અહીં અંધારામાં શું કરે છે?” એ શશાંક હતો. એણે જ અહીં આવીને લાઈટ ચાલુ કરેલી.” લાઈટ તો ચાલું કરવી હતી. હું ક્યારનો તને શોધું છું.”

“હું આવી ત્યારે અહીં લાઈટ ચાલુ હતી. ત્યાં રૂમમાં કોઈ છે! અને આ છોકરી...” ખૂબ જ ગભરાઈ ગયેલી કાવ્યા તુટક તુટક શબ્દોમાં બોલી.

ત્યાં કોઈ ન હતું. કાવ્યા ભોંઠી પડી ગઈ. રૂમ ખાલી હતો. હંમેશાંની જેમ જ! એની બાજુમાં ઊભેલી પેલી નાની છોકરી ગાયબ હતી. એ હવામાંથી આવી અને હવામાં ઓગળી ગઈ હતી! એને જરાક ચક્કર આવી ગયા. શશાંકે વેળાસર આગળ આવીને એને પકડી અને પડતા બચાવી લીધી. શશાંકની છાતી પર માથું ઢાળીને કાવ્યા આંખો મીચી થોડીવાર ઊભી રહી.

“આ જગા જ એવી છે. અહીં ઘણાંની સાથે આવું થાય છે. ડોન્ટ વરી હું તારી સાથે છું.” શશાંકે કાવ્યાના માથા પર હાથ ફેરવતા કહ્યું.

કાવ્યાને શશાંકનો એ હુંફાળો સ્પર્શ ગમ્યો. એના જીવનમાં આજ સુધી કોઈ પુરુષનો પડછાયો પણ પડ્યો હતો. શશાંક એને પહેલી નજરે જ આકર્ષક લાગેલો. અત્યારનો એનો સ્પર્શ કાવ્યા માટે એના જીવનનો પહેલો પુરુષનો સ્પર્શ હતો...! ડરેલી, ગભરાયેલી કાવ્યા માટે શશાંક એનો હીરો બનીને આવ્યો હતો.

“ઘરે જઈએ.” કાવ્યાને ધીરેથી દૂર કરતા શશાંક બોલ્યો.

“હમમ.” શશાંકથી દૂર થવું કાવ્યાને ગમ્યું તો નહીં છતાં એણે પોતાના પર કાબૂ મેળવી લીધો અને એ શશાંકથી આગળ નીકળી ગઈ.

“મમ્મીને કંઈ વાત ન કરતો.” ગાડીમાં બેસતા જ કાવ્યાએ કહ્યું.

“તે શું જોયું હતું? તું ગભરાયેલી લાગતી હતી.” શશાંકે ગાડી ચાલુ કરતા પૂછ્યું.

કાવ્યાની નજર આગળ પેલી પંખે લટકતી સ્ત્રી આવી ગઈ. એના પેટમાં જાણે કબૂતર ફડફડવા લાગ્યા. પેલી નાની છોકરી એને ફરી યાદ આવી ગઈ. કાવ્યા કંઈ ના બોલી.

કાશ, એણે પાછલી સીટ પર એક નજર કરી હોત. એ નાનકડી છોકરી ત્યાંજ પાછળ બેઠેલી હતી....

વ્હાઈટ ડવ - ૫

કાવ્યા અને શશાંક વ્હાઈટ ડવ હોસ્પિટલેથી ઘરે આવી રહ્યા હતા ત્યારે એમની જાણ બહાર એમની પાછલી સીટ પર કોઈ નાની બાળકીનો આત્મા આવીને બેઠેલો હતો જે એમની સાથે જ હવેલી તરફ પ્રયાણ કરી રહ્યો હતો... કાવ્યા ગાડીમાંથી નીચે ઉતરી એની સાથે જ પેલી દસ બાર વરસની છોકરી પણ નીચે ઉતરી હતી. કાવ્યા સીધી અંદર ગઈ હતી શશાંક ગાડી પાર્ક કરવા રોકાયેલો.

“આવી ગઈ બેટા. બહુ વાર લગાડી. બધું બરાબર તો છેને?” કાવ્યાને જોતાજ એની મમ્મીએ પૂછ્યું, “શશાંક ક્યાં છે? એ પણ સાથે આવ્યો છે ને?”

કાવ્યાને એની મમ્મીનાં મોંઢે શશાંકનું નામ ના ગમ્યું. એ કંઈ બોલી નહીં પણ ચૂપચાપ ઊભી રહી.

“કેમ આમ ઊભી છે, હજી? જા હાથ મો ધોઈ આવ જમવાનું ઠંડુ થાય છે.” માધવીબેને ટેબલ પર ડિશ ગોઠવતાં કહ્યું.

“હે ગોર્જયસ! મસ્ત સ્મેલ આવે છે! શું બનાવ્યું છે?” શશાંકે આવતા જ કહ્યું અને ટેબલ પર પડેલાં બાઉલનું ઢાંકણ ખોલવા ગયો.

“એઈ...પેલા હાથ ધોઈ આવ!” માધવીબેને એના હાથ પર હળવેથી ચમચી મારી એને ઢાંકણ ખોલતો રોકીને કહ્યું.

“આ..હ!” જરીક જ ચમચી અડી હતી તોય બહુ વાગ્યું હોય એવો અભિનય કરતા શશાંક બોલ્યો, “મારી આંગળી તૂટી ગઈ. હવે તારે ખવડાવવું પડશે.”

“જા...ને જુઠ્ઠા!” માધવીબેન અને એમની સાથે શશાંક ખડખડાટ હસી પડ્યાં. આ અવાજ ના સહેવાતો હોય એમ ક્યારનીય ચૂપ ઊભેલી કાવ્યા ઉપરના માળે જતી રહી.

એની પાછળ શશાંક પણ એના

રૂમમાં ગયો જે કાવ્યાના રૂમની બાજુમાં જ હતો. કાવ્યાએ બાથરૂમમાં જઈને હાથ મોં ધોયા. એની નજર અરીસામાં દેખાતા પોતાના પ્રતિબિંબ પર ગઈ. એની બાજુમાં જાણે માધવીબેન ઊભા હોય એમ એમનો ચહેરો એને પોતાના ચહેરાની બાજુમાં દેખાયો. આટલા વરસેય એ હજી સુંદર લાગતા હતા. કાવ્યાને એના પાતળા શરીર આગળ એની મમ્મીનો ભરાવદાર દેહ વધારે આકર્ષક લાગ્યો. પછી પોતાના જ વિચાર પર કાવ્યાને પોતાને જ ગુસ્સો આવ્યો. એ રડી પડી. એની સાથે શું થઈ રહ્યું હતું એની એને પોતાને ખબર ન હતી... શશાંક તરફ એ કેમ આટલું ખેંચાણ અનુભવતી હતી! એની સમજમાં કંઈ ન આવ્યું. થોડું રડી લીધા બાદ એણે ફરીવાર મોઢા પર ઠંડા પાણીની છાલક મારી. બાજુના હેંગર પર લટકતો નેપકીન લઈ એણે એના વડે ચહેરો દબાવીને પાણી લૂછ્યું. અચાનક એને અરીસામાં એની પાછળ કોઈ ઊભુ હોય એમ લાગ્યું. આ એજ નાની છોકરી હતી જે હોસ્પિટલમાં આવીને એના પગે વળગી પડી હતી. કાવ્યાની આંખો ફાટી ગઈ. એના શ્વાસ અટકી ગયા. એના હાથમાંથી નેપકીન સરકીને નીચે પડી ગયો. એ ખૂબ જ ડરી ગઈ હતી. ધીરેથી એણે ગરદન ગુમાવી અને પાછળ જોયું.

એ છોકરી કાવ્યાની સામે જ જોઈ રહી હતી. એણે સફેદ જેવું મેલું થયેલું ફોક પહેર્યું હતું. એના હાથમાં એક નાનું ટેડીબેર હતું. એ કશાય હાવભાવ વગર કાવ્યાને તાકી રહી હતી. કાવ્યાને કાપો તો લોહી ન આવે એવી સ્થિતિ હતી. એના પગ ત્યાજ ચોંટી ગયા હતા. આજે ને આજે જ એને આ બીજો અનુભવ થયો હતો. એ ખૂબ ડરી ગઈ હતી.

“કાવ્યા...” શશાંકે એનું બારણું ખખડાવી બૂમ પાડેલી. કદાચ એને મમ્મીએ મોકલ્યો હશે. પોતાને બોલાવવા.

“કોઈ તને બોલાવે છે. અત્યારે તું જા આપણે પછી મળીશું!” આટલું કહીને કાવ્યા તરફ મીઠું હસીને એ છોકરી ગાયબ થઈ ગઈ.

“કાવ્યા... જલદી કર ચાર ભૂખ લાગી છે!” આ વખતે શશાંક એના રૂમમાં અંદર

આવીને એના બાથરૂમનું બારણું ઠોકતા બોલેલો.

કાવ્યા જાણે મોતના મુખમાંથી બચીને આવી હોય એમ ભાગીને બહાર નીકળી. બારણે ઊભેલા શશાંકને ઘક્કો મારી એ ભાગી અને સીધી નીચે પહોંચી ગઈ.

મમ્મીને વાત કરવી કે નહીં એમ એ વિચારી રહી. હજી એના દિલની ઘડકનો તેજ હતી. એની આંખો આગળ પેલી છોકરીનો ઘૂંઘળો ચહેરો તરવરી રહ્યો.

“કાલે આપણે બાજુના ગામમાં જવું પડશે. ત્યાંના પૂજારીજીએ ખાસ બોલાવ્યા છે. કાલે એ મંદિરને એકસો પચીસ વરસ પૂરાં થશે. ત્યાં

પૂજામાં આપણે સામેલ થવાનું છે.” માધવીબેન કાવ્યાની ડિશમાં પનીર ભૂરજી અને પરાઠો મૂકતા બોલ્યા.

પરાણે કાવ્યાએ થોડું ઘણું ખાઈ લીધું. એની મમ્મી અને શશાંક કંઈ વાતો કરતા હતા. હસતા હતા. કાવ્યાનું એ કશાયમાં ધ્યાન ન હતું.

જમ્યા બાદ એને પોતાના રૂમમાં જતા બીક લાગતી હતી. આજે પોતે મમ્મી સાથે જ સૂઈ રહેશે એણે મનોમન નક્કી કર્યું.

જમ્યા પછી બધા છૂટા પડ્યા. બધા પોતપોતાના રૂમમાં ગયા. કાવ્યા એના રૂમમાં ના જતા બાજુમાં એની મમ્મીના રૂમમાં ગઈ.

“શું થયું!” માધવીબેને પૂછ્યું.

“હું તારી સાથે સૂઈ જાઉં. મને ત્યાં એકલું લાગે છે.”

“ઠીક છે. તું બેસ હું ચેન્જ કરી લઉં.” માધવીબેન બાથરૂમમાં ગયા. કાવ્યાની નજર ત્યાં પલંગ પર પડેલાં એક બોક્ષ ઉપર ગઈ. એણે એ ખોલ્યું. એમાં એક ફોટો આલ્બમ હતું. કાવ્યાએ એ ખોલ્યો. એમાં એના અને એની બેન દિવ્યાના બાળપણના ફોટો હતા. કાવ્યાને એનો ભૂતકાળ જોવાનું ગમ્યું. થોડાં પન્ના આગળ ફેરવ્યા પછી એક તસવીર આગળ આવીને કાવ્યા અટકી હતી.

“એ તારી બહેન છે, દિવ્યા!” માધવીબેને પાછળથી આવીને કહ્યું. મરુન રંગના નાઈટ ગાઉનમાં એ સુંદર લાગતા હતા. “આપણે અહીંથી ગયા ત્યાર પછીના એ ફોટા છે.”

કાવ્યા ધારી ધારીને પેલી છોકરીના ફોટા જોઈ રહી. એક ફોટામાં એ હાથમાં ટેડીબેર લઈને, સફેદ ફોક પહેરી ઊભી હતી. એના ચહેરા પર સરસ સ્મિત હતું. આ એજ છોકરી હતી જે કાવ્યાએ હમણાં બાથરૂમમાં અને એની પહેલાં વ્હાઈટ ડ્રેસમાં જોઈ હતી.....

એ આખી રાત કાવ્યાએ જાગીને પસાર કરી. બીજે દિવસે એ લોકો બાજુના ગામમાં મંદિરે ગયેલા. ત્યાં નાનકડાં ઉત્સવ જેવું વાતાવરણ હતું. મંદિરના પૂજારી કાવ્યાને ધારી ધારીને જોઈ રહ્યા. પૂજા પૂરી થઈ ગઈ પછી પુજારીએ કાવ્યા પાસે જઈને કહ્યું,

“જ્યારે જ્યારે પૃથ્વી પર પાપ વધી જાય ત્યારે પૃથ્વી રડે છે. એ પાપનો ભાર સહન નથી કરી શકતી. ત્યારે ભગવાન પોતે આવે છે કે પછી પોતાની તાકાત આપીને કોઈ મનુષ્યને મોકલે છે. એ પાપીને ખતમ કરવા. તારું કલ્યાણ થાઓ!” આટલું કહીને એ અંદર ચાલ્યાં ગયાં.

કાવ્યા કંઈ સમજી નહિ. પાપ વધી જાય ત્યારે એને અટકાવવા ભગવાન આવશે કે પછી એ કોઈને મોકલશે... કોને? કોણ? કોણ આવશે?

બ્લાઈટ ડવ - ૬

(કાવ્યાની સાથે હોસ્પિટલેથી ઘરે આવેલો આત્મા એની જુડવા બહેન દિવ્યાનો છે એ જાણી કાવ્યાને ખૂબ વિસ્મય થયું. એ આત્માથી ડરીને કાવ્યા રાત્રે મમ્મી સાથે સૂઈ ગયેલી. બીજે દિવસે પૂજારીની વાતો સાંભળી કાવ્યા વધું ગૂંચવણમાં પડી ગઈ...)

કાવ્યા કંઈ સમજી નહિ. પાપ વધી જાય ત્યારે એને અટકાવવા ભગવાન સ્વયં આવશે કે પછી એ કોઈને મોકલશે... કોને? કોણ? કોણ આવશે? કોણ બચાવશે બ્લાઈટ ડવ મેન્ટલ હોસ્પિટલ ને?

થોડું વિચાર્યા બાદ કાવ્યાએ પુજારી પાસે જઈને જરાક અચકાઈને કાવ્યાએ કહ્યું, “પુજારીજી મારે આપની સાથે થોડી વાત કરવી છે. થોડી ખાનગી છે.” ખાનગી શબ્દ એ એકદમ ધીરેથી ફક્ત હોઠ ફફડાવીને બોલી.

“અવશ્ય! મંદિરનો ચોક પૂરો થાય ત્યાં જમણી બાજુ વળી જજે. એક નાની ઓરડી દેખાશે. ત્યાં મારી રાહ જો હું અહીંનું થોડું કામ પતાવીને આવું છું.” કાવ્યા આવું કહેશે એમ જાણો પહેલાથી જ જાણતા હોય એમ એ બાબાએ ચહેરા પર સ્મિત રેલાવીને કહ્યું. એમની ઘોળી દાઢી હવામાં ફરફરી રહી. કેસરી ઘોતી અને છાતી પર જનોઈ પહેરેલા પૂજારી તેજસ્વી લાગતાં હતાં.

“જી.” એકાક્ષરમાં જવાબ આપી કાવ્યા શશાંક પાસે આવી.

“હવે તારે એ પુજારીનું શું કામ આવી પડ્યું?” કાવ્યાને પૂજારી સાથે વાત કરતી જોઈ ક્યારનોય કતરાઈ રહેલો શશાંક બોલ્યો.

“છે થોડું કામ. તું મમ્મીને લઈને ગાડીમાં મારી રાહ જોજે. હું આવી જઈશ.” શશાંકના જવાબની રાહ જોયા વગર કાવ્યા ચાલી ગઈ.

“સાવ ફરેલ છે!” ધીરેથી બબડીને શશાંક માઘવીબેન પાસે ગયો.

કાવ્યા એ ઓરડીના બારણે આવીને ઊભી રહી. એનું બારણું બંધ હતું. કાવ્યાએ ટકોરો મારવા માટે બારણાને જરાક હાથ લગાડ્યો કે તરત બારણું આખું ખુલી ગયું. જાણે એ કાવ્યાને વેલકમ કહી રહ્યું. ઓરડીમાં એક ખાટલો હતો જેના પર એક ગોદળું પાથરેલું હતું અને ચાદર વાળીને મુકેલી પડી હતી. એકબાજુ ભગવાનની છબી પાટલા પર ગોઠવીને મૂકી હતી. ત્યાં કરેલા ધૂપ દીપથી ઓરડી મહેકી રહી હતી. આખું વાતાવરણ પવિત્ર લાગતું હતું. કાવ્યાને અહીં અપાર શાંતિનો અહેસાસ થયો.

“મને આવતા બહું મોડું તો નથી થયુંને?” પુજારીએ અંદર આવતા જ પૂછ્યું.

“ના ના હું હાલ જ આવી. ”

“ભલે. બોલો તમારે શું પૂછવું છે?” પુજારીએ ચહેરા પર હેતાળ સ્મિત રેલાવી પૂછ્યું.

“વાત થોડી અજીબ છે. તમને હું કદાચ પાગલ લાગીશ પણ વિશ્વાસ કરો એ સાચું છે.” કાવ્યાને વાતની શરૂઆત કરતા સંકોચ થયો. આજના જમાનામાં ભૂતપ્રેત અને આત્માની વાતો કોણ માને!

“અજીબ લાગે એવું હોય એટલે એ સાચું નથી એમ કોણે કહ્યું? આ દુનિયામાં ઘણુંબધું એવું બનતું હોય છે જેને સાબિત કરવું માણસ માટે હજુ શક્ય નથી બન્યું એટલે એ એને અજીબ છે એમ કહી દે છે! એમ જોવા જાઓ તો માણસોનો ભગવાન પરનો, માણસાઈ પરનો વિશ્વાસ અજીબ નથી! અહીં એક પથ્થરની બનેલી મૂર્તિ આગળ બધા આવીને એમના દુઃખ દર્દ દૂર કરવાની પ્રાર્થના કરે એ કોઈને અજીબ કેમ નથી લાગતું? ભગવાનનું અસ્તિત્વય હજુ ક્યાં સાબિત થયું છે! આપણે એનો વિશ્વાસ કરીએ છીએ કેમકે ક્યારેક ને ક્યારેક આપણે એને કહેલી વાત એણે પૂરી કરી છે. મંદિરમાં આવીને મન પ્રસન્ન થઈ જાય છે આપણે એને

ઈશ્વરની કૃપા ગણીએ છીએ. એવી જ રીતે અવાવરું, અંધારી જગાએ આપણને ડર લાગે છે. ત્યાંથી જેમ બને એમ જલદી ભાગી જવાનું મન થાય છે. જેને આવો અનુભવ થયો હોય એ આ વાત સાચી માને, ના થયો હોય એને બધું અજીબ લાગે!” પૂજારીજી ખુલ્લા મને હસી પડ્યા. “જો ભગવાન છે એમ સ્વીકારો તો ભૂત પણ હશે એ સ્વીકારવું રહ્યું... તમને અનુભવ નથી થયો એટલે તમે એના અસ્તિત્વને નકારી ના શકો”

“મારા મનની વાત તમે કેમ કરતાં જાણી લીધી?” કાવ્યા આશ્ચર્યથી પૂજારીને જોઈ રહી. હજુ એણે એની વાતનો ઉલ્લેખ સુધ્ધાં નહોતો કર્યો.

“તમે વ્હાઈટ ડવ હોસ્પિટલની મુલાકાત લઈ ચૂક્યા છો એ કાલે તમારા માતાજીએ જણાવેલું. હું વરસોથી અહીં રહુ છું. તમારા દાદાને પણ મળ્યો છું. એ હોસ્પિટલમાં મેં જ પહેલીવાર દીપક પ્રગટાવેલો જે તરત હોલવાઈ ગયેલો. ત્યાં કોઈ અશુભ શક્તિનો વાસ છે એવું ત્યારેજ મને લાગેલું. આ બાબતે તમારા દાદા સાથે પણ મારે ઘણીવાર ચર્ચા થયેલી. એમણે ગામ અને એમના દીકરાના ભલા માટે આ હોસ્પિટલ બંધાવેલ એમાં ક્યાં, શું ભૂલ થઈ એની તપાસ કરવાનું કામ એમણે જ મને સોંપેલું. ”

કાવ્યા આંખો ફાડીને પૂજારીની વાતો સાંભળી રહી. આ બધી વાતોથી એ સાવ અજાણ હતી. આજની એની મંદિરની મુલાકાત એને ફળી હતી.

“મને પૂરી માહિતી મેળવતા થોડો વખત લાગેલો અને એટલામાં તમારા દાદાનું હૃદય રોગના હુમલામાં અણધાર્યું મોત થઈ ગયેલું. એ પછી મેં તમારા પિતાજી ડૉક્ટર રોયને મળીને વાત કરવાનો પ્રયાસ કરેલો પણ એમણે મારી વાત સાંભળવાનો ઈનકાર કરી દિધો. એ પછી ત્યાં એવા પ્રસંગો બનતા રહ્યા કે હું ચૂપ ના રહી શક્યો. બે દર્દીઓએ આત્મહત્યા કરેલી. એ બંને આત્મહત્યાની તિથિ જોઈને હું ચોંકી ઉઠેલો. મારા પૂજ્ય ગુરુજીએ મને કાલી વિદ્યા અને બુરી શક્તિઓ વિશે કેટલીક વાત કરેલી. આ બધું મને એના જેવું લાગેલું. મારી પાસે કોઈ પુરાવા ન હતા. મેં હોસ્પિટલમાં કામ કરતી, ગામની જ દીકરી મમતાને વાત કરેલી. અને

તમારી માતાને મળી એમને સાવધાન કરવા અને તમારા પિતાજીને સમજાવવાનો પ્રયાસ કરવા કહેલું. મમતા તમારી માતાને મળી હતી. એ પછી બીજેજ દિવસે એનું એક ટ્રક નીચે કચડાઈને મોત થઈ ગયેલું. મને મમતાના મોતથી આઘાત લાગેલો. પોલીસે અકસ્માતનો કેસ નોંધી કેસ બંધ કરી દિધો. એ પછી મેં ફરી કોઈ નિર્દોષનો જીવ મારા લીધે ના જાય એટલે એ બાબતે મૌન ધારણ કરી લીધું.” પૂજારીજી થોડા વ્યથીત થઈ ગયા.

“એટલે તમે જાણો છો એ રહસ્ય? તમને ખબર છે કે હોસ્પિટલમાં દાખલ થયેલા દર્દીઓ આત્મહત્યા કેમ કરે છે?” કાવ્યા આવેશમાં ઊંચા અવાજે બોલી ગઈ.

પૂજારીના ચહેરા પર પાછા એક શાંત, નિર્મળ ભાવ આવી ગયા. “પુરે પુરી વાત તો હું પણ નથી જાણતો. મને જેટલી ખબર પડી એ હું જણાવું. પૂજારીએ ખૂણામાં પડેલું માટલું નમાવી લોટામાં પાણી લીધું અને લોટો મોઢાથી અધ્ધર રાખી પાણી પીધું. એમની દાઢીમૂછમાં ચોંટેલું પાણી ખેસ વડે લુછી એમણે ખાટલામાં બેઠક જમાવી.

“ગરીબ પૂજારીની ઓરડી છે. અનુકૂળ આવે તો આ આસન પર બેસો.” સામે પડેલા એક આશન તરફ આંગળી ચીંધતા એમણે કહ્યું.

કાવ્યાને અત્યારે વાત જાણવાની એટલી ઉતાવળ હતી કે એ નીચે માટીમાંય બેસી જાત. પૂજારી જલદી એમની વાત ચાલુ કરીદે એટલે એ કપડાંની નાની ગોદડી જેવા આશન પર જટ બેસી ગઈ. ખાટલામાં પલાંથીવાળીને બેઠેલા પૂજારી અને સામે જમીન પર આશન પાથરી બેસેલી કાવ્યા વ્હાઈટ ડ્રવ હોસ્પિટલની કાળી બાજુ વિશે, એના ભૂતકાળ વિશે ચર્ચા કરી રહ્યા...

“હોસ્પિટલના ઉદ્ઘાટન પ્રસંગે જે કંઈ થયું એ પછી તમારા દાદાજી ખૂબ વ્યથિત થઈ ગયા હતા. એમણે મને આ બાબતે તપાસ કરવા કહેલું. એના બે કારણો હતા. પહેલું એ કે આ ગામ હોસ્પિટલની વધારે નજીક આવેલું છે અને બીજું મંદિરમાં બિરાજમાન માતાજી તમારા કુળદેવી થાય! તમારા દાદાજીને એમનામાં અપાર શ્રદ્ધા. એ વખતે હું યુવાન હતો. મારા પિતાજીના આકસ્મિક મૃત્યુ બાદ તમારા દાદાએ જ મને એ વખતે સંધ્યારો આપેલો. આ મંદિરમાં પૂજારી તરીકે મારી ગોઠવણ કરાવેલી. હું એમાનાથી પ્રભાવિત હતો. શિવાનંદજી માટે કામ કરતા મને સારું લાગવું સ્વાભાવિક હતું. મેં એ જગ્યા એમણે કોની પાસેથી ખરીદેલી ત્યાંથી તપાસ શરૂ કરી. તપાસ કરતા મને એક નવી કહાની જાણવા મળી.” થોડીવાર શાંત રહી પૂજારીજી જાણે ભૂતકાળમાં ડોકિયું કરી આવ્યા અને પછી ફરીથી વાત ચાલુ કરી.

“એ જગ્યાએ પહેલા કોઈ અંગ્રેજનું મકાન હતું. ભારત છોડીને અંગ્રેજો ચાલ્યા ગયા ત્યાર બાદ પણ ઘણાં એવા અંગ્રેજ હતા જે ભારતની સંસ્કૃતિથી આકર્ષાઈને અહીં જ વસી ગયા હોય. જ્યોર્જ વિલ્સન નામનો એ અંગ્રેજ પણ એમાંનો જ એક હતો. આ વાત ૧૯૪૯ની છે. એ વખતે અત્યારે જ્યાં વ્હાઈટ ડવ હોસ્પિટલ ઊભી છે ત્યાં એ અંગ્રેજની કોઠી હતી. એ એની પત્ની અને બે દીકરીઓ સાથે ત્યાં રહેતો હતો. મારી જાણકારી મુજબ એ ખૂબ ભલો માણસ હતો. ગામના ખેડૂતો માટે એણે ઘણીમહેનત કરેલી. નવી નવી ખેતીવિષયક વાતો એ ખેડૂતોને શીખવતો. એની પત્ની પણ સરસ બાઈ હતી. એ ગામની થોડીક છોકરીઓને લખતા વાંચતા શીખવતી. એમની બંને જુડવા દીકરીઓ લોકો કહે છે, પરીઓ જેવી રૂપાળી હતી. એ લોકો થોડું થોડું ગુજરાતી બોલતા ત્યારે સાંભળનાર ખુશ થઈ જતો. બંને દીકરીઓ બારેક વરસની હશે ત્યારે દેખાવે યુવાન, સત્તર અઢાર વરસની હોય એવી લાગતી હતી. એમાં એમની ખાણીપીણી કે ઉછેર જે કહોએ જવાબદાર હોઈ શકે. છોકરીઓ દેખાવ યુવાન લાગતી પણ મનથી તો બાર વરસની બાળકીઓ જ હતી. એ લોકો એમની ઘોડાગાડીમાં બેસીને સ્કૂલે આવ-જા કરતી હોય ત્યારે ગામના ઘણા યુવાન એમને એક નજર જોવા માટે જ આવીને ઊભા રહેતાં. એ નજરોથી અને ગામઠી બોલીથી અજાણ એ બાળકીઓ બધા સામે મીઠું મલકતી.”

@snehnusarnamu

થોડીવાર શાંત થઈને પૂજારીએ વાત શરુ કરી, “એક દિવસ કોઈ જરૂરી કામથી એ અંગ્રેજ અને એની પત્નીને બહાર જવાનું થયું. ઘરમાં એક આયા હતી. એને ભરોશે બંને દીકરીઓને મૂકીને એ અંગ્રેજ દંપતી મુંબઈ ગયું હતું. એમના ગયા પછી ગામના બે નીચ યુવાનોની દૃષ્ટિ બગડી હતી. પરીઓ જેવી રૂપાળી છોકરીઓ જોઈને એમની દાનત ક્યારનીય બગડેલી હતી. અત્યારે એ ઘરે એકલી હતી એવું વાતવાતમાં એમના ઘોડાવાળા પાસેથી સાંભળીને એમણે એમની મેલી રમત અમલમાં મૂકી હતી. એ રાતે એબંને જણા દરવાજો ઠેકીને કોઠીમાં ગુસી ગયેલા. ઉપરના એક ઓરડામાં બંને બહેનો અને નીચેના એક ઓરડામાં એમની આયા સૂતી હતી. આ લોકોએ જઈને એમનું બારણું ખખડાવેલું...”

“કોણ છે? આટલી રાતે શું કામ પડ્યું?” ઊંઘરેટી આયાએ બારણો ઊભા રહીને પૂછેલું.

“ખોલો...દરવાજો ખોલો...અમારે તમારી મદદ જોઈએ છે. મહેરબાની કરીને દરવાજો ખોલો.” એકજણ રડતો હોય એવા અવાજે બોલ્યો.

“જે કામ હોય એ કાલે મોર્નિંગમાં લઈને આવજો. હાલ સર ઘરે નથી.” અંગ્રેજ આયાએ ગુજરાતીમાં કહેલું.

“મારી બહેનને સાપ કરડ્યો છે. એ બેભાન પડી છે. દાક્ટરને ફોન કરવો છે. ગામમાં ખાલી અહીં જ ફોન છે. સાહેબ હોત તો એજ ફોન કરીને દાક્ટરને બોલાવી આપત. એક જ મિનિટ લાગશે. મારી બહેનની જિંદગીનો સવાલ છે.”

“હું ફોન કરી દઉં છું ડોક્ટરને.” આયાએ એમને ભગાડવા કહ્યું.

“પણ અમારું સરનામું તમને નહીં આવડે. અમે દાક્ટરને પાકું સમજાવીએ તો એ જલદી આવી જાય.” બંને જણાએ જોરથી બારણું ઠોક્યું.

ઉપરના માળે સૂતેલી બંને છોકરીઓ આ અવાજથી જાગી ગઈ હતી. એ આવીને સીડીના પહેલા પગથિયે ઊભી રહી આયા સામે જોઈ રહી. આ લોકોના ચક્કરમાં છોકરીઓની ઊંઘ બગડી એ આયાને જરાય ના ગમ્યું.

“એમને ફોન કરી લેવા દે, બિચારાને મદદની જરૂર છે!” એક છોકરીએ અંગ્રેજીમાં કહ્યું.

પેલા લોકો હજી બારણું ઠોકીને વિનંતી કરી રહ્યા હતા. આખરે આયાએ બારણું ખોલ્યું હતું. એ બંને જણાએ અંદર આવતાજ આયાને ઘક્કો મારીને બારણું અંદરથી બંધ કરી દીધું. એક જણાએ આયાને ગાલે થપ્પડ મારી. આયા લડખડાઈ અને નીચે પડી ગઈ. એના પેટમાં બીજાએ જોરથી લાત ફટકારી અને બંને જણા આયાના હાથ પગ પકડી અને અંદર એના રૂમમાં લઈ ગયા અને ચાદરથી એના હાથ પાછળની તરફ બાંધી, એના મોઢામાં કપડાનો ડૂયો ખોસી રૂમ બહારથી બંધ કરીને જતા રહ્યા. હવે એમને તલાશ હતી પેલી બે રૂપાળી પરીઓની...

બંને જણા એકબીજાને હાથે તાળી આપીને ઉપર ગયા. એ છોકરીઓનો રૂમ ખાલી હતો. એ લોકોએ ત્યાં આવેલો બીજો રૂમ જોયો એ પણ ખાલી હતો. ક્યાં ગઈ આ બે પરીઓ? એમણે ઘરનો ખૂણો ખૂણો ફેંદી નાખ્યો.

“હલ્લો... ક્યાં છુપાઈ છે મારી શાહજાદી? ચાલ બહાર આવીજા જોઈ...હલ્લો...”

“હું તને કંઈ નહીં કરું. જો તારા માટે ચોકલેટ લાવ્યો છું. જલદી બહાર આવીજા... જો મારે હાથે પકડાઈ ગઈ તો બઉ જ મારીશ. હજી કઉં છું બહાર આવી જાઓ...” પેલા લોકો બૂમો પાડતા રહ્યા પણ એમને બંને બહેનો ક્યાંય ના મળી.

જ્યારે બંને બહેનોએ જોયું કે આ લોકો સારા માણસો નથી અને એમની આયાને મારી રહ્યા છે ત્યારે બંને બહેનો ગભરાઈને ભાગી હતી. એમના રૂમમાં એમની ઢીંગલીઓ અને રમકડાં મૂકવા એમના પાપાએ એક મોટું લાકડાનું સંદૂક બનાવડાવ્યું હતું. એ અંદર અને બહાર એમ બંને બાજુથી બંધ થતું. ઘણું

મજબૂત એવું એ સંદૂક ઘણીવાર આ બહેનોને રમતી વખતે છુપાઈ જવાના કામમાં આવતું. એમની મમ્મી ઢાંકણું ખોલીને એમને જોઈ ન લે એટલેજ અંદરથી બંધ થાય એવી રચના કરાવેલી. અત્યારે પણ એ બંને બહેનો ત્યાંજ છુપાઈ હતી. બંને ડરથી કાંપી રહી હતી. એમાંની એક રડી રહી હતી અને બીજી એનું મોં દબાવી એને શાંત રહેવાનો ઈશારો કરતી હતી. પેલા બે જણા અહીં આવેલા અને આ મોટો પટારો જોતા એમણે એ ખોલવાનો ભરપૂર પ્રયાસ કરેલો. પટારાનું ઢાંકણ જરીકે હલ્યું પણ ન હતું. એમણે ઘણી ધમકી પણ આપેલી. પછી કંટાળીને પટારાનું ઢાંકણું બહારથી બંધ કરીને એ બંને ચાલ્યા ગયેલા...

બ્લાઈટ ડવ - ૭

(પુજારીજીની વાત મુજબ બંને બહેનો સંદૂકમાં પુરાયેલી હતી. ઘરમાં ઘૂસી આવેલા બે ગુંડાઓએ એ સંદૂક બહારથી બંધ કર્યો અને નીચે ઉતરી ગયા...)

બંને બહેનો ડરથી કાંપી રહી હતી. એમાંની એક રડી રહી હતી અને બીજી એનું મોં દબાવી એને શાંત રહેવાનો ઈશારો કરતી હતી. પેલા બે જણા અહીં આવેલા અને આ મોટો પટારો જોતા એમણે એ ખોલવાનો ભરપૂર પ્રયાસ કરેલો. પટારાનું ઢાંકણ જરીકે હલ્યું પણ ન હતું. એમણે ઘણી ધમકી પણ આપેલી, બહાર આવી જવા માટે. પછી કંટાળીને પટારાનું ઢાંકણું બહારથી બંધ કરીને ચાલ્યા ગયેલા...

એક છોકરી ડરની મારી રડવા લાગેલી. એના ધ્રુસકાઓનો અવાજ દબાવવા બીજી છોકરીએ એનું મોઢું પોતાના હાથથી દબાવી રાખેલું. જ્યારે પેલા બંને જતા રહ્યા છે એવો પાકો વિશ્વાસ થયો ત્યારે જ એણે એના મોઢાં પરથી હાથ હટાવેલો.

“અવાજ નહીં કર વહાલી! એ લોકોને ખબર પડી જશે કે આપણે અહીં છીએ તો એ ગમેતે કરીને આ સંદૂક ખોલી દેશે અને આપણને મારી નાખશે. જોયું નહતું આપણી આયાની એમણે શું હાલત કરેલી.” હાથ હટાવી એ છોકરીએ બીજી છોકરીને આ બધું અંગ્રેજીમાં કહેલું.

પેલી રડતી હતી એ છોકરી, જુલિયા શાંત થઈ ગયેલી. અંદર ગરમી લાગતી હતી. પરસેવાના રેલા ઉતરવા લાગેલાં. મારિયાએ પટારો ખોલવાનો પ્રયત્ન કર્યો...ઘણું જોર લગાવ્યું પણ ઢાંકણું ના ખુલ્યું. એણે ચીસ જેવા અવાજે કહ્યું,

“આ ઢાંકણું ખૂલતું નથી મારાથી. તું પણ મદદ કરાવને...” સામેથી કોઈ જવાબ

ન મળ્યો. એણે ફરીથી હતી એટલી તાકાત ભેગી કરીને ઢાંકણાંને બહારની બાજું ધકેલ્યું.

“ચલ... ચલ હાથ લગાવ. બેઠી શું રહી છે! મને બહું ગરમી લાગે છે.” મારિયાએ એની બહેન જુલિયાને એક હળવી ટપલી મારી ગાલ ઉપર. એ એકબાજુ ઢળી પડી. ”

“જુલિયા...જુલિયા...હે ભગવાન આને શું થયું! જુલિયા...?” એણે બને હાથે જુલિયાના ખભા પકડી એને ઢંઢોળી. કંઈ જવાબ નહીં મળ્યો. મળે પણ ક્યાંથી જુલિયા મરી ગઈ હતી. જ્યારે એની બહેન મારિયાએ એનું મોઢું દબાવી રાખેલું ત્યારે જ એ ગુંગળાઈને મરી ગઈ હતી. મારિયાનું બધું ધ્યાન એ વખતે બહાર પેલા બે જણાની ગતિવિધિ પર હતું. એણે એક નજર જુલિયા તરફ કરી હોત તો એ એનો તરફડાટ જોઈ શકત..@snehnusarnamu

પેલા બંને જણા નીચે ગયા હતા. એમણે આયાના રૂમમાં જઈને એના મોમાં ખોસેલો ગાભાનો ટુકડો ખેંચી નાખી, બંને છોકરીઓ ક્યાં સંતાઈ હશે એ વિશે પૂછેલું.

આયાએ બંધાયેલી હાલતમાંય હસીને કહેલું, “મારો ભગવાન એમની સાથે છે. તમને લોકોને એ નહીં મળે.”

બેમાંથી એક જણાએ ગુસ્સે થઈ આયાના વાળ પકડી ખેંચ્યા અને સીધી રીતે બોલવા કહ્યું. ત્યારે બીજાએ કહ્યું, “છોડ યાર! પરીઓ આજે નસીબમાં નથી. ફરી કોઈવાર એમનો નંબર. હાલ, મૂડ શું કરવા ખરાબ કરે છે. આનાથી જ કામ ચલાવી લે...” પેલો એના વિચારો જેવું જ ગંદુ હસ્યો હતો. બીજો પણ આયાના વાળ છોડી, ગાલ પર હાથ ફેરવી હસ્યો હતો. બંને જણાએ આયાને ઉઠાવીને પલંગ પર નાખેલી અને વારાફરથી એમની વાસના સંતોષેલી.

એ આયાનો દીકરો પીટર એજ રૂમમાં એના નાના અલગ પલંગ પર સૂતો હતો. એણે માથા સુંધી ચાદર ઓઢેલી હોવાથી એની તરફ કોઈનું ધ્યાન નહતું ગયું. એ બિચારો એની મમ્મી પર થયેલા અત્યાચારનો મૂક સાક્ષી બનીને રહી ગયો.

“ઈશ્વર તમને ક્યારેય ક્ષમા નહિ કરે!” આયા બોલેલી.

“આનું શું કરીશું? સવારે એ બધાને કહી દેશે તો આપણું આવી બનશે. ”

“કહેવા લાયક બચશે તો ને.” આટલું બોલતાં એણે આયાનું ગળું પકડી બે હાથે દબાવી દીધું. મરતા મરતા પણ આયા એમને બદદુઆ આપતી રહી. એનો છોકરો ચાદર સહેજ ઊંચી કરી આ ડરાવની બીના જોઈજ રહ્યો. એ રડી રહ્યો હતો. એ ફક્ત ત્રણ વરસનો હતો. ઈચ્છે તો પણ કંઈ કરી શકે એમ ન હતો.

કાળીરાત વીતી ગઈ પણ એનો ખોફનાક સાચો હંમેશા માટે એ જગાએ છોડતી ગઈ. સવારે એક માણસ દૂધ આપવા આવેલો. ઘરનો દરવાજો ખુલ્લો હતો અને બોલાવવા છતાં કોઈ બહાર ના આવ્યું એટલે એ અંદર ગયેલો. આયાના રૂમમાં એની નજર ગયેલી. એ એના દીકરા સાથે ચાદર ઓઢીને સૂતી હતી. દૂધવાળાને ગુસ્સો આવ્યો.

“અરીઓ... મેમસાબ ઉઠો હવે સવાર પડી ગઈ. સાહેબ ઘરે નથી એટલે જોને...હજી કેવી ઘોરે છે!”

આ અવાજથી પેલો છોકરો જાગી ગયો. એ એની મમ્મીને વીંટળાઈને ઊંઘી ગયો હતો.એણે ઊભા થઈને દૂધવાળા પાસે જઈ કહ્યું, “મમ્મી બીમાર છે. એને ગુંડાએ માર્યું. મેં એને ચાદર ઓઢાડી સુવડાવી છે. તમે ડૉક્ટરને લઈ આવોને.”

એ છોકરો આ બધું અંગ્રેજીમાં બોલેલો. દૂધવાળો અડધું પડધું સમજ્યો પણ એને કંઈક ગરબડ લાગી. એણે ગામમાં જઈ બીજા લોકોને

બોલાવ્યા. પછી ખબર પડી કે આયા મૃત્યું પામી હતી. કોઈએ એની આબરૂ લૂંટી એની હત્યા કરી હતી. સાહેબની બંને દીકરીઓની શોધ હાથ ધરાઈ. એ ઘરમાં ક્યાંય ના દેખાતાં બધાને થયું કે નક્કી જેણે આયાને મારી એ લોકો બંને છોકરીઓને ઉઠાવી ગયા...

ઉપર સંદૂકમાં બંધ મારિયા જૂલિયાના મૃત શરીર સાથે બેભાન જેવી અવસ્થામાં પહોંચી ગયેલી. ભૂખ, તરસ, ગરમી અને હવામાં પ્રાણવાયુની કમીને લીધે એનું મગજ કામ કરતું બંધ થઈ ગયેલું. એ કંઈક સપના જોતી હતી. એની બહેન અને મમ્મી પાપા સાથેના...જો કોઈ આવીને એ સંદૂક ખોલે તો એ બચી જાય.

એ ભારે પટારો આખરે ખુલેલો... એજ દિવસે સાંજે જ્યોર્જ વિલ્સન એના ઘરે પરત ફર્યો તો દરવાજેથી દોડીને આવીને એને બાથ ભરવાવાળી દીકરીઓ ત્યાં ન હતી. સર ચા બનાવી લાવું, એવું સ્મિત સાથે પૂછવાવાળી માર્થા ત્યાં ન હતી. ગામમાં દાખલ થતાંજ એને પોલીસે બધી વાત કરી હતી. પોલીસે કહેલું કે બંને છોકરીઓને એ લોકો કદાચ ઉઠાવી ગયા છે. ઉપરના રૂમમાં બધું જેમનું તેમ હતું. ફક્ત માર્થાના રૂમમાં જ જપાજપીના ચિન્હો જોવા મળેલ... માર્થાના દીકરાએ

જ્યોર્જને જોતાજ એને જે જે ખબર હતી એ બધું કહી દીધું. એણે ફક્ત એની મમ્મીની સાથે જે ઘટયું એ જ જોયું હતું અને પછી એ બંને ગુંડા એકલા જ બહાર ગયેલા. એમની સાથે જુલિયા કે મારિયા ન હતી એ વાત પર એ અડગ રહ્યો હતો.

અચાનક જ્યોર્જના મનમાં એક ભયાનક વિચાર આવેલો અને એ ભાગીને ઘરે આવેલો. ઉપરના રૂમમાં જઈને સંદૂકનું ઢાંકણું બહારથી બંધ જોતાજ એ હારી ગયો હતો...છતાં હિંમત કરીને એને સંદૂક ઉઘાડેલો.

જુલિયાની આંખો ખુલ્લી હતી. એની આંખોમાં હજી થીજી ગયેલો ભય સાફ દેખાતો હતો. મારિયા નીચે માથું ઢાળીને ઢળી પડી હતી. એને હાથ લગાવતા જ ઠંડુ, લાકડા જેવું થઈ ગયેલું શરીર કહી રહ્યું, હું મરી ગઈ છું! પોતાની બે વહાલસોયી દીકરીઓના આટલા કડરણ અંજામથી હતભ્રત થઈ ગયેલો જ્યોર્જ ત્યાંજ ઊભો રહી ગયો. એની પાછળ એની પત્ની આવીને આ દર્દનાક દૃશ્ય જોઈ ગઈ એ વાતથી બેખબર જ્યોર્જ એમજ નિષ્ક્રિય ઊભો રહ્યો.

પોલીસે આવીને લાશનો કબજો લીધો અને ઘરની તલાશી લીધી. કોઈ ખાસ સબૂત હાથ ના લાગ્યા. નાના ત્રણ વરસના છોકરાની ગવાહી પર તપાસ ચાલી. જ્યોર્જે બધે તપાસ કરાવી. હજી અહીં અંગ્રેજોનો પાવર ચાલતો હતો. જ્યોર્જ શક્ય એટલા બધા પ્રયત્ન કરી જોયા પણ પેલા બે જણા ના મળ્યા. પોલીસે ગામના દરેક પુરુષ આગળ પેલા છોકરાને ઊભો રાખીને ઓળખ કરવા કહ્યું હતું. એનો એકજ જવાબ હતો, આ એ નથી!

અઠવાડિયું વીત્યું હશે ને જ્યોર્જની પત્નીએ ઉપરના એક રૂમમાં ગળેફાંસો ખાઈ લીધો. બંને દીકરીઓની પટારામાં પુરાયેલી લાશ જોઈ ત્યારની એ મગજ પરનો કાબૂ ગુમાવી ચૂકી હતી.....! ભલો માણસ જ્યોર્જ હવે દુનિયામાં એકલો રહી ગયો અને એની સાથે આયાનો દીકરો પીટર પણ.

જ્યોર્જની જીંદગીનું હવે એક જ મક્કસદ હતું, પેલાબે નરાધમોને શોધવા અને એમને સજા અપાવવી. જ્યોર્જને ગુસ્સો આવી રહ્યો હતો. જો એ બે જણા એના હાથમાં આવી જાય તો એ એમને તડપાવી તડપાવીને મારી નાખે. એ લોકોને ઓળખાવા માર્થાનો દીકરો પીટર જ એકમાત્ર એની સાથે હતો. રાતોરાત એ બંને જણાં જાણે હવામાં ઓગળી ગયા! ગાયબ થઈ ગયા! એમનો કોઈ જગાએ પત્તો ન હતો. પીટરે જે પ્રમાણે વર્ણન કરેલું એવું પોલીસે સ્કેચ બનાવતા ગામવાળાએ એ બંનેને ઓળખ્યા હતા. એ લાલો ઉર્ફે લલિત અને કલ્લું ઉર્ફે કલ્પેશ હતો. એ લોકોની શોધમાં ફરતો જ્યોર્જ એકલતા અને હતાશાથી અડધો પાગલ થઈ ગયેલો. પછી એ ક્યાંક ચાલી ગયો કે મરી ગયો!

એક આખો પરિવાર સમાપ્ત થઈ ગયો અને રહી ગયું એમનું ઘર. એક એવું ઘર જ્યાં ચાર ચાર અપમૃત્યુ થયેલા. કોણ રહેવા જાય એવી જગાએ! વરસોનાં વરસ એ આલિશાન કોઠી ખાલી પડી રહી. ધીરે ધીરે એ ખવાતી ગઈ. એની વાતો ભુલાતી ગઈ. આયાનો દીકરો પીટર એ કોઠીનું ધ્યાન રાખતો હતો. એ ત્યાં રહેતો નહતો બસ, દેખરેખ રાખતો. પછી એ ખંડેર થઈ ગયેલી કોઠીને કોઈ સારા કામ માટે વપરાશ થતો હોય તો પાણીના ભાવે વેચી દેવી એવું જ્યોર્જના દૂરના કોઈ સગા ઠેરવ્યું હતું. અને એનો લાભ તમારા દાદાજીને મળી ગયો. એમને હોસ્પિટલ બનાવવી હતી એટલે એ જમીન એમને સસ્તામાં પડી હતી.

એ હવેલીમાં દેખાતી ગળે ફાંસો ખાઈને લટકેલી આત્મા એ અંગ્રેજની પત્નીની છે. માર્થાની ભટકતી આત્મા પણ ઘણી વખત દેખાઈ છે.”

“માર્થા! અમારી હોસ્પિટલમાં પણ એક નર્સનું નામ માર્થા છે. કેવો યોગનુયોગ છે ને!” કાવ્યા બોલી ઉઠી.

“તને ખબર છે એ માર્થા કોણ છે?” પુજારીએ હસીને પૂછ્યું.

“ના કોણ છે?”

“પીટરની દીકરી! આયા માર્થાની પૌત્રી!”

@snehnusarnamu

“શું વાત કરો છો?” કાવ્યાને આંચકો લાગ્યો.

“બસ, આનાથી વધારે મને ખબર નથી. જે કંઈ હું જાણતો હતો એ બધું જણાવી દીધું.”

“એટલેકે એ પરિવાર સાથે એ દિવસે જ કંઈ ઘટી ગયું એ પછી એ લોકોની આત્મા હજી ત્યાં ભટકે છે. એ આત્મા જ બીજા લોકોને આત્મહત્યા કરવા પ્રેરતી હોય એવું બની શકે!” કાવ્યા જે સમજી હતી એ કહ્યું.

“એક બીજી વાત. કાલે હું ઘરે આવી હોસ્પિટલેથી ત્યારે મારી સાથે એક બાળકીનો આત્મા પણ આવેલો. એને મેં હોસ્પિટલમાં પણ જોયેલો એ આત્મા... એ આત્મા મારી જુડવા બહેન દિવ્યાનો હતો. એ મારી સાથે વાત કરવા આવી છે એવું કંઈ એ કહેતી હતી પણ હું એટલી ડરી ગયેલી કે,”

“તમારે એનાથી ડરવાનું કોઈ કારણ નથી. એની વાત સાંભળજો. આગળની ગુત્થી સુલઝાવવા એજ આપણી મદદ કરી શકશે. પેલો અંગ્રેજ અને તમારા પિતાજી ક્યાં ગયા એ પણ એ જાણતી હોવી જોઈએ. આત્મા છે તો બીજી આત્મા વિશે માહિતિ આપણને એ જ આપી શકે. તમે એની વાત સાંભળજો અને સવાલ પણ કરજો. કોને ખબર ભગવાને જ એને મોકલી હોય, વ્હાઈટ ડવ હોસ્પિટલમાં

અટવાયેલી આત્માઓની મુક્તિ માટે!”

“તમારી વાત બરાબર લાગે છે. હું દિવ્યા સાથે જરૂર વાત કરીશ. આશીર્વાદ આપો કે હિંમત ન હારું!” કાવ્યાએ હાથ જોડી માથું નમાવ્યું.

“એ દિવ્ય આત્મા છે! એટલેજ એ તમારા ઘરમાં પ્રવેશી શક્યો. માતાજીની મરજી વિરુદ્ધ કોઈ શક્તિ હવેલીમાં પગ પણ ના મુકી શકે! મારા આશીર્વાદ છે. કલ્યાણ થાઓ!”

કાવ્યા ઓરડીની બહાર નીકળી તો એણે શશાંકને ત્યાં ઉભેલો જોયો. એણે પણ કદાચ બધી કે થોડી વાત જરૂર સાંભળી હશે...કાવ્યાએ વિચાર્યું.

“તું અહીં ઊભો ઊભો શું કરે છે?”

“તારી રાહ જોતો હતો. શું વાતો કરી આટલી બધી વાર? ત્યાં માધવી કેટલી પરેશાન છે તારી ચિંતામાં.” શશાંક ક્યારનોય અહીં આવી વાતો સાંભળતો હતો એ છુપાવી એણે બીજીજ વાત કરી.

“કેટલીવાર કહું મારી મમ્મીને આમ નામથી ન બોલાવ.” કાવ્યાએ ખોટો ગુસ્સો કરીને શશાંકની જેમ જ વાત બદલી અને ગાડી તરફ ચાલતી પકડી.

ઓરડી તરફ એક નજર નાખી શશાંક પણ જતો રહ્યો...

વ્હાઈટ ડવ - ૮

(પૂજારી પાસેથી વ્હાઈટ ડવ હોસ્પિટલ જે જગાએ ઊભી છે એનો ઇતિહાસ જાણીને આવેલી કાવ્યા બહાર ત્યાં શશાંકને ઉભેલો જોઈને ચોંકી જાય છે...)

તું અહીં ઊભો ઊભો શું કરે છે?” કાવ્યાએ પૂજારીની ઓરડીમાંથી બહાર આવતા જ પૂછ્યું.

“તારી રાહ જોતો હતો. શું વાતો કરી આટલી બધી વાર. ત્યાં માધવી કેટલી પરેશાન છે તારી ચિંતામાં.” શશાંક ક્યારનોય અહીં આવી વાતો સાંભળતો હતો એ છુપાવી એણે બીજીજ વાત કરી.

“કેટલીવાર કહું મારી મમ્મીને આમ નામથી ન બોલાવ.” કાવ્યાએ ખોટો ગુસ્સો કરીને વાત બદલી અને ગાડી તરફ ચાલતી પકડી.

ઓરડી તરફ એક નજર નાખી શશાંક પણ કાવ્યાની પાછળ ગયો. એના મગજમાં કંઈક ચાલી રહ્યું હતું. શું એનો જવાબ એ કહે ત્યારે જ ખબર પડે...

“બહુ વાર લગાડી તમે લોકોએ!” માધવીબેને ગાડીમાં બેસતા કહ્યું.

“તમે લોકોએ” એ શબ્દ સાંભળીને કાવ્યાના મુખ પર જરાક સ્મિત આવી ગયું. એણે વેધક નજરે શશાંક સામે જોયું. એનો શક સાચો હતો શાશાંકે છુપાઈને એની અને પુજારીજીની વાતો સાંભળી હતી. એ કંઈ બોલ્યા વગર ગાડીમાં બેસી ગયો અને ગાડી ઘર તરફ ચલાવી મૂકી.

હવેલી પહોંચીને કાવ્યાએ માધવીબેન પાસે જઈને પુજારીએ કહેલી વાત ટુંકમાં કહી. એક માનો જીવ આ બધું સાંભળીને ગભરાઈ ગયો. એમણે કાવ્યાને મુંબઈ પાછા ફરી જવા સમજાવી જોઈ. કાવ્યા આટલે પહોંચ્યા બાદ પાછી હટવા તૈયાર ન હતી. એક પછી એક કડી હાથ લાગે જતી હતી. હજી કંઈક ખૂટતું હતું. શું? એ શું હોઈ શકે? દિવ્યા એના વિશે કંઈ જણાવી શકશે? એણે હિંમત કરીને દિવ્યાના આત્મા સાથે વાત કરવી જ પડશે. અચાનક એના આંખો આગળ પૂજારીની ઓરડી બહાર ઊભેલો શશાંક આવી ગયો. એ ત્યાં ચોક્કસ એમની વાતો સાંભળવાજ ઊભો હતો. પણ, શા માટે? એને એવી શી જરૂર પડી?

કાવ્યાને યાદ આવ્યું, જ્યારે બહાર ડાહ્યાઓ એણે પેલો સાચો જોયેલો અને ડરી ગઈ હતી ત્યારે શશાંકે ત્યાં આવીને કહેલું કે આવું તો ઘણા સાથે થયું છે! શું થયું છે? એ કોઈ ડૉક્ટર જેવો પણ લાગતો નથી. કાવ્યાને એક વિચાર આવ્યો. અને એણે શશાંકના નામ સાથે એનો ફોટો મૂકીને ગૂગલ પર સર્ચ કર્યું. થોડીક જ ક્ષણોમાં એના વિશે માહિતી આવી એ મુજબ એ કોઈ શોર્ટ ફિલ્મ મેકર હતો. એણે બનાવેલી ઘણી ફિલ્મોના નામ પણ ત્યાં આવ્યા. આશ્ચર્યજનક વાત એ હતી કે એ બધી ડરાવની, ભૂતપ્રેતની ફિલ્મો હતી! કાવ્યાએ જઈને શશાંકના રૂમનું બારણું ઠોક્યું...

“અરે! કોઈ શાંતિથી નહાવા પણ નહિ દે!” શશાંકે કમરે ટુવાલ વીંટ્યો હતો. એ હાલ બાથરૂમમાંથી જ સીધો આવેલો. એના ચહેરા પર, કસાયેલી છાતી પર પાણી ચોંટેલું હતું. એના ભીના વાળ પરથી સરકતું પાણી એક પાતળી સીધી લીટીમાં ગતિ કરતું એના ગૌર ગાલ પરથી સરકીને, છાતી પર થઈને નાભિમાં ભેગું થઈ નીચે ટોવેલમાં શોષાઈ જતું હતું. કાવ્યા શશાંકને જોઈ રહી...

“કુછ તો શર્મ કરો!” શશાંકે પલંગ પર પડેલું ટીશર્ટ ઉઠાવી ફટોફટ પહેરતાં કહ્યું.

શશાંકની આ શરમ જોઈને કાવ્યાને મજા પડી. એ થોડી આગળ વધી અને શશાંકની લગોલગ જઈને ઊભી રહી ગઈ. એની આંખોમાં આંખો નાખી એ

થોડીવાર એમજ ચુપચાપ ઉભી રહી. એનું દિલ એક અજબ ખેંચાણ અનુભવતું હતું શશાંક તરફ. જાણે આ જિંદગી એને માટે શશાંક સિવાય અધૂરી હતી. શશાંકની આંખોમાં જોઈને, ધ્રુજતા હોઠે એણે કહ્યું,

“આઈ લવ યુ!”

શશાંક કંઈક કહેવા ગયો. એ બોલે એ પહેલા જ કાવ્યાએ સહેજ ઊંચા થઈને શશાંકના પૌરુષી થોડાક રુક્ષ પણ ગરમ, હુંફાળા હોઠો પર પોતાના હોઠ મૂકી દીધા. એનો એક હાથ શશાંકની ગરદન પર ફરી રહ્યો અને બીજો એની કમરે. એકપળ થઈ હશે કે શશાંકે એને સહેજ ઘક્કો મારીને અળગી કરી અને કહ્યું,

“આ તું શું કરે છે? મેં આવું કદી વિચાર્યું નથી. આઈ મીન તને કોઈ દિવસ એવી નજરે જોઈ નથી અને તું મારા વિશે જાણે છે શું?”

“કંઈ નથી જાણતી તો જણાવ તું.” કાવ્યાએ એનો હાથ શશાંકને ગાલે મૂક્યો.

“જો આવી રીતે પ્રપોઝ કરીશ તો હું ના નહીં કહી શકું! હું કોઈ સંત મહાત્મા નથી.” શશાંક આંખ મારીને કાવ્યાની કમર પર હાથ મૂકીને બોલ્યો.

“પહેલા તારો સાચો પરિચય!” કાવ્યા શશાંકની વધારે કરીબ જઈને બોલી. બંનેના શ્વાસોશ્વાસ એકબીજા સાથે અથડાતા હતા. બંનેની રગોમાં દોડતું લોહી ગરમ થઈ રહ્યું.

“હું ડૉક્ટર નથી.” શશાંકનો બીજો હાથ પણ કાવ્યાની કમર ફરતે વીંટળાઈ વળ્યો.

“તો કોણ છે તું?” કાવ્યાએ એના બંને હાથ શશાંકના ખભા પર મૂકી, કોણીથી વાળીને પાછળ શશાંકના વાળમાં આંગળીઓ ફેરવતા કહ્યું.

“હું યુએસથી આવ્યો છું. ફિલ્મો બનાવું છું. રીયલ શોર્ટ સ્ટોરીઝ...! એના માટે હું એવી જગા શોધતો હોઉં છું જ્યાં લોકો કહેતા હોય કે એમણે કંઈક વિચિત્ર અનુભવ કર્યો. મારા એક ફ્રેન્ડની મમ્મી અહીં દાખલ કરેલી હતી. એણે આત્મહત્યા

કરેલી. એ પછી એ લોકો યૂએસ આવી ગયેલા હંમેશા માટે. એક દિવસ એણે વાત વાતમાં આ હોસ્પિટલ,

બ્લાઈટ ડવ વિશે વાત કરી અને હું આવી ગયો. મને આ હવેલી પણ ઇન્ટરેસ્ટિંગ લાગી એટલે મેં પ્રભુને કહીને અહીં રહેવા દેવા જણાવેલું. એણે તો ના પાડી પણ માધવીએ ‘હા’ કહેતા હું આવી ગયો.”

“કેટલીવાર કહ્યું, મમ્મીને માનથી બોલાવ! સમજમાં નથી આવતું?” કાવ્યાએ શશાંકના વાળ ખેંચ્યા...

“એમને જોઈને મને મારી મોટીબેન યાદ આવે છે. એને હું નામથી જ બોલાવતો એટલે. આમેય અમારે ત્યાં બધાં એકબીજાને એમના નામથી જ બોલાવતા હોય છે, મને એમાં કંઈ નવાઈ જેવું નથી લાગતું! એના ઉપર કોઈ પ્રેતાત્માનો સાયો પડેલો અને એ મરી ગયેલી. ત્યારથી હું આ ભૂત પ્રેત પર રિસર્ચ કરું છું.”

“વાહ તું તો ઘણા કામનો નીકળ્યો. તારું રીસર્ચ વર્ક મને બતાવ જે ”

“સ્યોર!” શશાંકે હસીને કહ્યું. એની આંખો કાવ્યાના નરમ હોઠો તરફ મંડરાયેલી હતી એ કાવ્યા તરફ સહેજ જુક્યો. કાવ્યાએ એનું માથું ઊંચું કરીને એના નાજુક હોઠ શશાંકના હોઠથી એક આંગળ જેટલી દુરી પર રાખ્યા. શશાંકે એ દુરી મિટાવી દીધી...

બંને જણા એકબીજામાં લિન થઈ ગયા. નરમ રસીલા હોઠોની ગરમી એમના આખા શરીરમાં ફરી વળી. શશાંકે હળવેથી કાવ્યાને એના બે હાથથી ઉઠાવી લીધી અને પલંગ પર પટકી. એ પણ કાવ્યાની ઉપર પડ્યો અને એના ગળાપર, ગાલ પર એના હોઠ ઘસતો રહ્યો. બંનેના શરીર એકબીજાને વીંટળાઈ વળ્યા હતા. કાવ્યા શશાંકની નીચે આખેઆખી દબાઈ ગઈ હતી. એનાથી શ્વાસ પણ નહતો લેવાતો છતાં એને આ પીડા સહેલી ગમતી હતી. એના મ્હોંમાંથી ધીમા ઉંહકારા નીકળી રહ્યા.

“મારી બેનને છોડી દે...ગુંડા...!” કાવ્યાના કાને અવાજ પડતાં જ એણે આંખો ખોલી હતી. સામે દિવ્યા ઊભી હતી. એ લગભગ રડવા જેવી થઈ ચીસો પાડી રહી હતી. એણે એમ માનેલું કે શશાંક કાવ્યાને હેરાન કરી રહ્યો છે. એણે શશાંકને મારવા માટે ઘણી કોશિશ કરી પણ એના હાથ શશાંકના શરીરની આરખાર નીકળી જતા હતા! એ શશાંકને અડી નહતી શક્તી...

“દૂર હટ શશાંક.” કાવ્યાએ કહ્યું. પણ, શશાંક ભાનમાં જ ન હતો. કાવ્યાએ ફરીથી એને દૂર જવાનું કહી એને ઘક્કો માર્યો અને પોતે પલંગ પરથી ઊભી થઈ ગઈ.

“શું થયું? કેમ આમ ઊભી થઈ ગઈ? “ શશાંક રઘવાયો થઈને કાવ્યાને જોઈ રહ્યો. કાવ્યા દિવ્યાને જોઈ રહી. એ હવે ખુશ લાગતી હતી. અને એ કાવ્યાને જ દેખાતી હતી શશાંકને નહીં...

કાવ્યા બહાર ચાલી ગઈ. શશાંક ગુસ્સે થઈ ગયો. એને થયું કે આ પ્યાર બ્યારના ચક્કરમાં પડવું જ નહીં. મગજની પથારી ફેરવી નાખે...

કાવ્યા ઝડપથી એના રૂમમાં જતી રહી. એ હજી કાંપી રહી હતી. પ્રેમનો જાદુ ઓસરી ગયેલો અને હવે એને ફિક્કર હતી કે દિવ્યાના આત્મા સાથે પોતે કઈ રીતે વાત કરી શકશે...

પ્રકરણ ૯

કાવ્યા એના રૂમમાં જતી રહી. એ હજી કાંપી રહી હતી. દિવ્યાના આત્મા સાથે પોતે કઈ રીતે વાત કરી શકશે...શશાંક ગિન્નાયેલો હતો. સાંજે હોસ્પિટલ રાઉન્ડ લઈને આવ્યો ત્યારથી ચૂપ હતો. રાતના ભોજન સમયે પણ એ ચૂપ રહ્યો. આજ પહેલીવાર એવું બન્યું હશે કે એ જમતી વખતે ખપ પૂરતી જ વાત કરતો હોય! એને જોઈને કાવ્યાને હસવું પણ આવતું હતું અને દુઃખ પણ થતું હતું. હવે કાવ્યાને લાગ્યું કે પહેલી નજરે જ એ શશાંકના પ્રેમમાં પડી ચૂકી હતી. આજ સુંધી એ જે પુરુષની કલ્પના કરતી આવી હતી એના જીવનસાથી તરીકે એ આજ હતો. શરૂઆતમાં એને મમ્મી સાથે વધારે ખુલીને વાત કરતો જોયો ત્યારે એને જલન થઈ આવી હતી. સ્ત્રીસહજ જલન! એ પણ કદાચ કુદરતી જ હશે...

“શું કરે છે ક્યારની! ચમચીથી પુલાવ હલાવે જાય છે મોંમા ક્યારે મૂકીશ!” માધવીબેન બોલ્યા હતા.કાવ્યાએ શશાંક તરફ એક નજર નાખી અને પછી ફટાફટ જમવાનું પૂરું કર્યું. એને શશાંક સાથે વાત કરવી હતી. જમવાનું પૂરું થતાંજ એ શશાંકના રૂમમાં ગઈ હતી. શશાંકના રૂમનું બારણું ખુલ્લું જ હતું. એ એના રૂમની બારી આગળ ખુરશીમાં પગ લંબાવીને બેઠો હતો અને બારીમાંથી દેખાતા ચાંદ તરફ એકીટસે જોઈ રહ્યો હતો. સ્ટ્રોંગ કેવડાની સ્મેલથી એને ખ્યાલ આવી ગયો કે કાવ્યા એના રૂમમાં દાખલ થઈ હતી. કાવ્યાના શરીરમાંથી કેવડાના સેન્ટની સુગંધ આજે બપોરે ખૂબ નજીકથી માણી હતી. એની નસોમાં લોહી તેજ ગતિથી દોડવા લાગ્યું. એ એમને એમ બેઠી રહ્યો, જાણે કાવ્યા આવી એવી એને ખબર જ ના હોય...કાવ્યા આગળ વધી અને બારી સામે, ચાંદ આગળ આવીને ઊભી રહી ગઈ. શશાંક ના ઈચ્છવા છતાં બોલી પડ્યો, સામે ઊભેલી કાળી અર્ધપારદર્શક નાઈટી પહેરેલી કાવ્યા ગજબની સુંદર લાગી રહી હતી. એના એકેક અંગઉપાંગ એ કાળા વસ્ત્રમાથી ઉભરાઈને બહાર આવી રહ્યાં હતા, ડોકિયાં કરી રહ્યા હતા...

“તારો પ્રોબ્લેમ શું છે, હૈં? પહેલાં મને આગળ વધવા સામેથી ઉશ્કેરે છે અને હું મારા ઉપરનો બધો કંટ્રોલ ગુમાવી દઉં એટલે જાણે હું કોઈ ગલીનો કૂતરો હોઉં

એમ લાત મારીને ચાલી જાય છે! આ શશાંકને તે બહુ હલકો ધારી લીધો લાગે છે. હું હવે તારી વાતોમાં નહીં આવું.” શશાંક બોલતો તો હતો પણ એની નજર પલવાર માટેય કાવ્યાના અંગો તરફથી હતી ન હતી.

કાવ્યાએ જાણે કશું જ સાંભળ્યું ના હોય એમ બે ડગલાં ભરીને સીધી શશાંકના ખોળામાં બેસી ગઈ. એનો એક હાથ શશાંકની ગરદને વીંટળાયો અને બીજો એની છાતી પર ફરવા લાગ્યો.

“આ... શું કરે છે? કોઈ જોઈ જશે!” શશાંક ઢીલો પડી ગયો. એ ધીરેથી માંડ બોલ્યો. એનાથી પોતાના પર કાબૂ રાખવો અઘરું થઈ રહ્યું.

“કોઈ નહિ આવે. મેં દરવાજો અંદરથી બંધ કરી દીધો છે.” કાવ્યા એનું મોઢું શશાંકના મોઢાની પાસે લઈ જઈ એના કાનમાં બોલી હતી. શશાંક બધું ભૂલીને ફરીથી કાવ્યાને પોતાની બાહોમાં સમાવી લેવા માટે તત્પર બન્યો. એણે પોતાના બંને હાથે કાવ્યાની કમર પકડી ભીંસ વધારી, એના હોઠ કાવ્યાના હોઠ પર બીડાઈ જવાના જ હતા કે વચ્ચે કાવ્યાની આંગળી આવી ગઈ.”

“હવે રોકે છે શું કામ? ચુડેલ!”

“શશાંક આ રૂમમાં આપણા બે સિવાય ત્રીજું કોઈ પણ છે, એટલેજ! પહેલા પણ તને રોકેલો અને અત્યારે પણ રોકું છું.”

“ત્રીજું? કોણ છે?!” શશાંક ગંભીર થઈને બોલ્યો.

“એક આત્મા! મારી જુડવા બહેનની. જે વરસો પહેલાં વ્હાઈટ ડવ હોસ્પિટલમાં મૃત્યુ પામેલી.”

“શું વાત કરે છે? એ તને ક્યારથી દેખાય છે?” શશાંક હવે સ્વસ્થ હતો. એને એના કામ પ્રત્યે લગાવ હતો.

“કાલે સાંજે વ્હાઈટ ડવમાં મેં પહેલીવાર એને જોયેલી પછી રાત્રે મારા રૂમના બાથરૂમમાં અને આજે જ્યારે આપણે બંને આ પલંગ પર હતા ત્યારે એ ચીસો પાડીને તને દૂર જવા કહેતી હતી. એ તને મારતી હતી પણ એના હાથ તારા શરીરને સ્પર્શતા ન હતા. એ તારા શરીરની આરપાર નીકળી જતા હતાં. એને એમ કે તું મને હેરાન કરી રહ્યો છે. એ હજી દસ બાર વરસની નાની બાળકી છે અને એની સમજ પણ!”

“હા હું નાનીને નાની જ રહી ગઈ. હવે કોઈ દિવસ મોટી જ નહીં થાઉં! કેમકે હું મરી ગઈતી. પેલી સિસ્ટર માર્થાએ બધું જુઠું કહ્યું હતું...”

કાવ્યા શશાંકના ખોળામાં બેઠી હોવા છતાં થથરી રહી. સામે દિવ્યા ઊભી હતી.

એના હાથમાં એજ એનું ટેડીબેર હતું. એ રડી રહી હતી...એક નાની બાળકીની જેમ અને રડતાં રડતાં બોલતી હતી. સિસ્ટર માર્થાનું નામ સાંભળી કાવ્યા હોશમાં આવી ગઈ હતી. એને જાણવું હતું કે સિસ્ટર માર્થાએ દિવ્યાને શું કહેલું. એ દિવ્યા આગળ બોલે એની રાહ જોઈ રહી. દિવ્યા ચૂપ થઈ ગઈ હતી. એ કાવ્યાની વધારે નજીક આવી હતી. હવે એના મોં ઉપર એક શરારતી સ્મિત હતું. કાવ્યાને થોડો ડર લાગી રહ્યો હતો.

“શું થયું? દિવ્યા અહીં છે અત્યારે?” કાવ્યાને ડરેલી જોઈ શશાંકે પૂછ્યું. કાવ્યાએ હકારમાં સહેજ ડોકું ધુણાવ્યું.

“આ તારો બોયફ્રેન્ડ છે! તું એને લવ કરે છે, હેને?” દિવ્યા સ્મિત સાથે બોલી, પછી તરત મોઢું બગાડી, રડવાં જેવો ચહેરો કરી બોલી, “મને તો કોઈ બોયફ્રેન્ડ નહિ મળે. આ ટેડીબેર જ એક મારું ફ્રેન્ડ છે. તું પણ હવે મારી સાથે રમતી નથી. મમ્મી પણ મારી સાથે વાત નથી કરતી. તમે લોકો બધા ગંદા છો. ગંદા, ગંદા...ગંદા...! મને એકલી મૂકીને જતા રહ્યાં. તારી કિટ્ટા. “દિવ્યા પાછી અવાજ કરીને રડવા લાગી.કાવ્યાને થયું એણે ખૂબ ધીરજથી કામ લેવું પડશે. દિવ્યા પાસેથી જ બધી વાત કઢાવી શકાશે. એણે શશાંકના ખોળામાંથી ઊભા થઈ ખૂબ શાંતિથી કહ્યું, “મારી બેન મારી ભૂલ થઈ ગઈ. હું પણ શું કરી શકું. એ વખતે હું પણ નાની બાળકી જ હતીને. નહીતર હું મમ્મી પપ્પાને કદી જુદા જ ના થવા દેત. તું સિસ્ટર માર્થા વિશે શું કહેતી હતી! એણે શું ખોટું કહેલું?”

“એતો છે જ એક નંબરની જુદી! મને એ જરાય પસંદ નથી. એણે મને...એણે મને ખોટું કહેલું!” દિવ્યાના ચહેરા પર પાછી રડવાની રેખાઓ ઊભરાઈ આવી. એ ફરીથી ભેંકડો તાણે એ પહેલા કાવ્યાએ પૂછ્યું,

“શું કહ્યું હતું, માર્થાએ? સિસ્ટર માર્થાએ..?” કાવ્યા આંખો ફાડીને દિવ્યાને જોઈ રહી.દિવ્યાના ચહેરા પરની રડમસ રેખાઓ એક એક કરતી ગાયબ થઈ ગઈ અને ધીરે ધીરે શરારતી સ્મિત આવી ગયું, “હું કેમ કહું તને?”

“કેમકે હું તારી બહેન છું! હું તને અહીંથી મુક્તિ અપાવીશ. તું આત્મા બનીને ભટકી રહી છે. હું તને છોડાવિશ અહીંથી.” કાવ્યા આવેશમાં બોલી ગઈ. એનો અવાજ થોડો ઉંચો થઈ ગયો.

“તું મને ધમકાવે છે? તું નાની હતી ત્યારે પણ આવું જ કરતી હતી. હું તારાથી મોટી છું તો પણ મને તું દીદી નથી કહેતી. તારી કિટ્ટા, જા!” દિવ્યા જેમ હવામાંથી આવી હતી એમજ હવામાં ગાયબ થઈ ગઈ.

કાવ્યાએ એને બૂમ મારીને બોલાવી. એકવાર...બેવાર....કોઈ ના આવ્યું. કાવ્યાની

આંખોમાં આંસુ ઊભરાઈ આવ્યા. શશાંકે ફક્ત કાવ્યાએ જે કહ્યું એજ સાંભળ્યું હતું. છતાં શું વાત થઈ હશે એનો એ અંદાજ લગાવી શક્યો. એણે કાવ્યાનો હાથ પકડીને ખેંચ્યો અને પાછી ખોળામાં બેસાડી દીધી અને ધીરેથી કાવ્યાના વાળમાં હાથ ફેરવતા કહ્યું, ” રડીસ નહીં. તારી કોઈ ભૂલ નથી. તું દિવ્યાને ભૂલી ગઈ છે. એની નાની નાની વાતો. એનો મૂડ બનાવવા કે કંઈ કામ કરાવવા તમે લોકો શું કરતા હતા એ બધું આપણે માધવી પાસેથી જાણવું પડશે.”

“તું એમને મોમ કે મમ્મી નથી કહી શકતો!” કાવ્યાએ આંસુ ભરેલી આંખે હસતા કહ્યું.

“તમે છોકરીઓય અજીબ હોવ છો. ક્યાં વાત ચાલતી હોય અને અચાનક ક્યાં પહોંચી જાઓ! મમ્મી...ઓકે! મમ્મીને બધી વાત કરવી પડશે. હવે ઊભા થાઓ મેડમ, મારા પગ દુઃખી ગયા.” શશાંક ચિલ્લાઈને બોલ્યો.કાવ્યા હસીને ઊભી થઈ. એની પાછળ શશાંક ઊભો થયો. એના પગે ખાલી ચઢી ગઈ હતી. બે ડગલાં લંગડાઈને ચાલ્યા બાદ એણે પલંગ પર બેસી એનો પગ જમીન પર ધીરે ધીરે ચાર પાંચવાર ઠોક્યો. કાવ્યા એને જોઈ રહી. આજે બપોરે એ શશાંક પાસે આવી ત્યારે એ સેક્સના બદલામાં પ્રેમ મેળવવા આવી હતી. એણે વિચારેલું કે એમ કરવાથી શશાંક એને ચાહવા લાગશે! એ કોઈ પણ કિંમતે શશાંકને ગુમાવવા નહતી માંગતી. એ વખતે જે અધૂરું રહી ગયું એ દિવ્યાના રહેતા આ હવેલીમાં પૂરું થાય એમ ન હતું. એ પોતાની માદક અદાઓમાં શશાંકને ઉલ્લાવિને એનો પ્રેમ મેળવવા આવી હતી અત્યારે રાત્રે...એ પણ નાકામિયાબ રહ્યું. છતાં શશાંકની આંખોમાં અત્યારે એને પ્રેમ દેખાઈ રહ્યો હતો. એ એની ચિંતા કરતો હતો. એની મમ્મીને મળીને દિવ્યાની મદદ કરવા ઈચ્છતો હતો. તો એ શું હતું! એવું ક્યું પરિબળ હતું જે શશાંકના દિલમાં પોતાના માટે લાગણી જન્માવી ગયું! આ સવાલનો કોઈ જવાબ ન હતો એની પાસે, જવાબની હવે પરવા પણ નહતી....

શશાંક અને કાવ્યા માધવીબેનના ઓરડામાં ગયા. એ નીચે પ્રભુને કંઈક સૂચના આપીને હાલ જ ઉપર આવ્યા હતા. આ બંનેને સાથે આવેલા જોઈને એમના ચહેરા પર એક હળવું સ્મિત આવી ગયું. કાવ્યા બપોરે અને અત્યારે જમ્યા બાદ શશાંકના ઓરડામાં ગઈ હતી એ વાતની એમને જાણ હતી. એમને પોતાની દીકરી પર વિશ્વાસ હતો. એની પસંદગી એમને પોતાને પણ ગમી હતી. એમને એમ કે આ લોકો એકબીજાને પ્રેમ કરે છે એવું કહેવા આવ્યા હાશે...પણ,

“મોમ, દિવ્યા વિશે વાત કરવી છે.” કાવ્યાએ સીધોજ ઘડાકો કરેલો. એણે અત્યાર સુધીની બધી વાત કહી.

“દિવ્યા બાળપણમાં કેવી હતી! આઈ મીન તમે એને કેવી રીતે મનાવતા! એની

પસંદ, એનો સ્વભાવ!” શશાંકે પૂછ્યું.

આ બધું સાંભળીને માધવીબેન થોડાં ઉદાસ થઈ ગયા. પલંગ પર બેસીને જાણે ભૂતકાળનો કોઈ સીન એમના મગજમાં ફરીથી જોઈ રહ્યા. થોડીવાર રહીને એમના ચહેરા પર સહેજ મલકાટ સાથે એમણે કહ્યું,

“દિવ્યા ખૂબ ભોળી અને સમજદાર હતી. કોઈ વાતે એની કોઈ જીદ નહિ. કાવ્યા એની પાસેથી કંઈ પણ માંગે તો તરત આપી દે. હંમેશા હસતી રહેતી. એકલી એકલી એના ટેડી બેર સાથે કાલી ઘેલી બોલીમા વાતો કરતી. એકવાર એક જીવડું આવી ગયેલું ઘરમાં દિવ્યા એને આમથી તેમ ઊડાઊડ કરતું જોઈને ગભરાઈ ગયેલી. કાવ્યા મને બચાવ...મને બચાવ કરતી એ સોફામાં એક ખૂણામાં ભરાઈ ગયેલી. કાવ્યાએ એની પગની સ્લીપર નીકાળી એ જીવડાં ઉપર જોરથી થાપટ મારેલી. પેલું જીવડું મરી ગયેલું. દિવ્યા કાવ્યાને વળગી પડેલી...”

માધવીબેન બીજી વાતો કહેતા ગયા અને કાવ્યાને કંઈક યાદ આવી રહ્યું... કાવ્યા મને બચાવ...કાવ્યા... મારી મદદ કર આવું ઘણી વખત એણે સપનામાં સાંભળ્યું હતું. હા, એક ધૂંધળી છાયા જેવી જે છોકરી એના સપનામાં આવતી હતી એ, એ પોતે નહીં દિવ્યા હતી. એની જુડવા બહેન દિવ્યા. વ્હાઈટ ડ્રેસ મેન્ટલ હોસ્પિટલ, જે એના સપનામાં આવતી હતી એ અત્યારની જૂની ઈમારત હતી... અને જે છોકરી એને એમાં દેખાતી એ પોતે નહીં પણ પોતાની બાળપણની પ્રતિકૃતિ જેવી દિવ્યા હતી. ઓ ભગવાન! પોતેજ સમજી ના શકી. દિવ્યા એના સપનામાં આવતી હતી અને એને બચાવવા માટે કાવ્યાને કહેતી હતી. વ્હાઈટ ડ્રેસ હોસ્પિટલમાં એને લઈ જવાતી એણે સપનામાં જોઈ હતી. એના પપ્પા સાથે. પછી.. પછીનું યાદ ન હતું. મગજ પર બહુ જોર લગાવી યાદ કરવાનો પ્રયાસ કર્યો પણ દિવ્યા, પપ્પા, વ્હાઈટ ડ્રેસ હોસ્પિટલ અને દિવ્યાની ચીખો સિવાય એને કંઈ યાદ ન આવ્યું. એનું માથું દુઃખી ગયું.

વ્હાઈટ ડ્રેસ ૧૦

(દિવ્યા ફરીથી કાવ્યા સાથે વાત કરે છે. આ વખતે એ સિસ્ટર માર્થાનું નામ લે છે. કાવ્યા એને સિસ્ટર વિશે પૂછે છે પણ દિવ્યા કંઈ કહ્યા વિના ચાલી જાય છે. શશાંકના કહેવા પર કાવ્યા એની મમ્મીને દિવ્યા વિશે પૂછે છે...)

માધવીબેન દિવ્યા વિશે બીજી વાતો કહેતા ગયા અને કાવ્યાને કંઈક યાદ આવી રહ્યું... કાવ્યા મને બચાવ... કાવ્યા... મારી મદદ કર આવું ઘણી વખત એણે સપનામાં સાંભળ્યું હતું. હા, એક ઘૂંઘળી છાયા જેવી જે છોકરી એના સપનામાં આવતી હતી એ, એ પોતે નહીં દિવ્યા હતી. એની જુડવા બહેન દિવ્યા. વ્હાઈટ ડવ મેન્ટલ હોસ્પિટલ, જે એના સપનામાં આવતી હતી એ અત્યારની જૂની ઈમારત હતી... અને જે છોકરી એને એમાં દેખાતી એ પોતે નહીં પણ પોતાની બાળપણની પ્રતિકૃતિ જેવી દિવ્યા હતી. ઓ ભગવાન! પોતેજ સમજી ના શકી. દિવ્યા એના સપનામાં આવતી હતી અને એને બચાવવા માટે કાવ્યાને કહેતી હતી. વ્હાઈટ ડવ હોસ્પિટલમાં એને લઈ જવાતી એણે સપનામાં જોઈ હતી. એના પપ્પા સાથે. પછી.. પછીનું યાદ ન હતું. મગજ પર બહુ જોર લગાવી યાદ કરવાનો પ્રયાસ કર્યો પણ દિવ્યા, પપ્પા, વ્હાઈટ ડવ હોસ્પિટલ અને દિવ્યાની ચીખો સિવાય એને કંઈ યાદ ન આવ્યું. એનું માથું દુઃખી ગયું.

એ રાત્રે કાવ્યાને સપનામાં પાછું એ બધું દેખાયું જેને એ યાદ કરવાની કોશિશ કરતી હતી... ઘણી વખત એવું થતું હોય છે, આપણું જાગ્રત મન કોઈ સવાલ નો જવાબ મેળવવા બહું કોશિશ કરે, થાકીને લોથ થઈ જાય ત્યાં સુધી ધમપછાડા કરે ત્યારે એ જ્યારે સૂઈ જાય એ વખતે એનું અજાગ્રત મન જાગ્રત થઈ એની સુષુપ્ત શક્તિઓને ઢંઢોળીને સાચો રસ્તો કે ત્યાં સુધી પહોંચવાની દિશા બતાવે છે. આજે કાવ્યા સાથે પણ એવું જ થયું. જેને એ યાદ કરવા મથતી હતી એ બધું એને સપનામાં ફરી દેખાઈ રહ્યું. એ સભાનતા સાથે કે એને આ બધું યાદ રાખવાનું છે...

કાવ્યાએ જોયું કે દિવ્યા જે હજી દસ બાર વરસની બાળકી છે એ વ્હાઈટ ડવમાં પ્રવેશી રહી છે, એના પપ્પા સાથે. એણે સરસ સફેદ ફોક પહેર્યું છે. એના હાથમાં એનું ટેડી બેર પકડેલું છે જેને એણે એક હાથે એની છાતીએ વળગાડી રાખ્યું છે. એ હસી રહી છે. કંઈક પૂછી રહી છે...

તરત સીન બદલાય છે. દિવ્યા પલંગ પર સુતેલી છે. સિસ્ટર માર્થા એની પાસે બેસી છે. એ દિવ્યાનો હાથ પકડીને એને સહેલાવી રહી છે. એ એના કાંડા પર હાથ ફેરવવા લાગી. એની એક નસ પર આંગળી મૂકી અને કહ્યું, “આ. આજ છે એ. તું બહાદુર છોકરી છે. મારી વાત માનીશને!” દિવ્યા હકારમાં ડોકું હલાવે છે. ઘૂંઘળો થઈ એ સીન, એ દૃશ્ય ગાયબ થઈ ગયું.

હવે ચારે બાજુ તેજ રોશની છે. એવું લાગે જાણે સૂરજ સામે નજર માંડી હોય. કંઈક અવાજ આવે છે...દૂરથી. એ અવાજ ધીરે ધીરે મોટો થતો જાય છે. રોશની ઓછી થાય છે. કાવ્યાને એ રૂમમાં સફેદ ચાદર પર પડેલી દિવ્યા દેખાય છે. એના હાથ

પલંગ સાથે દોરી વડે બાંધેલ છે. એના માથા ઉપર ગાંડાઓને શોક આપવાનું મસીન લગાડેલું છે. એના પપ્પા સામે ઊભા છે. એમણે મસીનની ચાપ દબાવી અને દિવ્યા આખી ધ્રુજી ઉઠી... એ બૂમો પાડવા લાગી, “કાવ્યા...મને બચાવ. કાવ્યા બચાવ મને...” થોડીક જ વારમાં બેભાન થઈ ગઈ.

દિવ્યા... મારી બેન હું તને ના બચાવી શકી! મને માફ કરીદે! કાવ્યા ચીસ પાડીને જાગી ગઈ. એ સાચે સાચ રડી રહી હતી. દિવ્યાની કરૂણા હાલત અને પોતે એને બચાવવા કંઈ ના કરી શકી એ લાગણી એને પીડી રહી. પછીથી એની સમજમાં આવ્યું કે એણે હજી વધારે સપનું જોવાની જરૂરત હતી. એ ફરીથી સૂઈ ગઈ, સપનું આવે એની રાહમાં... થોડીવારે ઊંઘ આવી ગઈ, સપનું ના આવ્યું.

સવારે એ વહેલા ઊઠીને તૈયાર થઈ ગઈ. નીચે જઈને પ્રભુને ચા લાવવા કહ્યું ત્યારે માધવીબેન પૂજા પતાવી ચૂક્યા હતા. મા દીકરી ચા અને મેથીના થેપલા ખાઈ રહ્યા હતા ત્યારે શશાંક પણ આવી ગયો.

“શશાંક હું તારી સાથે જ હોસ્પિટલ આવીશ.” કાવ્યાએ કહ્યું.

“ઓકે!” શશાંક અને કાવ્યાની નજર એકબીજામાં ભળી અને સામે સહેજ હસી.

ગાડીમાં બેસતાં જ શશાંકે પૂછ્યું, “શું જોયું સપનામાં?”

“તને કેવી રીતે ખબર પડી?” કાવ્યાએ ચકિત થઈ પૂછ્યું.

“તારું મોઢું જ કહી દે છે.”

“કંઈ ખાસ નહીં.” કાવ્યાએ એના સપનાની વાત કહી.

“સપનામાં જોયેલું ફરીથી જોવા આપણે ડૉક્ટર અવસ્થીની મદદ લઈ શકીએ.”

“એ ભરોષાલાયક છે ખરા?”

“હમમ... એમની મદદથી જ હું અહીં છું. એ મારી બનાવેલી હોરર ફિલ્મ્સ જોવે છે. મેં એમને કહ્યું કે મારે આ હોસ્પિટલ પર ફિલ્મ બનાવવી છે તો એ તો ખુશ થઈ ગયા. મને કહે...ચોક્કસ બનાવો. અહીં કંઈ તો છે ના સમજાય એવું. તમે એને શોધી શકો તો સારી વાત છે.”

“એમની મદદથી જ મને અહીં ડૉક્ટર તરીકે ઈન્ટરશિપ કરવાની મંજૂરી મળી ગઈ હતી. એમણે મારા નકલી કાગળિયા પર મંજૂરીની મહોર મારી દીધેલી.” થોડીવાર અટકીને શશાંકે કહ્યું.

હોસ્પિટલમાં દાખલ થતાં જ એક ગંદી વાસ આવી. કોઈ જનાવર મરીને સડી ગયું હોય એવી. કાવ્યાએ નાક આગળ હાથ રાખ્યો.

“કોઈ બુરી આત્મા અત્યારે અહીં હાજર છે. આ ગંદી સ્મેલ એની હાજરીની નિશાની છે. કોઈ ખૂબ શક્તિશાળી અને ખૂની આત્મા.” શશાંકે કાવ્યાના કાન પાસે મોઢું રાખીને એકદમ ધીમેથી કહ્યું.

કાવ્યાને તે દિવસે જોયેલો ભયાનક સાયો યાદ આવી ગયો. એ થોડી ગભરાઈ ગઈ. એ લોકો આગળ ગયા અને શશાંક તરત પેલી છોકરીના રૂમમાં ગયો જેણે આત્મહત્યા કરવાની કોશિશ કરેલી. એની પાછળ જ કાવ્યા પણ ગઈ. એ રૂમમાં સિસ્ટર માર્થાને દર્દી પાસે બેસેલી જોતા બંને થોડે દૂર ઉભા રહી ગયા. સિસ્ટર દર્દીને ખૂબ જ પ્રેમથી સમજાવી રહ્યા હતા,

“યું આર અ બ્રેવ ગર્લ. તું મારી વાત માનીશ ને? હવેથી એ ગેમ કોઈ દિવસ ફરી નહીં રમવાની હોને..!”

“અરે વાહ! આજેતો લીના ખૂબ ખુશ લાગે છે.” શશાંકે લીના પાસે જઈ એની પલ્સ ચેક કરતો હોય તેમ કાંડું પકડી કહ્યું.

“હા..ડૉક્ટર એને મેં સમજાવી દીધું છે. એ હવે બ્લુ વ્હેલ જેવી ખતરનાક ગેમ ક્યારેય નહીં રમે.” સીસ્ટર માર્થાએ શશાંકને કહ્યું પછી પાછળ ફરી કાવ્યાને ગુડ મોર્નિંગ વિશ્ ક્યું. કાવ્યાને થયું કેટલી દયાળું અને સેવાભાવી લાગે છે આ સ્ત્રી. એણે ખરેખર કોઈ ગલત કામ કર્યું હશે?

“કાવ્યા આજે તમારી પેશન્ટ બનીને વ્હાઈટ ડ્રેમાં આવી છે, સિસ્ટર માર્થા! એને રોજ કોઈ ભયંકર સપનું આવે છે અને એ ખૂબ ડરી જાય છે...તમે એને ડૉક્ટર અવસ્થી પાસે લઈ જાઓ.” શશાંક માર્થા સામે જોઈને બોલ્યો.

“ઓહ માય ગોડ! કમ માય ચાઈલ્ડ, હું તને ડૉક્ટર પાસે લઈ જાઉં.” સિસ્ટર માર્થા ખૂબ જ સ્નેહાળ અવાજે બોલી હતી અને કાવ્યાને લઈને એ ઉપર ગઈ. શશાંક રૂમમાં આંટો મારી કંઈક તપાસી રહ્યો. પછી એણે ખાલી ફ્લાવર વાઝમાં એના કોટમાંથી કાઢેલા સુંદર ફૂલ ગોઠવ્યા અને લીના સાથે થોડી આડીઅવળી વાતો કરી. એ ઠીકઠાક લાગતાં શશાંક ઉપર આવ્યો હતો.

ઉપર કાવ્યા ઓટીમાં સફેદ ચાદર પર સુતેલી હતી. એને યાદ આવ્યું કે આ એજ રૂમ છે જેમાં દિવ્યાને પપ્પાએ શોક આપેલો. એ થોડી ડરી ગઈ હતી. ડૉક્ટર અવસ્થી એની સામે એક ખુરસીમાં બેઠા હતા અને કાવ્યાને રિલેક્ષ થવાનું કહેતા હતાં. એ પણ થોડાં ગભરાયેલા લાગતા હતાં. એમને માર્થાની હાજરીમાં કાવ્યાને એના સપનામાં નહતી લઈ જવી. કોઈ બહાનું વિચારી એ માર્થાને દફા કરવા ઈચ્છતા હતાં. શશાંક રૂમમાં દાખલ થયો કે તરત ડૉક્ટરને બહાનું મળી ગયું.

“સિસ્ટર તમે પેલા નવા પેશન્ટને એકલી ના મૂકતાં. એની કન્ડીશન હજી સ્ટેબલ

નથી. એક કામ કરો આજે તમે નીચેના ફ્લોર પર જ રહો અને કોઈ બીજી નર્સને ઉપર મોકલી આપો.”

કાવ્યાને આ ગમ્યું હતું. સિસ્ટર માર્થાને ખબર પડી ગઈ કે ડૉક્ટર એને અહીંથી રવાના કરવા માંગે છે, કમને એ બહાર ગઈ. હવે, ડૉક્ટરનું ધ્યાન એમના કામ તરફ હતું. એમણે ઈશારો કરીને શશાંકને દરવાજા તરફ મોઢું રાખીને બેસવા જણાવ્યું જેથી કોઈ અચાનક બહારથી અંદર ના આવી જાય.

ડૉક્ટરે કાવ્યાને સામે રહેલાં એક ચિત્ર તરફ એકીટસે જોઈ રહેવા જણાવ્યું. એમાં સફેદ કલર પર કાળા કલરથી ગોળ ગોળ જલેબી જેવું વર્તુળ દોરેલું હતું. કાવ્યાએ એ વર્તુળ તરફ જોયું. એની આંખો ધીરે ધીરે એ વર્તુળના કેન્દ્રભાગે સ્થિર થઈ...હવે એને એ વર્તુળનું કેન્દ્રમાં રહેલું એક નાનું ટપકું જ દેખાતું હતું. આસપાસની બધી લાઈન્સ ગાયબ થઈ ગઈ.

“કાવ્યા...” ડૉક્ટરનો શાંત, ઓર્ડર કરતો હોય એવો અવાજ કાવ્યાને સંભળાયો. “તારી આંખો ભારે થઈ રહી છે કાવ્યા. તારી આંખો બંધ કરી દે. ચારે બાજુ શાંતિ છે. તું સૂઈ રહી છે કાવ્યા. તું ગહેરી નીંદમાં છે. તને એક સપનું દેખાય રહ્યું છે. એમાં તને દિવ્યા દેખાય છે.

કાવ્યા તું મારો અવાજ સાંભળી રહી છે જવાબ આપ.”

“હા.” કાવ્યા જાણે ઊંઘમાં બોલી.

“સરસ. તને શું દેખાઈ રહ્યું છે એ તું મને જણાવ. ધીરે ધીરે...આપણે કોઈ જ ઉતાવળ નથી...”

“મને દિવ્યા દેખાય છે. એ પલંગ પર સુતેલી છે. સિસ્ટર માર્થા એના કાંડા પર આંગળી ફેરવી રહી છે...એક નસ પર આંગળી મૂકી એ કહે છે, આ જ છે એ. તું મારી વાત માનીશને... દિવ્યા ‘હા’ કહે છે...હવે બીજો રૂમ દેખાય છે. તેજ રોશની છે અહીં. મારી આંખો અંજાઈ જાય એટલી તેજ. દિવ્યાને બાંધીને રાખવામાં આવી છે. પપ્પા એને શોક આપી રહ્યા છે. એ રડી રહી છે. મદદ માટે બૂમો પાડે છે...કાવ્યાની આંખમાંથી સાચે જ આંસુ વહી રહ્યાં.”

“ઈટ્સ ઓકે, કાવ્યા! એ ભૂલી જા. હવે આગળ શું દેખાય છે.”

“દિવ્યા રૂમમાં એકલી સૂતેલી છે. સિસ્ટર માર્થા એને માટે એક પ્લેટમાં થોડા ફળો સુધારીને મૂકી જાય છે. એ પ્લેટમાં સફરજનની ચીરીઓ સાથે એક ચપ્પુ પણ છે. સિસ્ટર માર્થા દિવ્યાના કાંડા પર આંગળી ફેરવી ચાલી જાય છે. કોઈ ખરાબ વાસ આવી રહી છે. મને ત્યાં કોઈ દેખાય છે. એક અંગ્રેજ જેવો માણસ. એ ચૂપચાપ

ઊભો છે. દિવ્યા એનાથી થોડી ડરે છે. એ અંગ્રેજ જેવો માણસ કોઈ મંત્રોચ્ચાર કરી રહ્યો છે. મને એના શબ્દો નથી સંભળાઈ રહ્યા. દિવ્યા ઊભી થઈ અને એણે પ્લેટમાંથી ચપ્પુ ઉઠાવ્યું. બીજા હાથે મુઠ્ઠી વાળી એણે એ હાથ આગળ કર્યો... એ ચપ્પું એણે એના કાંડા પર ફેરવ્યું. લોહીની ધાર થઈ...એ પાછી પલંગ પર આડી પડી. એ ગાઈ રહી છે, ધીરેથી...

“રિંગા રિંગા રોઝીઝ, પોકેટ ફૂલ ઓફ પોઝીઝ.

હિસ્સા હુસ્સા વી ઓલ ફોલ ડાઉન!”

એનો હાથ નીચે લબડી રહ્યો છે એમાંથી સતત લોહી વહી રહ્યું છે...

પેલો અંગ્રેજ જેવો માણસ હસી રહ્યો છે...એ હવે પાપા જેવો દેખાય છે. પપ્પા રડી રહ્યાં છે...સિસ્ટર માર્થા આવી છે. એ પાપાને પાણી આપે છે. દિવ્યાને જોઈ એ સ્મિત કરે છે. દિવ્યા મરી ગઈ. પલંગ નીચે લોહીનું ખાબોચિયું ભરાયું છે...મારી બેન દિવ્યા...” કાવ્યા રડમસ અવાજે કહી રહી.

“કાવ્યા...તું સપનું જુએ છે એ બધું સાચું નથી. ઓકે! હવે તારી ઊંઘ પૂરી થઈ. તું ધીરે ધીરે જાગીશ.” ડોક્ટરે કાવ્યાની પલ્સ ચેક કરી.

કાવ્યાએ આંખો ખોલી. ડોક્ટરે એણે સપનામાં જ જોયું એ વિશે જાણકારી આપી.

“એટલે આ સિસ્ટર માર્થા બધું જાણે છે! હું હાલ જ એને પૂછું છું કે એણે મારી માસૂમ બેન સાથે આવું કેમ કર્યું! એક લાફો મારીશને તો સાલી બધું બોલવા લાગસે.” કાવ્યા આવેશમાં કહી રહી.

“એવી ભૂલ નહીં કરતી. એ આ બધું એના માટે નહિ પણ કોઈ શેતાન માટે કરી રહી છે. એ મરી જાય તો પણ સાચી વાત નહિ જણાવે. આપણે કોઈ બીજો રસ્તો શોધવો પડશે. પેલો અંગ્રેજ કોણ હતો! એને તે પહેલાં ક્યારેય જોયો છે?” ક્યારનોય ચૂપ બેસી રહેલો શશાંક બોલ્યો.

“ના... એને મેં નથી જોયો. ઊંચો, પાતળો, લાલવાળ વાળો એ ભયાનક રીતે હસતો હતો...!”

“ડોક્ટર આપણે વ્હાઈટ ડવની જગા જે પાર્ટી પાસેથી ખરીદી હતી એના વિશે કોઈ માહિતી મળી શકશે!”

“સોરી શશાંક! આ માટે તારે માથાને કે નીચે ઓફિસમા પૂછવું પડશે.”

“ઓકે! થેન્ક્સ ડોક્ટર!” શશાંક અને કાવ્યા બંને નીચે ગયા.

કાવ્યા હજી ઉદાસ હતી. શશાંકે એને એમની ફેમિલી માટે જ ખાસ બનાવાયેલી કેબિનમાં બેસાડી અને પોતે હોસ્પિટલમાં ક્લાર્કની જોબ કરતા ભરત ઠાકોર પાસે ગયો.

“મોર્નિંગ ભરત! આપણે આ હોસ્પિટલની જગા જેની પાસેથી ખરીદેલી એ લોકોના કોઈ ફોટો હશે. ”

“હા... એક ફોટો હતો. એ આખા ફેમિલીનો પણ એતો સિસ્ટર માર્થા લઈ ગયેલી. એમાં એના ફાધરનો ફોટો પણ હતો એટલે.” શશાંકના મોં ઉપર એક સ્મિત આવી ગયું. એણે કાવ્યાને જઈને કહ્યું કે આપણે સિસ્ટર માર્થાના ઘરે ચા પીવા જવું પડશે. કાવ્યા સમજી ગઈ. એણે કહ્યું હું તૈયાર છું....

“તે પૂજારીની વાત છુપાઈને સાંભળી હતી એટલે જ ખબર હતી કે વ્હાઈટ ડવની જમીન કોઈ અંગ્રેજ પાસેથી ખરીદેલી!” કાવ્યાએ ધારદાર નજરે જોતા કહ્યું.

“હા હું જાતે પૂછત તો કદાચ પૂજારી બહું ધ્યાન ન આપત અને એ વિશે મેં વિચાર્યું પણ ન હતું એટલે જ્યારે તને એની પાસે એકાંતમાં જતી જોઈ ત્યારે હું બહાર ઉભો રહેલો ”

“સિસ્ટર માર્થા મારે તમારું ગામ જોવું છે. સાચું કહું છું મુંબઈ કરતા અહીં એટલી શાંતિ છે. આટલી બધી લીલોતરી જોઈને મન એમનેમજ ખુશ થઈ જાય. હું અહીં કોઈ બીજાને તો ઓળખતી નથી. જો તમને વાંધો ના હોય તો આજ બપોરની ચા તમારે ઘરે લઈએ.” કાવ્યાએ સિસ્ટર પાસે જઈને કહ્યું.

“હા, હા કેમ નહીં!” સિસ્ટર માર્થા ખુશ થતા બોલી, “ઈન્ફેક્ટ હું જ તને સામેથી કહેવાની હતી.”

કાવ્યા અને શશાંક બંને રાજી થયાં....એમણે એકબીજાની સામે જોઈને મલકી લીધું.

વ્હાઈટ ડવ ૧૧

(કાવ્યાએ શશાંક સાથે મળીને વ્હાઈટ ડવ હોસ્પિટલમાં થતી આત્મહત્યા પાછળનું કારણ જાણવા પ્રયત્નો શરૂ કર્યા છે. જે અંગ્રેજ પાસેથી હોસ્પિટલની જમીન ખરીદીદેલી એ અંગ્રેજની એના પરિવાર સહિતની એક તસવીર હોસ્પિટલમાં હતી જે સિસ્ટર માર્થા એના ઘરે લઈ ગઈ છે, આ ઉપરાંત સિસ્ટર

માર્થા સીધી રીતે હોસ્પિટલમાં થતી આત્મહત્યા સાથે જોડાયેલી છે એવું કાવ્યા સપનામાં જુએ છે. કાવ્યા સિસ્ટર માર્થાના ઘરે જવા તૈયાર થાય છે.....)

વલસાડ જિલ્લાનાં ઘરમપુર તાલુકામાં વિલ્સન હિલની તળેટીમાં થોડે અંદરની બાજુએ વ્હાઈટ ડવ હોસ્પિટલ આવેલી હતી. વિલ્સન હીલ પર માર્થાનું ઘર આવેલું હતું. કાવ્યાની સાથે સિસ્ટર માર્થા શશાંકની ખુલ્લી જીપમાં બેસીને વિલ્સન હીલ પર ચઢાણ કરી રહ્યાં

હતા. ચારે બાજુ વિશાળ વૃક્ષો અને લીલી વનરાજી આંખોને ઠંડક આપતી હતી. હાલ બપોર હતી છતાં વાતાવરણમાં થોડું થોડું ધુમ્મસ દેખાતું હતું. ધીચ ઝાડીઓ વચ્ચે ઘોળા દિવસેય અંધકાર છવાયેલો હતો.

“આગળના વણાંક ઉપર વાળી લેજો ડૉક્ટર” માર્થાએ કહ્યું, “બસ, અહીંથી આગળ આપણે થોડું ચાલવું પડશે.”

“સરસ. મને ગમશે.” કાવ્યા ભૂસકો મારીને જીપમાંથી નીચે ઉતરતા બોલી, એના ઘાટા લાલ રંગના ઘેરદાર સ્કર્ટ અને સફેદ નેટની જાળીદાર ટીશર્ટમાં એ ખૂબ સુંદર લાગતી હતી. ભૂસકો મારતાજ એનું સ્કર્ટ થોડું ઉડ્યું, એણે બંને હાથે ઢીચણ પાસે એને પકડી રાખાતા કહ્યું, “વાહ! કેટલી સુંદર જગા છે, સિસ્ટર! ચોમાસામાં તો અહીં ચારે બાજુ નાના નાના ઝરણાં ફૂટી નીકળતા હશે, હૈં!”

“હા સાથે સાથે જીવાત અને સાપ પણ ફૂટી નીકળે!” સિસ્ટર માર્થા જાણે કાવ્યાને ડરાવતી હોય એમ બોલી.

એક સાંકડી પગદંડી પર ચાલીને બધા ઉપર ગયા. ત્યાં એક થોડી પહોળી ચટ્ટાન પર એક નાનકડું ઘર ઉભુ હતું. વાંસની ડાળીઓનો મહત્તમ ઉપયોગ કરીને બનાવેલું એ ઘર ખૂબ સુંદર દેખાતું હતું. એ જ માર્થાનું ઘર હતું. દરવાજે ફક્ત હડો મારેલો હતો. માર્થાએ ખોલ્યું અને ત્રણેય અંદર પ્રવેશ્યા.

“વાહ! ખૂબ સુંદર નજારો છે!” કાવ્યાએ બારી માંથી નજર બહાર ફેંકી કહ્યું. “પણ, સિસ્ટર આટલે દૂર, એકલા આવી જગાએ રહેતા તમને ભય નથી લાગતો?”

“ભય! શેનો ભય?” માર્થા સહેજ હસીને બોલી

“કોઈ ગુંડા, જંગલી પ્રાણી?” કાવ્યાએ માર્થાના ચહેરા પર નજર રાખીને પૂછ્યું હતું.

માર્થા એક ખુરશી ખેંચીને ત્યાં પડેલી બીજી બે ખુરશી પાસે લઈ આવી. “બેસ. આપણે શાંતિથી વાતો કરીએ!” એક ખુરશી પર એ પોતે બેસી અને બીજી ઉપર કાવ્યાને બેસવાનો ઈશારો કર્યો.

“એક્ષક્યુસ મી લેડીઝ! મારે વોશ રૂમ જવું પડશે. તમે લોકો બેસો હું શોધી લઈશ.” આટલું કહીને શશાંક બાથરૂમ શોધવાને બહાને આખા ઘરમાં ફરી વળ્યો. એક બેડરૂમ, હોલ, કિચન અને નાનકડી ગેલેરી વાળું એ એક નાનું પણ સુંદર મકાન હતું.

કાવ્યાએ ખુરશી પર બેઠક લીધી પણ એની આંખો દીવાલ પર ફરી રહી. ક્યાંય કોઈ તસવીર ન દેખાઈ.

“શું શોધે છે કાવ્યા? જે હોય એ સીધું કહી દે આ ચૂલા બિલ્લીની રમત મને પસંદ નથી.” માર્થાએ ગંભીરતાથી કહ્યું.

“મને પણા!” કાવ્યા હસી, “મારે જે અંગ્રેજ પાસેથી હોસ્પિટલ માટેની જગ્યા ખરીદેલી એ અંગ્રેજનો ફોટો જોવો છે. ”

“કેમ? આઈ મીન તારે એની શી જરૂર પડી?”

“સપના! મારા સપનામાં મેં એને જોયો છે. મારી બેન દિવ્યાની મોત વખતે એની બાજુમાં એક અંગ્રેજ ઊભો હતો! મારે જાણવું છે એ કોણ હતો. વ્હાઈટ ડવની જગાએ પહેલા કોઈ અંગ્રેજની કોઠી હતી. એના વિશે થોડીક જાણકારી છે મને જો તમે થોડું વધારે જણાવી શકો તો...”

@snehnusarnamu

કાવ્યાએ વાક્ય અધૂરું છોડી માર્થાની આંખોમાં આંખો પરોવી.

“ઓલ રાઈટ!” માર્થા એની જગાએથી ઊભી થઈ અને ટેબલના એક ખાનામાંથી એક ફ્રેમમાં જડેલો ફોટો લઈ આવી. એ ન્યૂઝપેપરમાં લપેટેલો હતો. માર્થાએ હળવેથી એના ઉપરના આવરણ દૂર કર્યા અને તસવીર કાવ્યા સમક્ષ મૂકી.

કાવ્યાની આંખો આશ્ચર્યથી પહોળી થઈ ગઈ. તસવીરમાં દેખાતો માણસ એ પેલો સપનામાં જોયેલો અંગ્રેજ જ હતો. એ એની પત્ની સાથે ઊભો હતો. એમની આગળ એમની બે દીકરીઓ ઊભી હતી. એની બાજુમાં એક સ્ત્રી એના નાના દીકરા સાથે ઊભી હતી. બધાના ચહેરા સ્મિતથી ભરેલા હતા. એ સ્ત્રી તરફ કાવ્યા જોઈ રહી...

“ક્યાંક જોઈ હોય એવું લાગે છેને?” કાવ્યાના મનોભાવ પામી જઈને માર્થાએ કહ્યું, કાવ્યાએ ફોટા પરથી નજર હટાવી સિસ્ટર માર્થા સામે નજર માંડી.

“એ મારી ગ્રેની, મારી દાદી છે! મારા જેવી જ દેખાય છે! એના નામ ઉપરથી જ મારું નામ પાડ્યું હતું, મારા ડેડીએ.” ફોટામાં રહેલા નાના છોકરા ઉપર આંગળી મૂકી માર્થા બોલી.

“બીજું કાંઈ પૂછવાનું છે? માર્થા સાવ નિર્દોષ હોય કંઈજ જાણતી ન હોય એમ

બોલતી હતી. જો કાવ્યાએ એને સપનામાં ના જોઈ હોત તો એ ક્યારેય એના ઉપર શંકા ન કરત.

“દિવ્યાના મોત વિશે તમે શું જાણો છો સિસ્ટર?” કાવ્યાએ સીધો ઘડાકો કર્યો. માર્થાના કરચલીવાળા, ઘરડાં ચહેરા પર સહેજ ગુસ્સાની લકીર ફરકીને ગાયબ થઈ ગઈ. એજ વખતે શશાંક આવીને ખુરશી ખેંચીને ત્યાં બેઠો હતો. આ બે ત્રણ પળના સમયમાં માર્થા પાછી એક ઠરેલ નર્સના સ્વાંગમાં આવી ગઈ હતી.

“દિવ્યાનું મોત એક અકસ્માત હતો. એ એની મમ્મીને બહું મિસ કરતી હતી. તને પણ. એમાજ એ બિમાર પડી ગયેલી. તાવતો ઉતરી જતો દવાથી પણ એ ડિપ્રેશનમાં હોય એવું ડૉક્ટર રોયને લાગતું હતું. એમનો તો આખો દિવસ હોસ્પિટલમાં પસાર થઈ જતો. દિવ્યાની સંભાળ રાખવા અને એને થોડો સમય આપી શકાય એટલે જ એમણે એને હોસ્પિટલમાં એડમીટ કરેલી. એક દિવસ મેં એના માટે ફૂટસ કટ કરીને મૂકેલા. ડીશમાંથી ચપ્પુ લેવાનું હું ભૂલી ગયેલી અને એણે એ જ ચપ્પુથી એના હાથની નસ કાપી નાખેલી. મને મારી એ ભૂલનો જિંદગીભર અફસોસ રહ્યો છે! ડૉક્ટર રોયે ભલે મને માફ કરી દીધી પણ, હું મારી જાતને દોશી માનું છું!” માર્થાએ આંખના ખૂણે આવી ગયેલા આંસુ લૂછતાં કહ્યું. કાવ્યાને થયું કે આને બેસ્ટ એક્ટ્રેસનું ઈનામ મળવું જોઈએ. કેટલી સિફતથી જૂઠ બોલે છે!

“ડૉક્ટર રોય ક્યાં છે?” કાવ્યાએ એનો સવાલ બદલ્યો.

“મને એમના વિશે સાચેજ કંઈ ખબર નથી. જાણતી હોત તો જરૂર કહી દેત. ”

“કેટલું જુઠું બોલીશ?” કાવ્યાએ એનો હાથ જોરથી ખુરશીના હાથા પર પછાડ્યો. એનું લાખનું બનેલું બ્રેસ્લેટ તૂટીને નીચે પડી ગયું.

“કામ ડાઉન કાવ્યા!” શશાંકે કાવ્યાનો હાથ પકડી એને શાંતિથી કામ લેવા ઈશારો કર્યો. “આ જુઠું બોલે છે, શશાંક!” કાવ્યાનો અવાજ ગુસ્સાથી તરડાઈ ગયો. એ આખી કાંપી રહી હતી.

માર્થા જાણે કંઈજ ના બન્યું હોય એમ નીચે બેસીને તૂટેલા બ્રેસ્લેટના ટુકડાં એક એક વીણી રહી. બધા ટુકડા ભેગા કરીને એણે ત્યાં ખૂણામાં પડેલી નાની ડોલમાં નાખ્યા. અને હળવેથી એક નર્સરી કવિતા ગાવા લાગી,

“રિંગા, રિંગા રોઝીઝ, પોકેટ ફૂલ ઓફ પોઝિઝ

હિસ્સા, હુસ્સા વી ઓલ ફોલ ડાઉન...”

“આ કવિતા દિવ્યાને બહું ગમતી. એ મરી રહી હતી ત્યારે પણ એ આજ કવિતા ગાઈ રહી હતી. મારા સર એના આત્માની શાંતિ માટે પ્રેયર કરી રહ્યા હતા... ડૉક્ટર રોય છેલ્લી ઘડીએ હિંમત હારી ગયા અને રડી પડ્યા હતા.” એક લુચ્ચા સ્મિત સાથે માર્થા નગ્ન સત્ય કહી રહી હતી. કાવ્યાએ આવું જ એના સપનામાં જોયેલું. પેલી કવિતા પણ સાંભળેલી, કાવ્યાની આંખોમાં આંસુ આવી ગયા.

“તું ઈચ્છત તો એને બચાવી શકત. પણ, તે એને મરવા દીધી.” કાવ્યાએ માર્થા પાસે જઈને એના હાથ પકડી કહ્યું, “શા માટે?”

“મેં એને નથી મરવા દીધી. ડૉક્ટર રોયે એને મારી છે. એમની દીકરીનું એમણે બલિદાન આપ્યું હતું અને ફક્ત દિવ્યા જ નહિ એ દરેક સ્ત્રી જેણે વ્હાઈટ ડ્રેસમાં આત્મહત્યા કરી છે એ બધીની મોત પાછળ ડૉક્ટર રોય જ જવાબદાર છે. એમણે આવું કેમ કર્યું એતો એજ જાણે. એમના સંશોધન માટે એમને મગજની જરૂર હતી. મારાસના મગજની! એ ક્યાંથી મળે? સમજાય છે કંઈ! કદાચ પકડાઈ જવાના ભયથી જ એ ક્યાંક ચાલ્યા ગયા છે.” કાવ્યા સ્તબ્ધ થઈ ઊભી રહી ગઈ.

માર્થાએ કાવ્યાના માથા પર હાથ ફેરવ્યો. “જે થવાનું હતું એ થઈ ગયું, માય ચાઈલ્ડ! એ બધું ભૂલી જા. જૂની વાતો ઉખેળવાથી સિવાય બદનામી કંઈ નહિ મળે!”

@snehnusarnamu

“બલિદાન! શેના માટે બલિદાન!” કાવ્યાને ઢીલી પડેલી જોતા શશાંકે પૂછ્યું.

“માનવ જગતનું કલ્યાણ કરવા માટેનું બલિદાન. એમને કદાચ કોઈ બાળકીના મગજની જરૂર હશે!” માર્થાના ચહેરા પર પાછું લુચ્ચું સ્મિત છવાઈ ગયું હતું. એની આંખોની ચમક કહેતી હતી કે એ જૂઠું બોલે છે.

“સિસ્ટર તમે કહ્યું કે દિવ્યા જ્યારે મરી રહી હતી ત્યારે તારા સર એના માટે પ્રેયર કરી રહ્યા હતા! કોણ છે એ સર? એ વખતે એ ત્યાં શું

કરતાં હતાં?” શશાંકે ફરી સવાલ કર્યો.

“મારા સર પ્રેયર કરી રહ્યા હતા! ખરેખર હું આમ બોલી હતી?” માર્થાએ એના ચહેરા પર આશ્ચર્યના ભાવ લાવીને કહ્યું, “ઉંમર થઈ હવે. ઘણું ખરું હું શું બોલી એ મને જ યાદ નથી રહેતું.”

“તમારા સર એટલે ક્યાંક જ્યોર્જ વિલ્સનતો નહીં?” શશાંકે નામ ઉપર ભાર આપીને કહ્યું.

“વૉટ નોનસેન્સ! એ ત્યાં ક્યાંથી હોય શકે! કેટલા વરસ પહેલા એ આ દુનિયામાં હયાત હતા એનો તો વિચાર કરો ડૉક્ટર!”

“વિચાર કરીને જ કહું છું સિસ્ટર. ઉંમરના બંધન શરીરને નડે આત્માને નહિ! ”

માર્થા જાણે કોઈ મોટી જોક સાંભળી હોય એમ હો..હો...કરતી હસી પડી....,” તમારી આ વાર્તાઓ કાવ્યા બેબીને સંભળાવજો. મારે હોસ્પિટલ જવાનો સમય થઈ ગયો.”

કાવ્યા અને શશાંક બંને ચૂપચાપ ઊભા થઈ બહાર નીકળી ગયા. એમના ધાર્યા કરતાં માર્થા ઘણી વધારે હોંશિયાર હતી...

માર્થાને હોસ્પિટલે ઉતારી કાવ્યા સાથે શશાંક એકલો પડ્યો ત્યારે એણે ફરીથી પૂજારીને મળવાની વાત કહી. શશાંકને પણ આ વાત યોગ્ય લાગી. આમેય મંદિર હોસ્પિટલની નજીકમાં જ હતું. બંને થોડીજ વારમાં પૂજારી પાસે પહોંચી ગયા. પૂજારીને અત્યાર સુધીની તમામ વાત જણાવી પછી પુજારીએ કહ્યું,

“એ દિવસે તમે ગયા પછી મેં ફરીથી કેટલાક માણસો સાથે પૂછતાછ કરેલી. એ મુજબ જ્યોર્જ ખૂબ જ દુઃખી થઈને એના કુટુંબના હત્યારાઓને શોધી રહ્યો હતો. ગામવાળાએ સહકાર આપ્યો થોડો ઘણો પણ એ વખતે માહોલ જ એવો હતો કે લોકો અંગ્રેજની મદદ કરવા જાતભાઈને ખતરામાં ન મૂકે. જે ગુનેગાર હતા એ આહવા બાજુ ક્યાંક એમના સગાને ત્યાં ભાગી ગયેલા એવી બાતમી મળતાં જ જ્યોર્જ ત્યાં ઉપડી ગયેલો. એની સાથે એ વખતે એમની આયાના નાના છોકરા સિવાય કોઈ ન હતું. એ છોકરો જ એ ગુનેગારોને ઓળખતો હતો. આહવાના કોઈ નાના ગામમાં પેલા લોકોને ખબર પડી ગયેલી કે અંગ્રેજ એમને શોધતો છેક આહવા સુધી આવી ગયો છે, ત્યારે એ લોકોએ અંગ્રેજને માર મારી આહવાની આસપાસના જંગલોમાં ફેંકી દીધેલો. એ પછી એ અંગ્રેજ ક્યારેય જોવા નથી મળ્યો. એ ઘટનાના થોડાં સમય બાદ પેલા બંને યુવાનોના મોત થઈ ગયેલાં. એકનું ત્યાં આહવામાં અને બીજાનું અહીં આ જ ગામમાં. લોકો કહે છે કે એનું આખું શરીર રાતોરાત સડી ગયેલું! એમાં જીવાત પડી ગયેલી. એની આંખોના ડોળામાં લાંબી ઈયળો ફરતી સૌને દેખાતી. એનું એક એક અંગ સડીને ખરી પડેલું. એક અઠવાડિયા સુધી તડપ્યા બાદ એ મરેલો. ”

“એક જણાના કહેવા મુજબ મરતી વખતે એ વારે વારે કોઈની માફી માંગતો હતો. કરગરતો હતો.” પુજારીજી એકસાથે આટલું બોલીને થોડીવાર અટક્યા હતાં.

“આટલું જાણ્યા બાદ પાછા હતા ત્યાં ને ત્યાં આવી ગયાં. જો એ અંગ્રેજે એનો બદલો લઈ લીધો હોય તો એની મુક્તિ થઈ જવી જોઈએ. હવે એ બીજા નિર્દોષ માણસોને શું કરવા પરેશાન કરે છે!” કાવ્યા હતાશ થઈ બોલી ગઈ.

એજ સમયે હવાનું એક જોરદાર ઝાપટું આવ્યું. એ ઝાપટાએ એક નિર્દોષનો

ભોગ લીધો. મંદિરના પરિસરમાં એક નાનકડું પંખી ઘાયલ થઈ આવી પડ્યું હતું. આકાશમાં અચાનક વાદળાં ઘેરાઈ આવેલા અને જોરજોરથી વીજળી ચમકવા લાગી. આખું વાતાવરણ અનાયાસ જ એક ડર પેદા કરે એવું થઈ ગયું...

“કોઈ પણ બુરી આત્માનું નામ લેવાથી એની શક્તિ વધે છે. કોઈ હવે એ વિશે વાત નહીં કરે.” શશાંકે ઘાયલ પંખીને ઉઠાવીને કહ્યું,

“પુજારીજી તમે તમારી વાત પેપરમાં લખીને રાખજો સવારે આવીને હું એ લઈ જઈશ. આત્માઓ પેપરમાં લખેલું વાંચી નથી શકતી.”

“વાહ! આ બધું તમે કેમ કરતાં જાણ્યું!” પુજારીએ પંખીને પોતાના હાથમાં લેતાં કહ્યું.

“મેં એ વિષયમાં ખૂબ રીસર્ચ કર્યું છે.”

“આ પંખીને હું સંભાળી લઈશ. માતાજી સૌની રક્ષા કરે! હવે આપ જલદી હવેલી ભેગા થઈ જાઓ. “

“જી.”

કાવ્યા અને શશાંક બંને આવીને ગાડીમાં બેઠા. પહેલાજ સેલમાં ચાલું થઈ જનારી ગાડી આજે ત્રણવાર ચાવી ધુમાવી છતાં સ્ટાર્ટ ના થઈ. શશાંકે સહેજ હસીને ફરીથી ચાવી ધુમાવી...

વરસાદનું એક જોરદાર ઝાપટું આવી ગયું. વાતાવરણમાં એક અજીબ શાંતિ હતી. અંધારામાં ગાડીની હેડલાઈટ સિવાય બીજું કોઈ અજવાળું ન હતું. સાંકડા રસ્તે શશાંક સંભાળીને ગાડી ચલાવી રહ્યો હતો. કાવ્યા મનમાં માતાજીના નામનો જાપ કરતી ચૂપચાપ બેઠી હતી.

“કાવ્યાબેન..” પાછળથી કોઈની બૂમ આવી. પહેલાં બંનેને એ વહેમ લાગ્યો. ફરીથી એજ બૂમ આવી. કોઈ સ્ત્રીનો અવાજ હતો. શશાંકે બ્રેક પર પગ દબાવ્યો. ગાડી ઊભી રહી કે તરત જ પાછળથી પ્રભુની પત્ની આવી રહેલી દેખાઈ.

“બેન હવેલીએ જાઉં છું. વરસાદ ચાલું થઈ ગયો છે. હું ગાડીમાં બેસી જાઉં.”

ના કહેવાનું કોઈ કારણ ન હતું. આ પ્રભુની પત્ની હતી. જે એમના ઘરે વાસણ ધોવા અને કચરા પોતા કરવા રોજ આવતી હતી. કાવ્યાએ એને પાછળની સીટ પર બેસાડી. ગાડી આગળ ચાલી. થોડીવાર થઈ કે કાવ્યાએ પૂછ્યું,

“આટલી રાત્રે તું અહીં શું કરતી હતી!” કાવ્યાએ જવાબ ના મળતા પાછળ નજર કરી...

પાછળ નજર કરતાજ

કાવ્યા ભયથી છળી મરી! ત્યાં ગાડીની સીટ પર પ્રભુની પત્નીની જગાએ કોઈ ડરામણી ચુંડેલ કાવ્યા સામે જોઈ હસી રહી હતી. એ ખુબ ભયાનક હતી. એનો આખો ચહેરો કાળો અને કરચલીઓવાળો હતો. એની પીળા રંગની આંખો ઉપસીને બહાર આવી ગયેલી, એની પીળી આંખોમાં લોહી ઉતરી આવ્યું હોય એવી લાલાશ દેખાતી હતી. કાળી કીકી વગરની એ આંખો જોઈને જ ખયાલ આવી જાય કે એ કોઈ માણસની આંખો ન હતી! કથ્થઈ અને કાળા રંગના એના સડેલા દાંત વધારે પડતા મોટા અને મોંમાથી બહાર આવી ગયેલા હતા. સૂકા, કાળાવાળ પવનમાં લહેરાઈ રહેલા. એણે એનો એક હાથ ત્યાં પાછલી સીટમાં બેઠા બેઠા જ લાંબો કર્યો અને એ હાથે આગળ વધીને કાવ્યાનું ગળું પકડી લીધું. કાવ્યા ડરની મારી ચીખી પણ ના શકી...

શશાંકે એક જાટકા સાથે ગજવામાંથી ચપ્પુ નીકાળી એની ચાંપ દાબી અને એ ચુંડેલના હાથ પર વાર કર્યો હતો. એનું કાંડું કપાઈ અલગ થઈ ગયું અને એમાંથી લીલા રંગના પ્રવાહીની પિચકારી વછૂટી. શશાંકનું આખું મોં એ ગંધાતા લીલા પ્રવાહીથી ખરડાઈ ગયું. શશાંકે કપાયેલા પંજાને પકડી એની કાવ્યાની ગળા પરની પકડ છોડાવવા પ્રયત્ન કર્યો. આ બધા સમય દરમિયાન પેલી ચુંડેલ પાછલી સીટ પર બેઠી બેઠી જોરજોરથી હસી રહી હતી. કોઈ કાચું પોચું માણસતો એના આ હસવાના અવાજથી જ મરી જાય! ઘણી કોશિશ બાદ શશાંકે એ પંજાની પકડ કાવ્યાના ગળા પરથી છોડાવી અને એ પંજાને દૂર ઝાડીઓમાં ફેંકી દીધો. એ ચુંડેલ પણ જાણે પેલો પંજો લેવા જતી હોય એમ જીપમાંથી ઊડીને હસતી હસતી ઝાડીઓ તરફ ગઈ હતી...

આજ તકનો લાભ લઈ શશાંકે ઝડપથી ગાડી ભગાવી મૂકી. કાવ્યા રડી પડી હતી. એ લોકો હવેલીએ પહોંચ્યા ત્યારે નિરાંતનો શ્વાસ લીધો.

ચૂડેલથી બચીને ભાગેલા કાવ્યા અને શશાંક હવેલીના દરવાજામાં પ્રવેશી ગયા ત્યારે કાવ્યા ડરની મારી શશાંકને બાજી પડી. ધીમો ધીમો વરસાદ ચાલુ હતો એટલે શશાંકના મોં ઉપર ફેંકાયેલું પેલું ગંદુ, લીલું પ્રવાહી તો ધોવાઈ ગયેલું પણ એની વાસ હજી આવતી હતી.

“બોવ જ ગંદી સ્મેલ છે. તું નહાઈને જમવા આવજે.” કાવ્યાએ જાતેજ અળગા થઈ જતાં કહ્યું. એણે એનું નાક એક હાથ વડે પકડી રાખેલું.

બંને અંદર ગયા. માધવીબેન સવારના બંનેની ચિંતા કરતાં હતા. છતાં એમણે તરત બોલવાનું ટાળ્યું. એ લોકો ફેશ થઈને નીચે જમવા આવ્યા કે તરત માધવીબેન બોલ્યા, “કંઈક વાસ આવે છે!”

“એ વાસ મારામાંથી જ આવે છે. બે વાર સાબુ લગાવીને નહાયો!” શશાંકે થોડું રમુજી ઢબે એનું મોઢું નમાવી પોતાને જ સુંઘતા કહ્યું.

“હવે તમે લોકો મને કંઈ વાત કરશો? સવારના બંને જણાં શું કરી આવ્યા?”

“જી મોમ!” શશાંકે આજ સવારથી લઈને અત્યાર સુધી ઘટેલી એક પછી એક દરેક વાત કહી. માધવીબેન જેમ જેમ વાત સાંભળતા ગયા તેમ તેમ એમની આંખોમાં ભય વધતો ગયો...

“હે મારા રામ! કાવ્યા તું ઠીક છેને બેટા?” ચિંતાથી વિહવળ થયેલા માધવીબેન આંસુભરી આંખે બોલી રહ્યા, “તું ચાલ, આપણે પાછા મુંબઈ જતા રહીએ. વ્હાઈટ ડવમાં જે થવાનું હશે એ થશે આપણે સામાન્ય માનવીઓ...આ ભૂતપ્રેત સાથે લડવાનું આપણું કામ નહિ!”

“હવે પાછા હટવું શક્ય નથી, મમ્મી! આ બધું અટકાવવા જ ભગવાને આપણને અહીં મોકલ્યા છે. ભૂતપ્રેત જો હોય તો એમની દુનિયામાં જઈને રહે એમનું મારા જીવનમાં કે વ્હાઈટ ડવમાં કોઈ કામ નથી. આ ભેદ શું છે એની જડ સુંઘી મારે પહોંચવું જ રહ્યું.”

“શશાંક તું તો આને સમજાવ. કેવી વાતો કરે છે!”

“સોરી! હું એમની સાથે છું! તમે લોકો અહીં આવ્યા એ પહેલાંનો હું અહીં આ જ કામ માટે આવેલો છું. તમને કાવ્યાની ચિંતા થતી હોય તો તમે એને લઈને મુંબઈ પાછા ચાલ્યા જાવ હું મારું કામ ચાલું રાખીશ.”

“એ શું બોલ્યો શશાંક? ખતરો સામે આવતા મેદાન છોડીને ભાગી જવાવાળી હું નથી. આપણે સાથે મળીને બધું સમુસુતરું પાર પાડીશું.

“કાવ્યા અને શશાંક બંનેની નજર એકબીજા સાથે મળી, એ નજરમાંથી એક લાગણી વહી રહી...કદાચ એ જ પ્રેમ હશે!

જમ્યા પછી કાવ્યા એના રૂમમાં ગઈ. આખા દિવસની રઝળપાટ અને પેલી ચુડેલ પોતાને અડી હતી એ યાદ આવતા જ એણે નહાઈને કપડાં બદલવાનું વિચાર્યું. બાથટબમાં પાણી હૂંફાળું આવે એવી રીતે નળ સેટ કરી એણે એક પછી એક આવરણ દૂર કર્યું. બાથટબમાં બેસી એણે બંને હથેળીઓમાં શાવર જેલ લઈ સૌથી પહેલા ગરદન પર બરોબર મસાજ કરી, જાણે હજી ત્યાં પેલી ચૂડેલના અડવાના નિશાન રહી ગયા હોય.. એક પછી એક અંગ પર ફીણ વડે મસાજ કરી એ હૂંફાળા પાણીમાં થોડીવાર બેસી રહી. આજે જ કંઈ થયું હતું એના જ વિચારો એ કરી રહી હતી. દિવસભરની થકાન અને ભયાનક અનુભવ બાદ પણ એ ખુશ હતી. શશાંક એની સાથે હતો એ વાત જ એને ખુશ કરી જતી હતી. શશાંકની યાદ આવતા જ એના ચહેરા પર એક સ્મિત રેલાઈ ગયું...

“શું થયું? એકલી એકલી હસે છે, મને નહીં કહે!”

અવાજ સાંભળીને કાવ્યા ચમકી હતી. એણે આંખો ખોલી તો વધારે ચમકી ગઈ. એના ચહેરાની સાવ પાસે જ દિવ્યાનો ચહેરો હતો... એ પણ એની સાથે ટબમાં બેસેલી...એ આગળ આવી વાંકી વળી કાવ્યાનો ચહેરો જોતી હતી...

“તું અહીં! અત્યારે! “કાવ્યાને શું બોલવું એ સુઝ્યું નહીં. એ ખરેખર ગભરાઈ ગઈ હતી.

“હા...આપણે બંને આમ સાથે નહાતા હતા રોજ! કેટલી મજા પડતી હતી.” દિવ્યા થોડી પાછળ હતી અને ટબની સામેની બાજુએ જઈને કાવ્યાની જેમ જ ટેકણ લઈને બેઠી.

કાવ્યાએ ફટોફટ પોતાના પર કાબૂ મેળવી લીધો. દિવ્યા જ એને કંઈક જણાવી શકે એમ હતી. એ હજી બાળકી હતી અને એણે ખૂબ શાંતિથી એની પાસે કામ લેવાનું હતું.

“હા, મને યાદ છે!” કાવ્યાએ ખોટું કહ્યું. એના આ જૂઠથી દિવ્યા ખુશ થઈ. કાવ્યાએ જાળવીને બીજો સવાલ કર્યો,

“તું આખો દિવસ ક્યાં હતી? મને મળી કેમ નહિ? મને તારી કેટલી યાદ આવતી હતી.”

“હું તો અહીંયા જ હતી. ”

“આજે તું હોસ્પિટલ નહતી આવી!”

“ના. હું ક્યારેય ત્યાં નહીં આવું. પપ્પાએ જ મને ત્યાંથી ભગાડી અને કહ્યું કે હું હવેલીમાં રહું. માતાજી મારી રક્ષા કરશે. મને હવેલીમાં થોડો ડર લાગતો હતો પણ તું અને મમ્મી અહીં આવી ગયા એટલે હવે વાંધો નથી.” દિવ્યા થોડા આવેશથી બોલી ગઈ.

પપ્પા શબ્દ સાંભળીને કાવ્યાને સારું લાગ્યું. “પપ્પાએ ભગાડી! કેમ?”

“પેલો જ્યોર્જ એ મને એક બોટલમાં પૂરીને રાખતો હતો. એ મને જરાય પસંદ નથી. પેલી માર્થા પણ. એ બંને મળીને પપ્પાને પરેશાન કરે છે. મને એ બધું યાદ નથી કરવું...” દિવ્યા રડમસ થઈ ગઈ.

એ ભેકડો તાણીને રડી પડે એ પહેલાં કાવ્યાએ વાત બદલી. દિવ્યા હજી બાળકી હતી અને એની સાથે સમજાવટથી કામ લેવાનું હતું. “તારું ટેડી બેર ક્યાં ગયું?”

“પેલું રહ્યું.” દિવ્યાના મોઢા પર સ્મિત આવી ગયું. એણે આંગળી લાંબી કરી સામેના કબાટમાં પડેલું ટેડી બતાવ્યું, “એ ભીનું ના થઈ જાય એટલે એને ત્યાં મૂક્યું છે. ”

@snehnusarnamu

“આ સરસ કર્યું. પપ્પાને મારી યાદ નથી આવતી? એ કેમ મને મળવા નથી આવતા?” કાવ્યાએ થોડું રોતલ અવાજે પૂછ્યું.

“પપ્પા મુસીબતમાં છે. એ એકલા આ બધા સાથે લડી રહ્યાં છે.”

“કોણ બધા?”

“જ્યોર્જ, માર્થા, બીજા બધા કાળા કપડાં પહેરેલા માણસો... ના એ માણસો નથી એ રાક્ષસો છે. એ બધા માણસોને કાચા ખાય જાય છે, એમનું લોહી પીવે અને અને...” દિવ્યા ડરી રહી હતી. એની આંખો આગળ એ જે બોલતી હતી એ દૃશ્ય ભજવાઈ રહ્યું હશે કદાચ..

“ક્યાં છે એ બધા? તું મને એ જગ્યા બતાવ હું એ બધાને મારી નાખીશ. પપ્પાને પણ છોડાવી લાવીશ. પછી તારે કોઈનાથી નહીં ડરવું પડે મારી બહેન.”

“તું સાચેજ એવું કરીશ?” દિવ્યાની આંખોમાં એક ચમક આવી ગઈ.

“હા, મારી વહાલી! તને યાદ છેને નાનપણમાં જ્યારે પેલું જીવડું ઘરમાં આવી ગયેલું અને તું ડરી ગઈ હતી ત્યારે મેં તો એ જીવડાને મારેલું.”

“હા, મને યાદ છે! મારી બેન! તું ક્યાં હતી અત્યાર સુધી? કેમ આટલી મોડી આવી? હું ક્યારની તને બોલાવતી હતી...” દિવ્યા આગળ આવીને કાવ્યાને ભેંટી પડી. કાવ્યા માટે એનો સ્પર્શ બસ એક પવનનું લહેરિયું આવીને અડીને જતું રહે એવો હતો. છતાં એણે પણ દિવ્યાને ખભે હાથ મૂક્યો. એ હાથ દિવ્યાના શરીરની અંદર જતો રહ્યો...

“એ જગ્યા ક્યાં છે? વ્હાઈટ ડ્રમમાં?!”

“ના. દૂર...બહુ દૂર...! જંગલની વચ્ચે. મને ચોક્કસ ખબર નથી પણ પાંડવ ગુફાની આગળ એ જગ્યા આવે છે!” દિવ્યા ધીરેથી બહાર નીકળી. એનું આખું શરીર કોરું જ હતું. એનું ફોક પણ. પાણી એને પલાળી ના શક્યું. એણે એનું ટેડી બેર લીધું અને બાથરૂમના દરવાજાની આરપાર નીકળી ગઈ. કાવ્યાએ બેવાર એને બૂમ પાડી પણ એ ના રોકાઈ. કાવ્યા ટબની બહાર આવી ભીના શરીર ઉપર જ એણે નાઈટી ચઢાવી અને એના રૂમની બહાર ભાગી. અચાનક કંઈક યાદ આવતા એ પાછી ફરી અને એનો મોબાઈલ લઈ પાછી ભાગી શશાંકના રૂમમાં. એના રૂમનું બારણું આડું જ કરેલું હતું. હળવો ધક્કો મારતાં જ ખુલી ગયું.

“અરે તારામાં કંઈ મેનર્સ જેવું છે કે નહીં...આમ કોઈના રૂમમાં ઘૂસી અવાય?” શશાંકે ફટોફટ એના ઉઘાડા સીના પર ટીશર્ટ પહેર્યું. કાવ્યાને સહેજ હસવું આવી ગયું. “મેં હાલ દિવ્યા સાથે વાત કરી.”

દિવ્યાએ એને જે જે કહેલું એ બધું એણે શશાંકને કહ્યું. “પાંડવ ગુફાની આસપાસ કશુંક રંધાઈ રહ્યું છે. મારા પપ્પા નિર્દોષ છે. એમનો કોઈ વાંક નથી. જ્યોર્જ, માર્થા અને આ ગુફાવાળા લોકોની રચેલી બધી માયાજાળ છે. આપણે પાંડવ ગુફા જવું પડશે.”

“હમમ...જોઈએ કાલે પૂજારી એમના પત્રમાં શું કહે છે. એ કોઈ વાત કરવા જતા હતા અને અચાનક વાતાવરણ બદલાઈ ગયેલું મતલબ કોઈ એમને રોકવા માંગતું હતું. તારા ઉપર જાન લેવા હુમલો પણ થયો એ ચુડેલ તને ડરાવવા આવી હતી. તું એ લોકોના વિશે માહિતી ના મેળવે એટલે.” શશાંકે કહ્યું.

“સવાર સુધી રાહ જોવાની શી જરૂર છે. જો આનો ઉપયોગ કરીએ. “કાવ્યાએ એનો મોબાઈલ હલાવીને કહ્યું. “વાતો નહિ મેસેજ કરવાના. હું પુજારીજીને ટેક્સ્ટ કરી દઉં છું.”

શશાંક કંઈ કહેવા જતો હતો પણ એ પહેલા કાવ્યાએ પુજારીજીને ફોન લગાવી દીધો હતો. “હા, પુજારીજી હું કાવ્યા. તમે જે વાત કહેવાના હતા એ અહીં મોબાઈલમાં મેસેજ કરીને જણાવી દો તો, સવાર સુધી બીજું વિચારવાનો મોકો

મળી રહે.”

પૂજારીજી એની વાત સાથે સહમત થયા. આમેય એ અત્યારે પત્ર લખવા જ બેસતાં હતા. થોડીક જ વારમાં એમનો મેસેજ આવ્યો.

“વલસાડ અને ડાંગ જિલ્લામાં ઘણા ધીચ જંગલો આવેલા છે. ગુજરાતના છેવાડે આવેલો આ વિસ્તાર હજી એટલો વિકસિત નથી થયો. ત્યાં હજી ધીચ જંગલો અને પર્વતીય વિસ્તાર આવેલા છે. ક્યાંક ક્યાંક એ ઘાટા જંગલોમાં કેટલાક અધોરપંથી લોકોએ વસોથી એમનો અહો જમાવ્યો છે. એ લોકો માનવભક્ષી છે, ગમેતેવા જનાવરને એ લોકો કોઈ જાતના ખચકાટ વગર ખાઈ શકે. ભૂતપ્રેત અને આત્મા વિશે એમનું જ્ઞાન ગણું વધારે છે. માનવ વસવાટથી અલગ એમની જુદી જ દુનિયા છે એમ કહી શકાય.”

થોડીવાર રહી બીજો મેસેજ આવ્યો, “જ્યોર્જ વિલ્સન આહવાના જંગલોમાં મરણાતોલ માર ખાઈને પડ્યો હોય અને એ વખતે કોઈ અધોરીએ એની મદદ કરી હોય એમ બની શકે. જે રીતે પેલા યુવાનનું મોત થયેલું એ જાણીને મને લાગે છે એ જરૂર અધોરી શક્તિનો જ પરચો હતો.”

સામે કાવ્યાએ મેસેજ કર્યો, “એ લોકો ક્યાં મળે?”

“એમનું કોઈ ચોક્કસ સ્થાન મને ખબર નથી. એ લોકો કોઈને ના જણાવે. સાપુતારા, આહવા, વઘઈ આખા ડાંગ જિલ્લામાં કે એનાથી આગળ મહારાષ્ટ્રની સરહદમાં પણ ગમે ત્યાં એ લોકો હોઈ શકે.”

કાવ્યાને એનો ફોન ગરમ થતો હોય એમ લાગ્યું. એણે સામે મેસેજ કર્યો, “પાંડવ ગુફા”, હજી આ શબ્દ એણે ટાઈપ જ કરેલો કે એનો ફોન એટલો બધો ગરમ થઈ ગયો કે એના હાથમાંથી નીચે પડી ગયો. કાવ્યાની હથેળી થોડી દાઝી હતી. ફોન પકડેલો એ ભાગ લાલચોળ થઈ ગયેલો. પણ એનું ધ્યાન એ તરફ જરાય ન હતું. એ એના ફોનની સ્ક્રીન જ જોઈ રહી હતી. પાંડવગુફા લખેલું એ લખાણ ધીરે ધીરે મોટું થયું, એ લખાણથી એ નામથી આખી ફોનની સ્ક્રીન ભરાઈ ગઈ. એનો રંગ બદલાઈ ગયો. કાળા અક્ષર ધીરે ધીરે લાલ થઈ ગયા....એની આસપાસથી ધુમાડો નીકળવા લાગ્યો... થોડીક જ સેકન્ડોમાં આખા ફોનમાંથી ધુમાડો નીકળવા લાગ્યો અને એ ફોન પીગળવા લાગ્યો. એકાદ મિનિટની અંદર એ ફોન આખો ઓગળી ગયો અને નીચે ફર્શ પર કાળું, લાલ પ્રવાહી પડેલું રહી ગયું. એ પ્રવાહી હજી ઉકળી રહ્યું હતું. એમાંથી પરપોટા થતાં હતાં અને ધુમાડો નીકળતો હતો... કાવ્યા જાણે ભાન ભુલી ગઈ હોય એમ એ પ્રવાહીને ધારી ધારીને જોઈ રહી હતી. અચાનક એ પ્રવાહીમાંથી છાંટા ઉડ્યા હતા... એજ વખતે શશાંકે કાવ્યાને પાછળ

ધકેલી હતી અને પેલા પ્રવાહી પર પાણી ઢોળેલું. એક છાંટો કાવ્યાની નાઈટી પર પડેલો ત્યાં મોટું કાણું પડી ગયું હતું....

બ્લાઈટ ૬૫ ૧૩

પોતાના ફોનને પીગળતો જોઈને કાવ્યા આવાચક થઈ ગઈ હતી. કાળાજાદુ વિશે એણે સાંભળ્યું હતું, વાંચ્યું હતું પણ નજરે આજ પહેલીવાર જોયું હતું.

“ઓહ ગોડ! હું તને એજ કહેવા જતો હતો કે ઈલેક્ટ્રોનિક વસ્તુઓ પર બહું ભરોશો નહીં કરવો.” શશાંક કાવ્યાને સાંત્વના આપતાં બોલ્યો, “પાંડવગુફા જવાનું સહેલું નહિ જ હોય. તું હવેલી પર જ રહેજે હું એકલો ત્યાં જઈ આવીશ.”

“કેમ? તને કોઈ વરદાન મળેલું છે, કે પછી એ અઘોરીઓ તારા કુંટુંબીજનો છે?” કાવ્યા ચીઠ કરીને બોલી.

“વરદાન તો નથી મળ્યું પણ ઘણી ચુડેલ સાથે પનારો પડ્યો છે એટલે હવે એની સાથે ડીલ કરવાની ફાવટ આવી ગઈ છે.” શશાંક હસી પડ્યો.

કાવ્યાએ એના બંને હાથ શશાંકને ગળે ભરાવી દીધા અને એની છાતી પર માથું ઢાળી ઊભી રહી. શશાંકના હાથ કાવ્યાની ફરતે વીંટળાઈ વળ્યા.

સવારે શશાંક હોસ્પિટલ ગયો ત્યારે એની રાહ જોતો ભરત ઠાકોર બહાર જ ઊભો હતો એ બંનેની પહેલાં વાત થઈ ગઈ હતી. શશાંકે ગેટની બહાર જ ગાડી ઊભી રાખી. ભરત દોડીને નજીક આવ્યો અને કૂદકો મારીને જીપની આગળની સીટમાં બેસી ગયો.

“કાલે રાતે સિસ્ટર માર્થા મોડે સુધી પેલી નવી આવેલી છોકરી શું નામ એનું? હા...લીના પાસે બેઠી હતી. એ નક્કી કંઈક કરી રહી છે. બે દિવસ રહીને ચંદ્ર ગ્રહણ છે. આજ સુધી જ્યારે જ્યારે હોસ્પિટલમાં કોઈએ આત્મહત્યા કરી છે ગ્રહણની રાત્રે જ કરી છે. મને લાગે છે કે લીનાનો જીવ જોખમમાં છે.” ભરત એકધારું બોલી ગયો.

“મને અંદાજો હતો જ. ફિકર નહીં. મેં લીનાના રૂમમાં ફલાવરવાઝમાં ફૂલોની વચ્ચે કેમેરો છુપાવીને ફીટ કર્યો છે એનું કનેક્શન હું તારા મોબાઈલમાં આપી દઉં છું. તું લીના પર નજર રાખજે પણ જોજે તારા પર કોઈને શંકા ન થાય. મારે આજે જ બહાર જવું પડશે. આ બધું હંમેશા માટે ખતમ કરવાનો રસ્તો દેખાઈ રહ્યો છે. તું અહીં સંભાળી લેજે.”

“જી તમે એ વાતે બેફિકર રહો.” ભરતે એક ચાવી શશાંક સામે લટકાવી, “ડૉક્ટર રોયના રિસર્ચ રૂમની ચાવી છે. માર્થાએ એની પાસે જ રાખેલી. મેં એની જાણ બહાર ડુપ્લીકેટ ચાવી બનાવડાવી છે. તમને એ કામ લાગશે.”

“વાહ દોસ્ત! આ સરસ કામ કર્યું. ડૉક્ટર રોયની રીસર્ચ વિશે જાણીને ચોક્કસ કોઈ ફાયદો થશે.” ભરતે આપેલી ચાવી હાથમાં લઈને એને ખિસ્સામાં મુકતા શાશાંકે કહ્યું.

શશાંકે એના વોલેટમાથી બે હજારની પાંચ નોટ કાઢીને ભરતને આપી કહ્યું, “આ રાખ. તારા કામમાં આવશે.”

શશાંક ડૉક્ટર અવસ્થીને મળ્યો. ભરત ઠાકોરે કહેલી વાત કહી અને ચાવી પણ બતાવી.

“વાહ! આ રૂમમાં જવાની કોઈને પરમિશન નથી. મેં માર્થાને રીકવેસ્ટ કરી તો પણ એ ખડુસ નહતી માની. એમાંથી કોઈ ને કોઈ આપણાં કામની વાત જરૂર જાણવા મળશે. ડૉક્ટર રોય બ્રિલિયન્ટ માણસ હતો. એ હાથે કરીને કોઈની હત્યા કરે એ વાત હું નથી માનતો. એમના રીસર્ચના પેપર્સ અહીં મળી રહેશે તો તો મજા આવી જશે.” ડૉક્ટર અવસ્થી તાળી પાડીને બોલી ઉઠ્યા.

“હમમ.. બી કેર ફૂલ ડૉક્ટર! માર્થાને તમારી ઉપર જરાય શંકા ન જવી જોઈએ.”

“આજકાલ એ લીના સાથે વધારે સમય ગાળે છે. એ છોકરીની હાલત હાલ તો સારી છે હવે,”

“એ છોકરી લીના જ એનો નવો શિકાર છે ડૉક્ટર!” શશાંકે ડૉક્ટરને બોલતા અટકાવી વચમાં જ કહ્યું.

“વોટ? પણ એ કેમ?” ડૉક્ટર અવસ્થીની આંખો પહોળી થઈ ગઈ.

“મેં ભરતને વાત કરી છે. એ લીના પર નજર રાખશે. તમારે માર્થાને કોઈ બીજા કામમાં બીજી રાખવા પ્રયત્ન કરવો પડશે. એને લીના પાસે જવું હશે તો એ ચીઢ કરશે. ગમેતેમ કરીને એ લીના પાસે જવાના રસ્તા શોધશે અને એ વખતે તમને આ ચાવી વાપરવાનો મોકો મળી રહેશે.” શશાંકે રિસર્ચ રૂમની ચાવી ડૉક્ટરને આપી.

“ગુડ આઈડિયા! માર્થાને હું સંભાળી લઈશ. એ બાબતે તું બેફિકર રહેજે. આમેય એ ક્યા સમયે ક્યાં હોય એની મને બરાબર ખબર છે. ચાવી મળી ગઈ તો હવે ડૉક્ટર રોયના રિસર્ચ રૂમ સુંઘી પહોંચવાનું આશાન છે. પણ તું ક્યાં જવાનો છે?” આકાશ અવસ્થીએ પૂછ્યું.

“હું જ્યાં જવાનો છું એ જગાનું નામ હાલ અહીં નહિ લઈ શકું. મારી સાથે કાવ્યા

પણ આવવાની છે.” શશાંકે ડૉ.આકાશને સમજાવી દીધું અને એ નીકળી ગયો.

અહીં કાવ્યા પુજારીજી પાસે આવી હતી. એમની સાથે કાલ રાતની ઘટના ચર્ચી. પુજારીએ કહ્યું કે પાંડવગુફાની આસપાસ પર્વતીય વિસ્તાર છે. એમાં ઘણી જગાએ છુપી ગુફાઓ હોઈ શકે છે. એ જગ્યાએ ઘોળે દિવસેય અંધારું હોય છે. ઘીચ ઝાડી અને જંગલી જાનવરોનો ખતરો પણ ખરો. એજ વખતે શશાંક ત્યાં પહોંચી ગયો.

“પુજારીજી જમીને બપોરે એક વાગે અમે લોકો અહીંથી પાંડવગુફા જવા નીકળી જઈશું. જો વહેલા પહોંચીએ તો થોડી તપાસ કરીશું ત્યાં નહીંતર રાત સાપુતારામાં રોકાઈ વહેલી સવારે જ આ અઘોરીઓની તપાસ કરવા નીકળી જઈશું. તમને એ લોકો વિશે કોઈ માહિતી ખરી?” શશાંકે એનો પ્લાન જણાવ્યો.

“માફ કરજો. એ વિશે મને વધારે ખ્યાલ નથી. હા, અઘોરીઓ જેટલા આપણે ધારીએ છીએ એટલા ખરાબ પણ નથી હોતા. એ લોકોની રહેણી કરણી અને ખાન પાન આપણને પસંદ આવે એવું નથી હોતું. એટલેજ એ લોકો દૂર જંગલોમાં રહેવાનું પસંદ કરતા હોય છે. આપણી દુનિયાથી અલગ એમની આગવી દુનિયામાં જ એ લોકો મસ્ત હોય છે. એ એમની સાધનામાં લીન હોય. જ્યાં સુંઘી એમને તમે વતાવો નહિ એ કોઈ નુકશાન નથી કરતા. ઘણીવાર મદદરૂપ પણ થાય છે. એટલે પ્રયત્ન કરવો કે એ લોકો સામેથી મદદ કરે. એમના કામમાં બાધારૂપ ન બનાય એ જોજો. પાંડવગુફાથી આગળ કપાલીનું સામ્રાજ્ય છે. એ એક રહસ્યમય અઘોરી છે. મને પૂરો શક છે કે આમાં એનો જ હાથ હશે. એ ખૂબ વિદ્વાન છે. કેટલીય સિદ્ધિઓ અને તંત્ર મંત્રનો જાણકાર. કાલે કાવ્યાબેનનો ફોન જે રીતે ઓગળી ગયો એ સાંભળીને મને યાદ આવ્યું. એની પાસે જ આ સિદ્ધિ છે. દૂર રહે એ કોઈ પણ વસ્તુને ગરમ કરી એનો નાશ કરી શકે છે!”

“એની પાસે ભલેને ગમે તેવી શક્તિઓ હોય આખરે એ છે તો, એક માણસ જ ને? એને પોલીસ પાસે પકડાવી દઈશું.” કાવ્યાએ કહ્યું.

“પોલીસ પાસે...” પુજારીજી હસી પડ્યા, “પોલીસ શરીરને પકડે, આત્માનું શું કરી શકે? કાપાલીને આજ સુધી મેં જોયો નથી. જેણે એને જોયો હોય એમાનું કોઈ અત્યારે જીવિત નથી. નહિ નહિ તોય એ ત્રણસો વરસનો હશે!”

“ત્રણસો વરસ!” કાવ્યા ચોંકી ઉઠી.

“એનાથી વધારે હોય શકે, ઓછા તો નહિ જ!”

“અમારે નીકળવું પડશે. જેટલાં વહેલા પહોંચી શકીએ એટલું સારું.” શશાંકે કહ્યું. પુજારીએ બંનેને આશીર્વાદ આપ્યા અને એમની યાત્રા અને કામ હેમખેમ પાર પડે

એ માટે માતાજીને પ્રાર્થના કરી.

હવેલીએ આવીને જમીને એ લોકો, શશાંક અને કાવ્યા નીકળી ગયા. પ્રભુએ શશાંકે કહ્યું એ બધી વસ્તુઓ એણે ગાડીમાં ગોઠવી દીધી હતી. માધવીબેનની જરાય ઈચ્છા ન હતી છતાં એમને કાવ્યાને મોકલવી પડી. એ આ બંને જણાં પાછા આવે ત્યાં સુધી અખંડ દીવો પ્રગટાવી જાપ કરવાના હતાં. કાળા પેન્ટ અને ગુલાબી ટીશર્ટ ઉપર કાવ્યાએ કાળું લેઘર જેકેટ પહેરેલું. શશાંકના કહેવાથી જ એણે સ્પોર્ટ્સ શૂઝ અને આખી બાયની ટી શર્ટ પહેરી હતી જેથી જંગલના મચ્છર અને બીજાં જીવડાથી થોડા ઘણે અંશે બચી શકાય!. શશાંકે જાડું લીલા કલરનું પેન્ટ અને આછા બદામી રંગની આખી બાયની ટીશર્ટ પહેરી હતી. એની સાથે એની ખભે ભરાવી શકાય એવી જાડા કપડાંની બેગ પણ ખભે ભરાવેલી હતી. માતાજીને પગે લાગી બંને નીકળી ગયા હતા....!

વઘઈ લખેલું પાટિયું આવ્યું ત્યારે સાત વાગવામાં હજી પંદર મિનિટ બાકી હતી. હવે અહીંથી આગળનો રસ્તો પર્વતીય વિસ્તારમાંથી પસાર કરવાનો હતો. શશાંક નેવિગેસન ચાલું રાખી રસ્તો જોતો હતો. અહીં સુધી બધું બરોબર હતું. હવે નેટવર્ક જતું રહ્યું. અંધારું થવા લાગ્યું હતું. અજાણ્યાં પહાડી વિસ્તારમાં રસ્તો જોયા વિના શશાંક ગાડી ચલાવી રહ્યો હતો.

@snehnusarnamu

“આપણે ભૂલા પડી ગયા?” કાવ્યાએ ધીરેથી પૂછ્યું.

“ના પર્વતીય વિસ્તારમાં એક વાત હંમેશા યાદ રાખવાની... તમારે ઉપર જવું છે કે નીચે! અહીં કદાચ રસ્તો લાંબો પડે કે કોઈ વખત ખરાબ રસ્તો મળી જાય પણ છેલ્લે ઉપર પહોંચી જઈએ એટલે કોઈ જાણીતું હિલસ્ટેશન મળી જ જાય. આપણે ઉપર જઈ રહ્યા છીએ કંઈ નહિ તો સાપુતારા તો પહોંચી જ જઈશું.”

“આજો...!” કાવ્યાએ એક પાટીયું જોઈને કહ્યું. “આહવા ચાર કિલોમીટર અને આ બાજુ જઈએ તો સાપુતારા, કેટલા કિલોમીટર લખ્યું છે? સરખું દેખાતું નથી.”

“આપણી મંજીલ આ તરફ છે. જો તને ડર ના લાગતો હોય તો એ બાજુ એક ચક્કર મારીને પછી સાપુતારા જઈએ.” શશાંકે આહવા તરફ હાથ કરીને કહ્યું, “ચાલ...” કાવ્યાના શરીરમાંથી એક આછી ઘ્રુજારી પસાર થઈ ગઈ. એ હસી પડી. આહવા તરફ આગળ જતાં જ સારો રસ્તો પૂરો થઈ થોડો ઊબડ ખાબડ રસ્તો ચાલુ થયો. એક બાજુ પર્વતની ધાર અને બીજી બાજુ જંગલ દેખાતું તો કેટલીકવાર રસ્તાની બંને બાજુ ઘીચ ઝાડી આવી જતી. નાના ઝરણાં અચાનક ક્યાંકથી ફૂટી નીકળતા એનો અવાજ અત્યારે રાતના સન્નાટામાં ડરામણો લાગતો હતો. આખી પૃથ્વી પર અત્યારે જાણે બે જ માનવી હાજર હતા. જે અહીં આ જંગલ વચ્ચેથી ગાડીમાં

પસાર થઈ રહ્યા હતા. એમના સિવાય બીજું કોઈ માણસ ક્યાંય નજરે ચઢતું ન હતું.

“શશાંક એકબાજુ ગાડી ઊભી રાખને મારે કંઈક પીવું પડશે.” કાવ્યાએ કોફી ભરેલો થર્મોસ બતાવી કહ્યું.

શશાંકે એક બાજુએ ઝરણાનું પાણી ભરાઈને ગોળ તળાવ જેવી જગ્યા બની હતી ત્યાં કિનારા પર ગાડી થોભાવી. ચારે બાજુ ઘોર અંધકાર હતો. આજે સુદ તેરસ હોવા છતાં ચંદ્રનું અજવાળું અહીં નહતું પહોંચતું. નિરવ શાંતિમાં પોતાનો અવાજ પણ ભય પમાડે એવો લાગતો હતો. કાવ્યાએ બે કપમાં કોફી રેડી. એક એણે લીધો અને બીજો શશાંકને આપ્યો. શશાંકે એક પેકેટ બિસ્કિટનું ખોલ્યું અને બંને એમાંથી ખાવા લાગ્યા.

“આ ઝીણો અવાજ શેનો છે. પાણીના અવાજની સાથે નથી સંભળાતો!” કાવ્યાએ કંઈક વિચિત્ર અવાજ તરફ કાન માંડીને પૂછ્યું.

“એ જંગલના જીવડાઓનો છે. હજી રાત આગળ વધશે એમ એ અવાજ વધતો જશે.”

કાવ્યા ચારે બાજુ જોઈ રહી. દૂર પહાડ પરથી વહી આવતું ઝરણું, નાનકડું તળાવ, ઘીય જંગલ અને સાથે શશાંક...! તળાવની ચારે બાજુ જંગલી ફૂલો ખીલેલા હતા. એની કંઈક અજીબ પણ મસ્ત વાસ વાતાવરણને મહેકાવતી હતી. બહેકાવતી હતી! એ શશાંકની પાસે જઈ ઊભી રહી. એક ગોળ પથ્થર પર પગ ટેકવી એ સીધી ઊભી રહેવા ગઈ પણ એનું બેલેન્સ ગયું અને એ લથડિયું ખાઈ ગઈ. બરોબર એજ વખતે શશાંકે એનો હાથ પકડી એને પડતી બચાવી લીધી. એ હાથે કરીને વધારે આગળ આવી અને શશાંક ઉપર એનું શરીર ઢાળી દીધું. શશાંકે પણ પોતાના બંને હાથે એની કમર પર ભરડો લઈ એને એક ચુસ્ત આલિંગન આપ્યું. “આઈ લવ યુ!” કાવ્યા ધીરેથી બબડી. “લવ યુ ટુ!” શશાંકે સામે જવાબ આપ્યો અને બંનેએ એક બીજાની આંખોમાં જોયું. પ્રેમની સરવાણી ફૂટી નીકળી હોય એમ ચારે આંખોમાંથી નર્યો પ્રેમ, હેત નીતરી રહ્યું હતું. શશાંકે પોતાનો હાથ કાવ્યાની કમરેથી હટાવીને એના માથા પાછળ મુક્યો અને માથું થોડું પાછળની તરફ નમાવ્યું. હવે કાવ્ય અને શશાંકના હોઠ એકબીજાની સામે અને વધારે નજીક આવ્યાં. કાવ્યાના હોઠ અચાનક જ ઘ્રુજવા લાગ્યા, કિસ કરતાં પહેલાની એ રોમાંચક ક્ષણો, જ્યારે ખબર નથી હોતી કેઆવનારી પળે કિસ કરાશે કે નહિ! એકમેકને તાકી રહેલી અને એકબીજામાં ભળી ગયેલી આંખોની જાણે હોઠોને ઈર્ષ્યા આવતી હોય અને એ બંને પણ એક થઈ જવા તરસી રહ્યા હોય! આખરે શશાંક આગળ વધ્યો અને કાવ્યાના હોઠ પર એક દિર્ઘ ચુંબન કર્યું. કાવ્યા પણ એ

ગરમ હોઠોના સ્પર્શથી મદહોશ બની શશાંકના હોઠ ચૂસવા લાગી. કેટલીક પળો એમ જ વહી ગઈ. પછી બંને અળગાં થયા. થવું પડ્યું!

“મારે બાથરૂમ જવું પડશે. તું અહીં જ ઊભી રહે હું હાલ આવ્યો.” આટલું કહીને શશાંક ઘીચ ઝાડીમાં થોડે આગળ ગયો.

“બહુ દૂર ના જતો.” કાવ્યાએ કહ્યું. એની નજર શશાંક તરફ જ હતી. શશાંક એક ઝાડની પાછળ ગયો ત્યારે કાવ્યા સહેજ હસીને નીચે એક પથ્થર પર બેસી. એણે એનો એક બુટ નીકાળ્યો અને પગ તળાવમાં ડૂબાડ્યો. પાણી ખૂબ ઠંડું હતું. કાવ્યાને સારું લાગ્યું. આખા દિવસના બૂટમાં જકડાયેલા પગને ઘણી રાહત મળી. એણે બીજો બુટ નીકાળવા પગ આગળ લીધો ત્યારેજ એને કંઈક અવાજ સંભળાયો. કોઈ કૂતરાના ઘુરકવા જેવો. એણે નજર ઉઠાવી સામે જોયું...

જે તરફ શશાંક ગયો હતો એ જ તરફથી એક વિશાળ કાળો કૂતરો આવી રહ્યો હતો. એની ઘીમી પણ મક્કમ ચાલ કાવ્યા તરફ જ ડગલાં ભરી રહી હતી. એની લાંબી જીભ મોંની બહાર લબડતી હતી, એના તીક્ષ્ણ દાંત અંધારામાં પણ ચમકી રહ્યા હતા. એ ખાસો ઊંચો અને તગડો હતો. સૌથી બિહામણી હતી એની બે પીળી ચમકતી આંખો! નાની બત્તી ચાલું કરી હોય એમ એની બે તગતગતી આંખો કાવ્યાની પાસે ને પાસે આવી રહી હતી. એના મોંમાંથી કંઈક ઘીમો ઘૂર્ણવાનો અવાજ આવતો હતો. કાવ્યા કંઈ સમજે, વિચારે ત્યાં સુધીમાં તો એ સાવ પાસે આવી ગયેલો. કાવ્યાએ પાછળ નજર કરી હતી હજી શશાંક ક્યાંય દેખાતો ન હતો. એ આવે તો પણ કૂતરો એની અને કાવ્યાની વચ્ચે હતો. કાવ્યા પાસે એક જ રસ્તો બચતો હતો. એણે એની બાજુમાં પડેલો બુટ ઉઠાવી પેલા કૂતરાના મોં પર છૂટો ફેંક્યો અને સામેની દિશામાં ભાગી... એની પાછળ પેલો કૂતરો પણ જોરથી ભસીને ભાગ્યો. એના મોઢાં પર બૂટ વાગ્યો હતો અને એ ગિન્નાયો હતો...

કાવ્યા ચીસો પાડતી દોડી રહી હતી. આગળ એક પાતળી પગદંડી જતી હતી એના ઉપર એ મુઠ્ઠીઓવાળીને દોડી રહી હતી...અચાનક એક વિશાળ ઝાડ નીચે આવીને એ અટકી હતી. એની પાછળ

ભસીને આવી રહેલો કુતરો અહીં આવતાજ એની મેળે શાંત થઈ ગયો હતો. કાવ્યા ઊભી રહી અને પાછળ નજર કરી. પેલો કુતરો એ કુતરો ન હતો એક વરું હતું. એ જમીન પર બેસી આકાશ સામે જોઈને, બું...બું..., અવાજ કરી રહ્યો હતો. એ પછી એ ઊભુ થઈને ભાગી ગયું. કવ્યાને હાશ થઈ. એણે ફરી પેલા વિશાળ ઝાડ તરફ નજર નાખી. એની આંખો ફાટી ગઈ. એના આખા શરીરમાંથી ભયની ધ્રુજારી પસાર થઈ ગઈ. એના પગ જમીનમાં ખોડાઈ ગયા. એનું દિલ ઘડકવાનું ભૂલી ગયું... એને થયું કે એ જોર જોરથી ચીખે, ચીલાવે પણ એના ગળામાંથી અવાજ જ ના નીકળ્યો... એ લગભગ નીચે પડી જ જાત જો એજ સમયે શશાંકે આવીને એને પકડી ન લીધી હોત.

“અરે યાર આ બાજુ ક્યાં ભાગી આવી? મેં કેટલી બૂમો પાડી તને, “શશાંક બોલી રહ્યો હતો પણ કાવ્યા હજી ઝાડ તરફ આંખો ફાડીને જોઈ રહી હતી. હવે શશાંકની નજર ત્યાં ગઈ.

વિશાળ ઝાડ પર સફેદ કપડાં પહેરેલી સ્ત્રીઓ લટકી રહી હતી... એસ્ત્રીઓ હતી કે આત્માઓ કે ભૂતપ્રેત! જે કંઈ પણ હતી ખૂબ જ ડરાવની હતી... એમાંની ઘણી હવે આંખો ખોલીને આ લોકો સામે જોઈ રહી હતી. એક હસી રહી હતી. એક કોઈ ગીત ગાઈ રહી હતી. ઝાડમાંથી ચળાઈને આવતી ચાંદની રોશનીમાં એ ભૂતડીઓના સફેદ કપડાં અને વાળ ચમકી રહ્યા હતા..

બ્લાઈટ ડવ ૧૪

કાવ્યાના જીવમાં હવે જીવ આવ્યો હતો, બાજુમાં ઊભેલા શશાંકને જોઈને...એ ચીસો પાડવા લાગી. કે તરતજ શશાંકે એનો હાથ કાવ્યાના મોઢા પર મૂકી દીધો.

“અવાજ નહિ કર” ધીરેથી બબડીને શશાંક કાવ્યાને લગભગ ખેંચીને ત્યાંથી દૂર લઈ ગયો. “એ આત્માઓ સૂઈ રહી હતી. એમને જગાડીને ખોટી આફત શું કરવા વહોરવાની..? ક્યારે આપણે ભાગી જવું એ પણ ખબર હોવી જોઈએ...!”

“પણ, આટલું ભયાનક દ્રશ્ય! મેં મારી જિંદગીમાં આવું કદી...આવી કલ્પના પણ નથી કરી...એ ઝાડ!!” કાવ્યા રડી પડી.

“કમોન યાર! સારી વાત એ છે કે આપણે સેફ છીએ. ઓકે!” શશાંક એને દૂર લઈ ગયો...એ લોકો આગળ ઘણું ચાલ્યા છતાં ગાડી ના મળી. જે બાજુથી શશાંક આવ્યો હતો એ બાજુ જ એ લોકો પાછા ગયા હતા તો પણ...!

“ગાડી કેમ દેખાતી નથી? આપણે રોડ ઉપર પણ પહોંચ્યા નથી. અહીં તો ચારે

બાજુ જંગલ જ દેખાય છે.” કાવ્યા જરા શાંત થઈને બોલી.

“કોઈ આપણને ગુમરાહ કરી રહ્યું છે. આવા વખતે ધીરજ અને હિંમતથી કામ લેવાનું. ડર જ માણસનો સૌથી મોટો દુશ્મન છે અને આ બધી બુરી શક્તિઓનું જોર ડરપોક ઉપર જ વધારે ચાલે. આપણે રસ્તો શોધી લઈશું, હું છું તારી સાથે!” શશાંકે કાવ્યાનો હાથ મજબૂતાઈથી પકડ્યો.

કાવ્યાએ ડોકું ઘુણાવી હા પાડી.

એ લોકો બરોબર રસ્તે જ જઈ રહ્યા હતા. એ રસ્તે આગળ જતા રોડ આવી જવો જોઈતો હતો...પણ અહીં તો ધીચ જંગલ જ ખતમ નહતું થતું! લગભગ કલાક જેટલું ચાલ્યા બાદ કાવ્યા થાકી હતી. આ જંગલનો છેડો કદી નહીં મળે એ વિચારે એ દુઃખી પણ થઈ રહી હતી...ત્યાં જ પર્વતની એકબાજુએ નાનકડી ગુફા જેવું બનેલું દેખાયું. ચારેક ફૂટ ઊંડી અને ત્રણેક ફૂટ ઊંચી ગુફા આગળ આવીને એ બંને અટક્યા હતાં.

“નાઈસ પ્લેસ!” શશાંકે કહ્યું, “આપણે અહીં થોડો રેસ્ટ કરી લઈએ. સવારે અજવાળું થતાં જ આગળનો રસ્તો મળી રહેશે.”

કાવ્યાને શશાંકની આ વાત ગમી. આમેય એ થાકી હતી. એણે ગુફામાં જઈને પડતું મેલ્યું. પગમાંથી બુટ કાઢીને એ પલાંઠીવાળીને બેસી ગઈ. એનો શ્વાસ ચડી ગયો હતો. એ હાંફી રહી હતી. શશાંક પોતાની તરફ જોઈ રહ્યો હતો એ જોઈ એ બોલી, “શું થયું? કેમ આમ જોઈ રહ્યો છે?”

“હું વિચારું છું કે સવાર પડતા જ તને પાછી વલસાડ મોકલી દઉં. મને નથી લાગતું તું અધોરીઓનો સામનો કરી શકે. “

“હવે ઝાડ ઉપર લટકતી ભૂતડીઓ જોઈને કોઈ પણ ડરી જાય, સમજ્યો! અને એવું મેં પહેલીવાર જોયેલું એટલે...હવે નહીં બીવું...!”

શશાંક હસી રહ્યો હોય એવું કાવ્યાને લાગ્યું. એને ગુસ્સો આવી ગયો. અહીં ચાંદાનું થોડું અજવાળું આવતું હતું. અંધારામાં બિહામણું લાગતું જંગલ એ હલકી સફેદ રોશનીમાં થોડું ઓછું બિહામણું લાગતું હતું. કાવ્યાએ મનોમન નક્કી કર્યું કે હવે એ નહિ ગભરાય! આવનારી મુસીબતનો હિંમતથી સામનો કરશે! શશાંક ગુફાની દીવાલને અઢેલીને બેઠો હતો. એની આંખ મળી ગઈ. ઠંડો પવન એની ઊંઘ વધારે પાકી કરી રહ્યો. કાવ્યાને જીવડાંનો અવાજ પરેશાન કરતો હતો અને બીજું મજબૂત કારણ બીક હતું. ઝાડ ઉપર લટકતી પ્રેતાત્માને જોતાજ એ ખૂબ ડરી ગઈ હતી અને એની ઊંઘ ઊડી ગઈ હતી... થાક ઉતારવા એ બેસી ગઈ હતી પણ એની આંખોમાં જરાય ઊંઘ ન હતી...કલાક બીજો પસાર થઈ ગયો. રાતના કદાચ

બે વાગવાં આવ્યા હશે. કાવ્યાને ભૂખ લાગેલી. બધો સામાન ગાડીમાં હતો. હવે સવાર પડે ત્યાં સુંધી શું કરવું? આમેય કાવ્યાને ભૂખ્યા રહેવાની આદત ન હતી. એને સામે જ આંખાનું ઝાડ દેખાયું. એના ઉપર કેરીઓ લટકી રહી હતી. એ ઝાડ બહુ ઊંચું પણ ન હતું. કાવ્યાને થયું કે ત્યાં જઈને બે કેરીઓ તોડી લે. પછી થોડી બીક લાગી. દસ મિનિટ બીજી પસાર થઈ. સામેજ દેખાતી કેરી એને લલચાવી રહી. એક પળ એણે શશાંકને ઉઠાડવાનો વિચાર આવી ગયો, પછી એને શાંતિથી ઊંઘતો જોઈને એ વિચાર મુલતવી રાખ્યો. ગહેરી ઊંઘમાં સરી પડેલા શશાંકની બંધ આંખો અને શાંત ચહેરો સુંદર લાગતા હતા. કાવ્યાને શશાંકના મોટા કપાળ પર, એની બંધ આંખોના પોપચા પર, એના ગાલ પર કિસ કરવાનું મન થઈ આવ્યું. એની જગાએથી એ શશાંક તરફ થોડી આગળ વધી. શશાંકની સાવ પાસે આવીને પાછો એનું મન બદલાયું. હમણાંજ શશાંકે એને પાછા ઘરે જતા રહેવાનું કહેલું એ યાદ આવી ગયું. એણે વિચાર બદલ્યો અને જાતે જ કેરી તોડી લાવવાનું નક્કી કર્યું. આખરે એ હિંમત કરીને ઉઠી. નાનો ઠેકડો મારીને એ ગુફાની બહાર કુદી અને થોડાક જ કદમ દૂર રહેલી કેરી તરફ ચાલી. એણે આસાનીથી એક કેરી તોડી. એ પાકી અને મીઠી હતી. કાવ્યા ખુશ થઈ અને થોડી બીજી કેરીઓ તોડી. એને એનાથી થોડાક કદમ આગળ ઝરણું વહી જતું દેખાયું. એણે વિચાર્યું કે પાણીથી કેરીઓ ઘોઈને ખાવી યોગ્ય રહેશે. સવારે પોતે શશાંકને આ ઝરણું બતાવશે ઝરણાની ધારે ધારે આગળ વધતા રસ્તો અને ગાડી બંને મળી જશે...

એ ઝરણાં પાસે ગઈ અને નીચે બેસી કેરીઓ ધોવા લાગી. પથ્થર પરથી વહી જતાં પાણીમાં એને ચાંદ દેખાયો. કાવ્યા એ ચાંદના પ્રતિબિંબને નીરખી રહી હતી. ધીરે ધીરે એ ચાંદો અદૃશ્ય થઈ ગયો અને એમાં દિવ્યાનો ચહેરો દેખાયો. કાવ્યા ગભરાઈ ગઈ. એના હાથમાંની બધી કેરીઓ નીચે પાણીમાં પડી ગઈ. દિવ્યા હસી રહી હતી. એ ધીરે ધીરે પાણીમાંથી આખી બહાર આવી. એનું સફેદ ફોક ચાંદની રાતમાં ચમકી રહ્યું હતું. એનો ચહેરો કંઈક વધારે જ સફેદ દેખાતો હતો. એના હાથમાં એનું ટેડી બેર ન હતું. કાવ્યાને ઘણી નવાઈ લાગી રહી હતી. એને દિવ્યાને પૂછવું હતું કે એ અહીં કેવી રીતે આવી? કેમ આવી? એને તો ડર લાગતો હતો..! એ ક્યાં જાય છે? ઘણા બધા સવાલ મનમાં ઉઠ્યા પણ, કાવ્યા કંઈ ના પૂછી શકી. એણે વિચાર્યું કે દિવ્યા એને રસ્તો દેખાડશે. એકવાર એને થયું કે શશાંકને સાથે લઈલે... એ શશાંકને બૂમ પાડવા જ જતી હતી કે દિવ્યાનો અવાજ આવ્યો,

“ચાલ! કેમ ઊભી રહી ગઈ? જલદી ચાલ...” દિવ્યાએ કાવ્યા સામે એક નજર કરી અને આગળ ચાલવા લાગી, એની પાછળ પાછળ કાવ્યા ચાલવા લાગી. દિવ્યાનો અવાજ જાણે એને સંમોહિત કરી રહ્યો. એ વિચારવાની, પ્રતિકાર કરવાની શક્તિ ગુમાવી બસ દિવ્યાની પાછળ ચાલી રહી...

હોસ્પિટલમાં ભરત ઠાકોરે એના મોબાઈલમાં જોયું કે રાતના બે વાગે સિસ્ટર માર્થા લીનાના રૂમમાં ગઈ હતી. નાઈટ પર ફરજ બજાવતી નર્સ રાધા સાથે ભરતને સારું બનતું હતું. જ્યારે જ્યારે એની નાઈટ્સિફ્ટ હોય ત્યારે ભરત હોસ્પિટલમાં જ રાત રોકાતો. આમેય એ લોકોના ક્વાર્ટર હોસ્પિટલની નજીકમાં જ હતા. નર્સ સાથે થોડો સમય પસાર કરી ભરત પાછો એના ક્વાર્ટરમાં જવાનું જ વિચારતો હતો ત્યારે જ એના મોબાઈલમાં એણે કંઈક નવું જોયું હતું. લીનાના રૂમમાં કોઈ હતું.... ભરત લીનાના રૂમને એના મોબાઈલમાં જોઈ રહ્યો હતો. સિસ્ટર માર્થા લીનાને માથે હાથ ફેરવીને કંઈક કહી રહી હતી. આમ જુઓ તો બધું નોર્મલ લાગતું હતું. સિસ્ટર માર્થા ઘણીવાર આવી રીતે દર્દીને સાંત્વના આપતી જોવા મળતી. પણ, રાત્રે બે વાગે કેમ? આ સવાલ ભરતને પરેશાન કરી રહ્યો.... એ મોબાઈલ સ્ક્રીન ઉપર જ નજર રાખી હોસ્પિટલમાં જ બેસી રહ્યો.

આજ વખતે ડૉક્ટર આકાશ અવસ્થી એમને શશાંકે આપેલી ચાવીની મદદથી ડૉક્ટર રોયનો રિસર્ચ રૂમ ખોલી અંદર પ્રવેશી ચૂક્યા હતા. એમને સપનેય ખયાલ ન હતો કે માર્થા આ સમયે અહીં બ્લોઈટ ડવમાં ફરીથી આવશે. આરામથી એ બધું જોઈ શકે એટલે તો એમણે રાતના બે વાગ્યાનો સમય પસંદ કરેલો. માર્થાની ફરજ પૂરી થઈ ગઈ હતી. આઠ વાગે એ ઘરે જવા નીકળી ગયેલી. કદાચ કંઈક જરૂર હોય તોય બાર વાગ્યા સુધી હોય...પછીતો બધાય આ ઠંડી રાતમાં રજાઈમાં ભરાઈ સૂઈ ગયા હોય! એ રૂમમાં એમણે નાની ડીમ લાઈટ ચાલુ કરી હતી. એમના હાથમાં રહેલી તોચની રોશનીમાં એ રૂમનું નિરીક્ષણ કરી રહ્યા. રૂમની વચોવચ બનાવેલા પ્લેટફોર્મ પર લાકડાના કબાટમાં અમુક બોટલમાં પાણીમાં ડુબાડેલા માનવ મગજ દેખાઈ રહ્યા હતા. ઘણી બધી બોટલોમાં અલગ અલગ રંગનું પ્રવાહી ભરેલું હતું. એક ખૂણામાં નાનું ટેબલ અને ખુરસી હતી. એ બાજુની દીવાલે કરેલ કબાટમાં ઘણી બધી ચોપડીઓ હતી. ડૉક્ટર અવસ્થી એ ચોપડીઓ જોઈ રહ્યા. કંઈ ખાસ જોવા ન મળ્યું. એમણે ટેબલનું ખાનું ખોલ્યું...

સિસ્ટર માર્થાએ લીનાને ઊભી કરી હતી અને એ બંને વાતો કરતા કરતા એના બીજા માળની બારી પાસે આવી ગયા હતા. ભરતને હવે મોબાઈલમાં એલોકો દેખાતા ન હતા. એ ઍંગલ શશાંકે મુકેલા ફ્લાવરવાઝના કેમેરામાં કવર નહતો થતો. ભરત સ્ટાફ રૂમમાંથી બહાર ખુલ્લી જગ્યામાં આવીને લીનાના રૂમની બારી સામે ઊભો રહ્યો. સિસ્ટર માર્થા લીનાને બારીની પાળી પર ચઢાવી કંઈક કહી રહી

હતી. ભરત ગભરાઈ ગયો. એની પાસે થોડીક જ નિર્ણાયક પળો બચી હતી. જો એ કંઈ ના કરે તો લીનાનો જીવ જોખમમાં હતો... એ શું કરે? થોડીક જ પળોમાં જો નિર્ણય ના લેવાય તો આજે લીનાનો જીવ જોખમમાં હતો! આજે તો પૂનમ ન હતી. હજી તેરસ હતી. આજ સુધી પૂનમની રાતે જ વ્હાઈટ ડ્રમા આત્મહત્યા થઈ હતી તો, આજે આમ કેમ? ભરત કંઈ સમજમાં ના આવતા ચિલ્લાઈ ઉઠ્યો.

“લીના.. સિસ્ટર માર્થા...!

લીના...સિસ્ટર...!” એની બૂમો સાંભળીને નાઈટમાં ફરજ નિભાવતી નર્સ દોડી આવી હતી. બારીનું દૃશ્ય જોઈ એ પણ ગભરાઈ હતી. એણે પણ ભરતની સાથે ચીસો પાડવા માંડી.., “લીના...નીચે ઉતરી જા...” પોતાની સાથે નર્સને જોતા ભરતમાં હિંમત આવેલી અને એક વિચાર આવ્યો અને એ ભાગીને ઉપર ગયો હતો. લીનાના રૂમનું બારણું ખોલવા એણે જોરથી ધક્કો મારેલો. બારણું ખાલી અટકાવેલું જ હોવાથી એ ખુલીને દીવાલ સાથે અથડાયેલું અને એનો જોરથી અવાજ આવેલો...

અચાનક થયેલાં અવાજથી લીના ભાનમાં આવી ગયેલી અને બારી પરથી અંદર ઓરડામાં કુદી પડી હતી. એ હજી ગભરાયેલી હતી અને પોતે અહીં બારી ઉપર, સળિયા વગરની ખુલ્લી બારી ઉપર શું કરવા ચઢી હશે એ વિચારવા લાગી.

સિસ્ટર માર્થા ભરતની આ હરકતથી ગુસ્સે ભરાઈ હતી. “તું અત્યારના અહીં શું કરે છે?”

“એ જ સવાલ હું તમને પણ પૂછી શકું સિસ્ટર? તમે આટલી રાત્રે પાછા કેમ આવ્યા? લીનાને બારીની પાળીએ ચઢાવી તમે શું કરવા માંગતા હતા?” ભરતે પણ સિસ્ટર માર્થાને સામે ધારદાર સવાલ કર્યો.

ઉપર ચાલી રહેલો આ બધો શોર બકોર સાંભળી ડૉક્ટર અવસ્થી ગભરાયો હતો. એના હાથમાંથી ટોચ નીચે પડી બંધ થઈ ગયેલી, એની એક સેકન્ડ પહેલા જ એણે ડૉક્ટર રોયના ટેબલના ખાનામાં એક ડાયરી જોઈ હતી. અંધારામાં જ

ડૉ. અવસ્થીએ ખાનું ફંફોસી એ ડાયરી લઈ લીધી અને એને શર્ટની અંદર નાખી ઉપરના બે ખુલ્લા બટન બંધ કરી દીધા. નીચે પડેલી બંધ ટોચ શોધી એ ઉઠાવી, ડીમ લાઈટ બંધ કરી એ ફટોફટ બહાર ભાગ્યા હતા અને રૂમને લોક કરી નિરાંતનો શ્વાસ લીધેલો...આ વખતે બહાર નર્સ પણ ભરત સાથે જીભાજોડી કરી બૂમો પાડી રહી હતી. ડૉ. અવસ્થીના કપાળે પરસેવો વળી ગયો હતો. એ જાણે હાલ અહીં આવ્યા હોય એમ નીચેની લોબીમાં જઈને ઊભા રહ્યા હતા. ત્યારે ઉપર સિસ્ટર માર્થા અને ભરત ઠાકોર વચ્ચે સવાલ જવાબનો મારો ચાલી રહ્યો હતો...ઉપરના શોરબકોર પરથી એ એટલું તો જાણી ગયા હતા કે શશાંકનો પ્લાન સફળ રહ્યો હતો. લીના કમસેકમ આજે તો બચી ગઈ હતી!

શશાંકની આંખ ખુલી ત્યારે સવારના ત્રણ વાગ્યા હતા. આંખ ખુલતાજ એણે કાવ્યાને જોવા ચારેબાજુ નજર દોડાવી હતી. એ ગુફામાં ન હતી. શશાંક કૂદકો મારીને બહાર કુદી પડ્યો હતો... ચારે બાજુ ધીચ ઝાડી સિવાય બીજું કંઈ નજરે નહતું ચઢતું. કાવ્યા ક્યાં ગાયબ થઈ ગઈ? એ એકલી બહાર જવાની હિંમત કરે એ વાત શશાંકનું મન માનતું ન હતું. તો પછી એનું શું થયું? શશાંક એ જગાને જીણવટથી જોઈ રહ્યો અને ગુફાની ડાબી બાજુ કાવ્યાનું પગેરું મેળવવા આગળ વધ્યો...

@snehnusarnamu

આજ સમયે કાવ્યા દિવ્યાનો પિંછો કરતી કરતી ગુફાની જમણી તરફ આગળ વધી રહી હતી. દૂર દૂર પર્વતની વચ્ચે એક સાંકડો રસ્તો રસ્તો હતો. દૂરથી જોતા પર્વતમાં મોટી તિરાડ પડી હોય એમ લાગતું. દિવ્યા એની અંદર પ્રવેશી હતી અને એની પાછળ કાવ્યા પણ એ તિરાડમાં થઈ પર્વતની અંદર આવેલી એ ગુફામાં પ્રવેશ કરી ગઈ....

બ્લાઈટ ડવ ૧૫

સિસ્ટર માર્થા લીનાને એના રૂમમાં છોડીને નીચે આવી. એની પાછળ જ ભરત ઠાકોર આવ્યો. એ બંને નીચે લોબીમાં ઊભેલા ડૉક્ટર આકાશ અવસ્થી પાસે ગયા.

“ડૉક્ટર આ ભરત મને કેવા સવાલ કરી રહ્યો છે? આખી હોસ્પિટલ જાણે છે કે લીના એની જાતે આત્મહત્યા કરવાની કોશિશ કરે છે. એને સાજી કરવા તો એના ઘરવાળા એને અહીં મૂકી ગયા છે.” સિસ્ટર માર્થા ભરત કંઈ કહે એ પહેલા જ બોલવા લાગી, “પેલા માળની પાળી પરથી પડીને મરી ના જવાય પણ હાથ પગ

ભાંગે અને બહુ દુખે એ સમજાવવા હું એને પાળી પાસે લઈ ગયેલી.”

“રાતના બે વાગે?” ભરતે હસીને કહ્યું.

“હા રાતના બે વાગે! મને લીનાનો ફોન આવેલો કે એને મરી જવાનું, બારીનો કાચ તોડી નીચે પડી જવાનું મન થાય છે! હું તો એને બચાવવા જ પાછી આવેલી.” માર્થાએ પોતાના બચાવમાં કહ્યું.

“એટલે એક દર્દીને બારીની પાળી ઉપર ચઢાવવાની, એક માનસિક રોગી હોય એવી દર્દીને..?” ભરત ગુસ્સાથી કરોજી રહ્યો હતો. એનું આ સ્વરૂપ જોઈને તો લાગતું હતું કે એ સિસ્ટર પર હાથ ઉઠાવી દેશે!

“ભરત આ તું કેવી રીતે વાત કરે છે? બીજું કંઈ નહિ તો સિસ્ટરની ઉંમરનું તો ધ્યાન રાખ. સોરી બોલ એમને!” સિસ્ટર જુએ નહિ એમ ડૉક્ટર આકાશે ભરત સામે જોઈ આંખનું એક પોપચું નમાવ્યું. ભરત સમજી ગયો. એણે સિસ્ટર સામે જોઈ “સોરી” કહ્યું.

“સિસ્ટર તમે ખૂબ સારું કામ કર્યું. તમે હાજર હો એટલે મારે કોઈ ચિંતા નથી હોતી. આ લીના કંઈ કરી બેસત તો પોલીસને જવાબ આપતા મારી આંખે પાણી આવી જાત.” ડૉ. આકાશે વાતનો દોર પોતાના હાથમાં લેતા વાતને શાંતિથી પતાવવા કહ્યું.

“એતો મારી ફરજ છે ડૉક્ટર. લીના કેટલી સ્પીટ ગર્લ છે. એનો ફોન આવ્યો એટલે હું મારી જાતને રોકી ના શકી. ભરત તું હોસ્પિટલના ક્લાર્કની સાથે સાથે ચોકીદારની ફરજ પણ બજાવે છે, હે? ખૂબ સરસ!” સિસ્ટર માર્થા ભરત સામે જોઈને બોલી હતી. એની આંખમાંથી જાણે તણખા ઝરતા હોય એવું ભરતે મહેસૂસ કર્યું. ભરતે એની સામે ઘુરકીયું કર્યું.

“સિસ્ટર માર્થા તમે હવે પાછા ઘરે જવાના કે અહીં જ રોકાઈ જશો?”

“હું ઘરે જઈશ ડૉક્ટર. હજી મને બે કલાકની ઊંઘ મળી જશે.” માર્થાએ ડૉક્ટર સામે જોઈ સ્મિત રેલાવ્યું.

“ભલે!” ડૉક્ટર અવસ્થી પણ સામે હસ્યો અને માર્થા નીકળી ગઈ.

“કેવું મમતાળુ હસતી હતી ડોસલી પણ હું કહી દઉં છું ડૉક્ટર એના સ્મિત ઉપર ના જતા. એ જ ખૂની છે. મને તો એ પોતે સૌથી મોટી પાગલ લાગે છે.” માર્થાના જતાજ ભરત બોલી ઉઠ્યો.

“મને ખબર છે.” ડૉક્ટર અવસ્થીએ ભરતના ખભે હાથ મૂકીને કહ્યું, “એ એકલી નથી. એની સાથેના એના સાથીદારને આપણે પકડવો રહ્યો. માર્થા તો એક પ્યાદું

છે, હુકમની ગુલામ! આપણે એના માલિકને પકડવાનો છે. એટલે તું શાંતિ રાખ. એવું કોઈ કામ ના કરતો કે એ લોકો ચેતી જાય. તું સમજે છેને મારી વાત?”

“થોડી થોડી સમજાય છે. પણ અહીં કોણ હોઈ શકે, સિસ્ટરનું સાથીદાર?”

“એ પણ ખબર પડી જશે. હવે તું ઘરે જા. સવારે આવી જજે.”

“જી ડૉક્ટર!” ભરત પણ નીકળી ગયો.

હવે ડૉ. આકાશ અવસ્થીને હાથ થઈ! એમને હાલ કોઈ માથાકૂટ નહતી જોઈતી. એમણે ડૉક્ટર રોયના ટેબલના ખાનામાંથી ઉઠાવેલી ડાયરી હજી એમના પેટ પર શર્ટની અંદર પડી હતી. કોઈનું એ તરફ ધ્યાન ન જાય એટલે એમણે અદબવાળી રાખેલી. એ ડાયરી વાંચવા માટે એ ક્યારનાય ઉત્સુક હતા. એ ભાગતા એમના ક્વાટરમાં ગયા.

રાતના ત્રણ વાગવા આવેલા. હજી આંખોમાં ઊંઘ ફરકી ન હતી. એમાંય ડૉક્ટર રોયની ડાયરી હાથ લાગ્યા પછીતો એ વાંચ્યા વગર ઊંઘ આવવાની કોઈ શક્યતા જ ન હતી... એમણે એમના બેડ પર આડા પડી નાઈટ લેમ્પ ચાલુ કર્યો અને કોઈ રસપ્રદ નવલકથા વાંચતા હોય એમ ડાયરી વાંચવાની શરૂઆત કરી. શરૂઆતમાં એમની સાથે મુંબઈમાં થયેલા અન્યાય વિશે લખ્યું હતું.

@snehnusarnamu

ડૉ. આઈ.એમ રોયનું માનવું હતું કે કોઈ માણસ એની જિંદગીના મહત્વના વર્ષો કે કોઈ વખત આખી જિંદગી પાગલ બનીને રહે એના કરતા એના મગજનું નાનકડું ઓપરેશન કરવાનો પ્રયત્ન કરવો જ જોઈએ. જો સક્સેસ જાય તો દર્દી સાજો સમો થઈ ઘરે જાય અને ફેલ જાય તો પાગલ બનીને જીવવું એના કરતા મરી જાય એ સારું! ત્યાંના કોઈ ડૉક્ટર એમની સાથે સંમત ન થયા. ઊલટાનું એમના પર, એમની કાર્યક્ષમતા પર એમની નિષ્ઠા પર પ્રશ્નો ઊભા થયા... એ ખૂબ દુઃખી હતા. એજ સમયે દિવ્યા અને કાવ્યાનો જનમ થયેલો. એકસાથે બે બે બાળકીઓ સંભાળવું એટલું સરળ ન હતું. એમને રાતભર ઉજાગરા થતાં....ત્યારે એમના પિતાજીએ એમને વલસાડ પાછા આવી જવા કહેલું, વલસાડમાં જ હોસ્પિટલ બનાવવા એમણે જગ્યા પણ જોઈ રાખેલી. ડૉક્ટર રોય માટે આ ઓફર ખૂબ સારી હતી. આગળનું લખાણ એમનાજ શબ્દોમાં...

તા.૧/૬

હું ડૉક્ટર આઈ એમ રોય , બ્લાઈટ ડવ મેન્ટલ હોસ્પિટલનો માલિક, એનો કર્તાધર્તા! અહીં હું જે ઈચ્છું તે કરી શકું એમ હું માનું છું પણ, આ સરકાર અને સરકારી અધિકારીઓ બધા જાડી બુદ્ધિના છે! કોઈ કંઈ સમજવા જ માંગતું નથી.

મારે મારા પ્રયોગ માટે મગજ જોઈએ છે. માણસનું મગજ. જીવતા જાગતા માણસનું મગજ. એના ઉપર હું રીસર્ચ કરીશ ત્યારે જ તો હું આ દુનિયાને પાગલોથી હંમેશા માટે મુક્તિ અપાવી શકીશ. દુનિયાનો કોઈ વૈજ્ઞાનિક હજી સુંધી માણસના મગજનો તાગ મેળવી નથી શક્યો...હું એની ખૂબ નજીક છું. ફક્ત પાગલ જ શું કામ બધી જાતના માણસનો ઈલાજ કરી એને પરફેક્ટ બનાવી શકાય. આ પ્રેમ, ગુસ્સો, દુઃખ, ઉત્સાહ, આવેશ કે હતાશા છે શું? આમ જોવા જાઓ તો એ મગજમાં થતાં કેટલાક કેમિકલ ફેરફાર અને એના લીધે ઝરતા હોર્મોન્સને લીધે છે બધું. શરાબ કે ડ્રગ્સ લેવાથી માણસ કેવો હવામાં ઉડવા લાગે છે! શું છે એ?

મગજની અંદરના રસાયણોનો ફેરફાર, જરાક જેટલો ફેરફાર. જો એવો ફેરફાર આપણે હંમેશા માટે કોઈ માણસના મગજનું ઓપરેશન કરીને કરી દઈએ તો એને શરાબ પીને જે મજા આવે છે, જે હિંમત મળે છે એ એમણેમ જ મળી શકે! આ બધું હું શક્ય કરી શકું છું. પણ એ માટે મારે મગજ જોઈએ છે. અલગ અલગ ટાઈપના માણસો ના મગજ. ક્યાંથી લાવું? હિન્દુ સંસ્કૃતિ અને માન્યતા પ્રમાણે અહીં કોઈ દેહદાન કરવા તૈયાર થતું નથી...! કંઈક તો કરવું જ પડશે. આટલે આવીને હું હાર નહિ માનું. શું કરું?

ડૉક્ટર. રોય બહું હતાશ થઈ ગયા હશે. એમ આકાશને વાંચતી વખતે લાગ્યું. એણે ઊભા થઈને પાણી પીધું અને ફરી ડાયરી લઈ વાંચવા બેઠો.

તા. ૧૨/૧૦

આજે વ્હાઈટ ડવની પાછળ થોડું કામ ચાલતું હતું. ત્યાં હું અનાયાસ જ ચક્કર મારવા ગયેલો અને કમાલ થઈ ગયો. ત્યાં મજૂરોએ ફરિયાદ કરી કે જમીન ખોદતા ખૂબ ગંદી વાસ આવી રહી છે. મેં જોયું તો એ વાસ કોઈ મરેલા પ્રાણીની હતી. આગળ ખોદતાં ગયા એમ મારા આશ્ચર્ય વચ્ચે ત્યાંથી એક લાશ નીકળી. એક પુરુષની લાશ! હજી થોડા વખત પહેલાં જ કોઈએ દફનાવી હોય એવી એ લાશ હતી. હું મનોમન ખુશ થઈ ગયો. મને એમાં લાશ નહિ ફક્ત મગજ દેખાઈ રહ્યું હતું. મેં એ મજૂરોને થોડા રૂપિયા આપી આ વાતને અહીં જ દબાવી દેવા કહ્યું. હોસ્પિટલની બદનામી થાય એવું બધું સમજાવ્યું અને એ મૂર્ખો સમજી ગયા.

હું બહું ખુશ હતો. મેં એ લાશને હોસ્પિટલમાં મારા રીસર્ચ વર્ક માટે લઈ લીધી. એ લાશ એકદમ તાજા હતી. જાણે એક બે દિવસ પહેલા જ એ માણસ ગુજરી ગયો હોય. મારા માટે, મારા રિસર્ચ માટે એ પ્લસ પોઈન્ટ હતો.

તા. ૧૩/૧૦

આજે વહેલી સવારે જ હું વ્હાઈટ ડ્રેસમાં આવી ગયેલો. મેં પેલી લાશ ઉપર કામ કરવાનું ચાલુ કર્યું. એનું મગજ, હાર્ટ, કિડની, આંખો વગેરે ભાગ અલગ કરીને એને સાચવીને સોલ્યુશનમાં ભર્યા.

બહાર ખોદકામ કરતા બીજી ત્રણ લાશ મળી હતી. એ બધી અત્યારે ફક્ત સડેલા હાડકાંના રૂપમાં હતી. એક મોટી અને બે નાની લાશો હતી. આ વખતેય મેં મજૂરોને થોડાં રૂપિયા આપ્યા. એ લાશોને ભેગી કરીને એક ખાડામાં દાટી દેવડાવી અને એની ઉપર આંબાનું ઝાડ વાવી દીધું.

તા. ૧૪/૧૦

કાલે રાત્રે હું ઘરે નહતો ગયો. મારે પેલી લાશના મગજ ઉપર કામ કરવું હતું. મેં માથવીને કહી દીધેલું કે હું ઘરે નહિ આવું. ખૂબ આશ્ચર્યની વાત હતી એ મગજના કેટલાક કોષનું કમ્પ્યુટરમાં વિશ્લેષણ કર્યું તો એ આજથી લગભગ સાઠ વરસ પહેલાં મૃત્યુ પામ્યો હશે એવું બતાવ્યું. મને થયું કે કમ્પ્યુટર કંઈક ભૂલ કરી રહ્યું છે. મેં ફરી બધું ચેક કર્યું. અચાનક મોનીટર પર એક અંગ્રેજ દેખાયો. એ ચૂપચાપ ઊભો હતો. એના પછી એક સ્ત્રી દેખાઈ એ હસી રહી હતી. ખડખડાટ...પાગલની જેમ. એના પછી એક ઝાડ નીચે બે છોકરીઓ હીંચકા ખાતી દેખાઈ. પછી એ સ્ત્રી અને છોકરીઓ ભેગી મળી રડતી દેખાઈ. પેલો અંગ્રેજ ચૂપચાપ નિસહાય બનીને ઊભો હતો. અચાનક લાગ્યું જાણે એ મારી આંખોમાં જોતો હતો. હા, એ મને જ જોતો હતો. એ હસ્યો અને કમ્પ્યુટર એક ઝાટકા સાથે બંધ થઈ ગયું. એ પછી એ કદી ચાલ્યું જ નહિ.

તા. ૧૫/૧૦

આજે મારો માથવી સાથે ઝગડો થઈ ગયો. કાવ્યા અને દિવ્યાને મારી સાથે રમવું હતું અને હું એ બંનેને વઢીને વ્હાઈટ ડ્રેસ આવવા માટે નીકળી રહ્યો હતો. હવે આ લોકોને કેમ સમજાવું! માંડ મારું રિસર્ચ કરવા મને એક માનવ મગજ મળ્યું હતું. એ ઉપરાંત પેલી લાશો વળી વાત દબાવવા મજૂરોને સમજાવવા જરૂરી હતા. પેલું અંગ્રેજ દંપતી કોણ હશે? અહીં વરસો પહેલાં અને અત્યારે જે કાંઈ બની ગયું હશે કે બની રહ્યું હશે એ બધું હું જાણું તો એમને બતાવું ને!

૧૬/૧૦

કાલે રાત્રે હું વ્હાઈટ ડવમાં જ રોકાયેલો. મને એક ભયંકર અનુભવ થયો. હું મારી લેબમાં હતો. પેલી લાશના અંગોનું નિરીક્ષણ કરી રહ્યો હતો. ત્યાં જ એ સાથેસાથ આવીને મારી સામે ઊભો રહી ગયો....! તમને વિશ્વાસ નહીં થાય. પણ, એ હકીકત છે. હું ડરી ગયેલો. ખરેખર ડરી ગયેલો!

તમે જે મરેલા માણસના અંગોની કાપકૂપ કરી હોય એની આત્મા આવીને તમારી સામે ઊભી રહી જાય તો? મેં પૂછ્યું કે કોણ છે તું? એ કંઈ ના બોલ્યો. એની બાજુમાં જ એક સ્ત્રી અને બે બાળકીઓ આવીને ઊભી રહી ગઈ. એ બધા મને જ ઘુરી રહ્યા હતા. હું ગભરાઈ રહ્યો હતો. ભૂત પ્રેતમાં મેં કદી વિશ્વાસ નહતો કર્યો અને અત્યારે મારી સામે જ ચાર ચાર આત્માઓ ઊભી મને જ જોઈ રહી હતી. મેંજ એ લોકોને જમીનમાંથી ખોદીને બહાર કાઢ્યા હતા. મારાથી ભૂલ થઈ હતી. પણ હવે?

એ ફેમિલી કોઈ અંગ્રેજ ફેમિલી હતું. હું સમજી ગયો કે આ વ્હાઈટ ડવ માટેની જગ્યા જેની પાસેથી ખરીદી હતી એ અંગ્રેજના જ આ સગા હશે. એ લોકોને મર્યા બાદ એમની બોડી અહીં જ ઘરની પાછળ દફનાવી હશે...

એ અંગ્રેજ જેવા લાગતા માણસની આત્મા મારી પાસે અને પાસે આવી રહી. હું પાછળ ખસતો ગયો અને પાછળ ખુરસી પગે અથડાતાં એ ખુરસીમાં બેસી પડ્યો. એ હજી મારી પાસે આવી રહ્યો હતો. હું એની માફી માંગી રહ્યો. જે કંઈ થયું એ અજાણતામાં થયું હતું. ત્યાંજ એ આવીને મારા ખોળામાં, મારી જ જેમ બેસી ગયો. મારા પગ ઉપર એના પગ અને હાથ ઉપર એના હાથ હતા... હું કંઈ બોલી ના શક્યો. મારા આખા શરીર પર એક ભાર વર્તાઈ રહ્યો હતો. પછી એ એક વાદળાની જેમ મારામાં સમાઈ રહ્યું. મારા શરીરમાં એ આત્મા ઉતરી રહ્યો. મારો શ્વાસ રૂંધાઈ રહ્યો... મને અજીબ શી ગભરામણ થઈ રહી હતી...!

તા. ૧૮/૧૦

એ પછીના બે દિવસ મારી જિંદગીમાંથી ગાયબ છે. મેં શું કર્યું એ મને ખુદને યાદ નથી. વ્હાઈટ ડવમાં દાખલ થયેલી એક સ્ત્રીએ આત્મહત્યા કરી હતી. મેં હોસ્પિટલમાં નવી જ જોડાયેલી નર્સને બોલાવી એના મોત વિશે પૂછ્યું હતું. એણે કહેલું અક્ષરસ હું નોંધી રહ્યો છું.

સિસ્ટર માર્થા : શું વાત કરો છો ડૉક્ટર? તમને સાચેજ કંઈ યાદ નથી? એ દર્દીનું

તમે ઓપરેશન કરી રહ્યા હતા. એને સાજી કરવા. એને પાગલપનમાંથી હંમેશા માટે મુક્ત કરવા. કોઈ ભૂલ થઈ હશે તમારાથી અને એ ત્યાંજ મરી ગયેલી. તમે બહું ગભરાઈ ગયા હતા ડૉક્ટર. તમને અને વ્હાઈટ ડવને પોલીસથી, બદનામીથી બચાવવા માટે જ મેં એને ઉપર લઈ જઈ, ગળે ચાદરનો છેડો બાંધી, પંખે લટકાવી દીધી! બધાને એમ છે કે એણે આત્મહત્યા કરી. આપણાં બે સિવાય હવે કોઈને આ વાત ખબર ન પડવી જોઈએ. હું તમારી સાથે છું. મહાન શોધ કોઈના બલિદાન વગર નથી થતી. એણે એનું બલિદાન આપ્યું છે, એ અમર થઈ ગઈ. જ્યારે તમે કોઈ મોટી ખોજ કરી લેશો ત્યારે દુનિયા ફક્ત તમારી કામિયાબી જોશે ત્યાં સુંધી તમે ક્યા રસ્તે થઈને પહોંચ્યા એ કોઈ પૂછવાનું નથી. એ સ્ત્રીનું મગજ લેબમાં જ છે. તમે એના ઉપર તમારું રિસર્ચ કરી શકો છો...!

મને ચક્કર આવી ગયા. મારાથી આ બધું કેવી રીતે થયું? મને કેમ કંઈજ યાદ નથી? હું લેબમાં ગયો ત્યાં કાચની બે બોટલમાં બે મગજ પાણીમાં તરી રહ્યા હતા. જાણે મારી સામે જોઈ વરવું હસી રહ્યાં હતાં. મને બહુ આઘાત લાગ્યો. હું આવું હરગિજ નહતો ઈચ્છતો. હું એક ડૉક્ટર હતો, ખુની નહિ!

તા. ૧૯/૧૦

@snehnusarnamu

આજે બાપુજી મને મળવા વ્હાઈટ ડવમાં આવેલા. એમને માધવી અને છોકરીઓની ચિંતા થતી હતી. હું અહીં કામમાં રહેતો અને એ લોકો હવેલીમાં એકલા પડી જતા.

મારા મનની વાત હું માધવીને ન કહી શક્યો પણ બાપુજી આગળ બધું જ બોલી ગયો. એમનો મમતાળુ હાથ મારા માથા ઉપર ફર્યો અને હું લાગણીવશ થઈ બોલી ગયો. એમણે મને સઘિયારો આપ્યો અને વચન પણ કે એ ચોક્કસ કંઈ કરશે. એમણે જણાવ્યું કે, બાજુમાં આવેલા અમારા કુળદેવીના મંદિરના પૂજારી સાથે એમની વાત થઈ ગઈ છે. અહીં એક અંગ્રેજ દંપતી એમની બે દીકરીઓ સાથે રહેતું હતું એ બધાના કમોત થયેલા. જો એમના આત્મા અહીં ભટકાતાં હશે તો એની પણ વિધિ કરાવશું એમાં કંઈ મૂંઝાવું નહિ!

બાપુજીના એ શબ્દોથી મારામાં ફરીથી હિંમત આવી ગઈ! મને ખૂબ સારું લાગ્યું.

તા. ૨૩/૧૦

બાપુજી ગુજરી ગયા...કદાચ એ આત્માએ જ એમને ડરાવ્યા હશે. સાવ સાજા સમાં મારા બાપુજીને અચાનક જીવલેણ એટેક આવી ગયેલો. મારી રહી સહી

હિંમત જવા લાગી. મનમાં ચિંતા પણ થઈ કે ઘરે માધવી અને બે નાની બાળકીઓ એકલી છે. એમની સુરક્ષાનું શું?

તા.૩૧/૧

આજે માધવીએ મને કહ્યું કે હોસ્પિટલમાં એને એક ભયંકર સાયો દેખાયેલો. એક સ્ત્રી સફેદ કપડાં પહેરેલી હવામાં ઊડી રહી હતી. મને કમકમા આવી ગયા. એ આત્માઓ મારા પરિવારને નુકશાન કરશે તો બસ એજ વિચાર મને ડરાવી રહ્યો. એક પળ થતું બધું છોડીને ભાગી જાઉં. પછી થતું કે બાપુજીએ કેટલા અરમાનોથી મને ડૉક્ટર બનાવેલો, આ હોસ્પિટલ ઊભી કરી અને એ બધું છોડીને હું ભાગી જાઉં તો લોકોને જવાબ શું આપવો. મારા માટે બાપુજીએ જીવ પણ આપી દીધો એમના નામ પર બટ્ટો લાગે એવું કોઈ કામ હું નહિ કરી શકું. હું પૂજારીને મળીશ. પૂજા પાઠ, હોમ હવન જે એ કહે તે કરાવીશ પણ જે આત્માઓ મારા લીધે જાગી છે એમને એમના ઠેકાણે પાડીને જ રહીશ.

સવાર પડી ગઈ હતી. ડૉક્ટર આકાશ અવસ્થીને ડાયરી મૂકી દેવી પડી. નવરા પડતા જ વાંચી લઈશ એવું મનોમન નક્કી કરીને એમણે ડાયરી એમના કબાટમાં છુપાવીને મૂકી દીધી. આ હોસ્પિટલમાં ભૂત છે એ જાણીને એમનેય મનોમન થોડો ભય લાગી રહ્યો...! અત્યાર સુધી શક હતો હવે પાકો વિશ્વાસ થઈ ગયો. ડૉ. અવસ્થીએ કાલે એ લેબોરેટરીમાં બોટલમાં રાખેલા પાણીમાં તરતાં મગજ જોયા હતા. એમાંનું કોઈ એક પેલા અંગ્રેજનું હશે...! ડૉક્ટર અવસ્થીએ માંડ ગળા નીચે થુંક ઉતાર્યું. ડાયરીમાં વાંચ્યું ત્યાં સુધી બે મગજ બોટલમાં ભરેલા પડ્યા હતા. અત્યારે ત્યાં સાતેક જેટલા મગજ હતા! હે ભગવાન! કેટલી હત્યા થઈ છે આ વ્હાઈટ ડવમાં? ડૉ. આકાશ અવસ્થી મનોમન બબડ્યો અને વ્હાઈટ ડવમાં જવા નીકળ્યો...

શશાંક હાંફળો ફાંફળો થઈ કાવ્યાને શોધી રહ્યો. જે દિશામાં કાવ્યા ગઈ હતી એની તદ્દન વિરુદ્ધ દિશામાં એ આગળ વધી રહ્યો હતો. અજવાળું થવા લાગ્યું હતું. એને રોડ દેખાઈ ગયો અને થોડેક આગળ જતા ગાડી પણ મળી ગઈ, કાવ્યા જ ના મળી. શશાંકને પોતાના પર જ ગુસ્સો આવી રહ્યો. શી જરૂર હતી એને આવી જગ્યાએ ઊંઘી જવાની. એણે ગાડી ચાલુ કરી અને કોઈ મદદ મળે માટે આગળ ગયો. થોડે આગળ જતાજ એને કેટલાક કાચા ઝુંપડા દેખાયા. એ ત્યાં ગયો. અને બધી વાત કરી. એણે જંગલમાં કાવ્યાને શોધવા કેટલાક માણસોનો સાથ માગ્યો. એ લોકો તૈયાર થઈ ગયા. શશાંકે એમને એ લોકો ફરવા આવ્યા હતા અને કાવ્યા

ક્યાંક દૂર ચાલી ગઈ એટલું જ જણાવ્યું હતું.

જંગલમાં જ વસતા આદિવાસીઓનો એ પરિવાર હતો. એ લોકો માટે આ વિસ્તારમાં ફરવું નવાઈ ન હતું. જંગલી ફળો અને જડીબુટ્ટી વિણવા એ લોકો આખો દિવસ જંગલમાં ભટકતાં રહેતા હતા. શશાંક સાથે એ લોકો પેલા ઝાડ પાસે આવી પહોંચ્યા જ્યાં રાત્રે સફેદ કપડાં પહેરેલી છોકરીઓ લટકતી દેખાઈ હતી. અત્યારે પણ ત્યાં એ છોકરીઓ લટકી રહી હતી, અલબત્ત નાના સ્વરૂપે. શશાંકને ઘણું આશ્ચર્ય થયું. એ લોકોએ એને જણાવ્યું કે આ સ્ત્રીના આકારનું એક ફળ છે. આ ફળ અંગે એવી માન્યતા પ્રચલિત છે કે

શિયાળાની સીઝન પહેલા ભગવાન ઈન્દ્ર પોતાની પત્ની અને બાળકો સાથે કોઈ જંગલમાં રહ્યા હતા. એકવાર ભગવાનની પત્ની જંગલમાં ગઈ અને તેમના પર અમુક લોકોએ આક્રમણ કર્યું. તેથી તેની રક્ષા માટે ભગવાને જંગલમાં નૌફરિન ના બાર ઝાડ તરત જ રોપી દીધા અને તેમને દગો આપવા વૃક્ષ પર આવા ફળો લગાવ્યા... એમાનું જ એક ઝાડ કોઈએ અહીં ઉગાડ્યું છે. જે તમને બીજે ક્યાંય જોવા નહિ મળે. શશાંક એ નૌફરિનના ફળને જોઈ રહ્યો અને એને રાતનો એ બિહામણો સીન યાદ આવી ગયો... ઝાડ પર લટકતી ભૂતડીઓ...

કાવ્યાનો ક્યાંય પત્તો ન લાગ્યો. શશાંક અને ગામજનો ભેગા થઈ આખું જંગલ બપોર સુધી ખૂંદી રહ્યા. એનો કોઈ અવશેષ પણ નહતો મળ્યો મતલબ એને કોઈ જંગલી પ્રાણીઓ નથી ઉઠાવી ગયા! કોઈ એને જબરદસ્તી લઈ જાત તો એ બૂમ પાડત, પ્રતિકાર કરત અને પોતે જાગી ગયો હોત. એ જાતે જ ચાલીને ક્યાંય ગઈ હોય...પણ, ક્યાં!

એ લોકો જંગલની વયોવય આવેલા નાના પહાડ ઉપર ઊભા હતા. અહીં નેટવર્ક પકડાતું હતું. ડૉક્ટર આકાશ અને ભરત ઠાકોરના ઘણા બધા મિસકોલ હતા. એણે ડૉક્ટર આકાશને ફોન જોડ્યો. ડૉક્ટર આકાશે એને ડૉક્ટર રોયની ડાયરીમાંથી વાંચેલી વાતો ટુંકમાં કહી. હવે શશાંકના મનમાં બધું એકપછી એક

ગોઠવાવા લાગ્યું હતું. એણે ભરત ઠાકોર સાથે પણ વાત કરી. ઝડપથી વાત પતાવી એ પાછો કાવ્યાને શોધવા લાગ્યો. એનું મન ચિંતાથી વ્યાકુળ થઈ રહ્યું. એ મનોમન ઈશ્વરને કાવ્યાની રક્ષા કરવા પ્રાર્થના કરતો હતો...

કાવ્યા પહાડની તિરાડમા ઘૂસી કે તરત એ તિરાડ બંધ થઈ ગયેલી. અંદર ખૂબ અંધારું હતું. કાવ્યા અંધારામાં જ થોડી આગળ ચાલી. ક્યાંકથી પીળું અજવાળું થોડું થોડું આવી રહ્યું હોય એમ એને આંખો ટેવાતા લાગ્યું. એ જે બાજુથી પ્રકાશ આવી રહ્યો હતો એ તરફ આગળ વધી. અંદર ચારે બાજુ કાળા પથ્થરની પર્વતની અંદર જ કોતરેલી થોડી ખુલ્લી જગ્યા હતી. કોઈ જગ્યાએ સાંકડી તો કોઈ જગ્યાએ પહોળી થતી જતી એક ગલીમાં પ્રકાશનો પીંછો કરતી એ આગળ વધી. થોડેક આગળ ગયા પછી એણે એક મોટી પહોળી ગુફા જોઈ. એમાં એક મશાલ લટકાવેલી હતી એમાંથી જ દૂર સુધી આંખો આંખો પ્રકાશ આવતો હતો. અહીં આવ્યા પછી કાવ્યાની નજર ચારે બાજુ દિવ્યાને શોધી રહી. એ અહીં અંદર આવ્યા પછી ગાયબ થઈ ગઈ

હતી. એક ખૂણામાંથી કોઈ પક્ષીનો ચિત્કાર સંભળાયો. કાવ્યાએ એ તરફ માથું ગુમાવ્યું. એ ચોંકી ગઈ. ત્યાં ગુફામાં એક ગોખલા જેવી જગ્યામાં એક ઘુવડ બેઠું હતું. એના પગ નીચે કોઈ નાનું પક્ષી તરફડી રહ્યું હતું. ઘુવડ એને નોચી નોચીને ખાઈ રહ્યું હતું. એ પક્ષીનું આકંઠ ધીરે ધીરે શાંત થઈ બંધ થઈ ગયું...! કાવ્યાને લાગ્યું જાણે આ એજ ઘુવડ છે જે એને વલસાડમાં પ્રવેશતા જ મળેલું. જેણે એની ઉપર હુમલો કરેલો. પણ, એતો એક સપનું હતું, તો? એનું પીંછું પોતાની બ્રેશિયરની પટ્ટીમાં ફસાયેલું મળેલું...! હજી એ આ બધું વિચારી જ રહી હતી કે એની નજર ઉપર છત તરફ ગઈ. ત્યાં અસંખ્ય ચામાચીડિયાં લટકી રહ્યા હતા. અને એ બધાની વચ્ચે કોઈનું માથું લટકી રહ્યું હતું. કોઈ માણસનું ન હતું. એ આખું કાળું હતું. સાફ દેખાતું ન હતું. કાવ્યાએ આંખો ખેંચીને એની તરફ ધ્યાન કેન્દ્રિત કર્યું. એ પેલા જંગલી કૂતરા કે વોલ્ફનું માથું હતું. કપાયેલું માથું! એમાંથી હજી લોહી નીચે ટપકી રહ્યું હતું...

થોડેક આગળ ગયા પછી કાવ્યાએ એક મોટી પહોળી ગુફા જોઈ. એમાં એક મશાલ લટકાવેલી હતી એમાંથી જ દૂર સુધી ઝાંખો ઝાંખો પ્રકાશ આવતો હતો. આટલે આવ્યા પછી કાવ્યાની નજર ચારે બાજુ દિવ્યાને શોધી રહી. એ અહીં અંદર આવ્યા પછી ગાયબ થઈ ગઈ હતી. એક ખૂણામાંથી કોઈ પક્ષીનો ચિત્કાર સંભળાયો. કાવ્યાએ એ તરફ માથું ગુમાવ્યું. એ ચોંકી ગઈ. ત્યાં ગુફામાં એક ગોખલા જેવી જગ્યામાં એક ઘુવડ બેઠું હતું. એના પગ નીચે કોઈ નાનું પક્ષી તરફડી રહ્યું હતું. ઘુવડ એને નોચી નોચીને ખાઈ રહ્યું હતું. એ પક્ષીનું આકંઠ ધીરે ધીરે શાંત થઈ બંધ થઈ ગયું...! હંમેશા માટે! કાવ્યાને લાગ્યું જાણે આ એજ ઘુવડ છે જે એને વલસાડમાં પ્રવેશતા જ મળેલું. જેણે એની ઉપર હુમલો કરેલો! એ વિચારી જ રહી હતી કે એની નજર ઉપર છત તરફ ગઈ. ત્યાં અસંખ્ય ચામાચીડિયાં લટકી રહ્યા હતા. અને એ બધાની વચ્ચે કોઈનું માથું લટકી રહ્યું હતું. એ કોઈ માણસનું માથું ન હતું. એ આખું કાળું હતું. સાફ દેખાતું ન હતું. કાવ્યાએ આંખો ખેંચીને એની તરફ ધ્યાન કેન્દ્રિત કર્યું. એ પેલા જંગલી કૂતરા કે વોલ્ફનું માથું હતું. કપાયેલું માથું! એમાંથી હજી લોહી નીચે ટપકી રહ્યું હતું...! કાવ્યાના ગળામાં એક ચીસ આવીને અટકી ગઈ.

નીચે ટપકતાં લોહીને લીધે ત્યાંની જમીન થોડી ચીકણી થઈ હતી. કાવ્યા સંભાળીને ત્યાંથી થોડાક કદમ દૂર ગઈ. એની નજરે ઉંદર ચઢ્યો. એ એકલો ન હતો. કાળા રંગના મોટા ઉંદરડા એ નીચે ટપકતા લોહીના ટીંપાને ચાટી જવા અંદરો અંદર લડાઈ કરી રહ્યા હતા. ત્રણ ઉંદરડા અને એ પણ આટલા મોટા! એમને પોતાની સાવ નજીક જોઈને કાવ્યાના મોંમાંથી આખરે ચીખ નીકળી ગઈ... આમેય એને ઉંદર, ગરોળી, વાંદા વગેરેથી ખુબ બીક લાગતી...

“શી...સ!” કોઈએ ચૂપ રહેવાનો ઈશારો કરતા હોય એમ શિશકારો કર્યો. કાવ્યા અચાનક થયેલા એ અવાજથી ચોંકી ગઈ. એની સામે એણે દિવ્યાના આત્માને ઉભેલો જોયો. એણે જ હોઠ ઉપર આંગળી મૂકી ચૂપ રહેવાનું કહેવા શી...સ કરેલું.

કાવ્યામાં થોડી હિંમત આવી.

“આ તું મને ક્યાં લઈ આવી દિવ્યા? આપણે અહીં કેમ આવ્યા છીએ? આ કઈ જગ્યા છે?”

“શી...સ..નો મતલબ થાય ચૂપ રહે.” આટલું કહીને દિવ્યા ઝડપથી આગળ વધી ગઈ. કાવ્યાને એની પાછળ જવામાં તકલીફ પડતી હતી. દિવ્યા હવામાં ઊડી રહી હતી જ્યારે કાવ્યા ચાલીને આગળ જતી હતી. દિવ્યાને અંધારાથી કોઈ ફરક નહતો પડતો, કાવ્યાને આ મશાલના અજવાળામાં અહીંની દરેક દિવાલ ડરાવની લાગતી હતી. વીસેક મિનિટ આગળને આગળ ચાલ્યા બાદ એ થાકી હતી. એનું ગળું સુકાતું હતું. પાણી માટે એના હોઠ તરસી રહ્યા હતા. કેટલીય વાંકીચૂંકી, સાંકડી ગુફાઓમાં થઈ એ આગળ વધી હતી. એ અત્યારે જરૂર પર્વતના મધ્યભાગ સુંધી પહોંચી ગઈ હશે...એ મનોમન વિચારવા લાગી. જે જગાએ ગાડી પાર્ક કરેલી એ રસ્તાની એકબાજુ પર્વત હતો. પોતે અત્યારે એ પર્વતની અંદર હતી. અહીં કોઈ એને મારી નાખે તોય બહાર કોઈને જાણ પણ ન થાય! વરસો સુધી લોકો શોધ્યા કરે છતાં પોતાની લાશ પણ ન મળે! કાવ્યાનું દિલ જોર જોરથી ઘડકવા લાગ્યું. એને શશાંક યાદ આવી ગયો. પોતે એને સાથે લીધો હોત તો સારું હતું. કાવ્યાને પોતાના ઉતાવળા નિર્ણય પર ગુસ્સો આવી રહ્યો. કાશ, થોડીવાર દિવ્યાને ઊભી રહેવાનું કહી શશાંકને સાથે લીધો હોત! એ તો એ વખતે સૂતો હતો. અત્યારે એને જાણ પણ હશે કે હું ત્યાં, એની બાજુમાં હાજર નથી! એને જાણ થઈ હશે તો એ ચોક્કસ મને શોધતો હશે. પણ ક્યાં? આ ધીચ જંગલમાં કઈ બાજુ એ ગયો હશે? એણે ગાડી શોધી લીધી હશે કે નહીં?

“એણે ગાડી શોધી લીધી છે.” શાંત છતાં ગહેરો, દૂરથી આવતો હોય એવો એક પૌરુષી અવાજ સંભળાયો. કાવ્યા ચારેબાજુ જોઈ રહી ત્યાં કોઈ ન હતું. તો પછી આ અવાજ. એ હવે મોટી અને કંઈક અંશે વિશાળ કહી શકાય એવી ગુફામાં આવી પહોંચી હતી. અહીં થોડાં થોડાં અંતરે મશાલો લગાવેલી હતી. પ્રકાશનું

પ્રમાણ થોડું વધતા કાવ્યાની આંખોને રાહત થઈ.

“એ તને શોધી રહ્યો છે અહીંથી એકદમ વિરુદ્ધ દિશામાં.” ફરીથી એ અવાજ બોલ્યો અને આ વખતે એ જોરથી હસ્યો.

“હા..હા...હા..”

“હા...હા..હા...” એનો હસવાનો મોટો, બુલંદ અવાજ ગુફામાં એક છેડે અથડાઈને પાછો ત્યાં ત્યાંજ આવતો હોય એમ ઘણીવાર ગુંજતો રહ્યો. કાવ્યા થોડી ડરી ગઈ... માંડ હિંમત એકઠી કરી એ બોલી,

“કોણ છો તમે? મને દેખાતા કેમ નથી?”

“તું મને જોઈ નહી શકે. તને બીક લાગી જશે...” એ અવાજ ગુફામાં ચારે બાજુ પડઘાતો વધારે મોટો બનતો જતો હતો. ક્યારનીય ખાલી, સૂમસામ લાગતી ગુફા હવે જીવંત થઈ ગઈ હોય એમ કાવ્યાને લાગ્યું.

“મારે જોવું છે! કોણ છો તમે? સામે આવો!” કાવ્યા અંદરથી ડરતી હતી છતાં હિંમત રાખીને કહ્યું હતું.

“કાપાલીના સામ્રાજ્યમાં તારું સ્વાગત છે કાવ્યા!” એ અવાજ કાવ્યાની સાવ નજીકથી આવ્યો હતો અને ઘડીના છઠ્ઠા ભાગમાં એ બોલનારો કાવ્યાની સામે હાજર થઈ ગયો. એકદમ એની સામેજ, ત્રણ કદમની દુરી પર એ ઊભો હતો. એ આમ કેવી રીતે હાજર થઈ ગયો એ કાવ્યા જરૂર વિચારત પણ હાલ એ એને જોઈને ચોંકી ગઈ હતી. પગથી માથાં સુધી એ પળવાર માટે ધ્રુજી ઉઠી. સામે ઊભેલો માનવ, ના, ના, આદિમાનવ કે કોઈ પરગ્રહવાશી હતો.

એ સાત ફૂટ જેટલો ઊંચો અને એના પ્રમાણમાં જ પહોળો હતો. એણે કાળા રંગની એક ટૂંકી ધોતી જેવું વસ્ત્ર પહેર્યું હતું જે એના ઘુટણ સુધી પણ આવતી ન હતી. બાકીનું આખું શરીર ખુલ્લું હતું અને એ ખુલ્લા શરીર ઉપર રીંછ જેવા કાળા ભમ્મર વાળ ખાસા એવા જથ્થામાં હતા. એણે ગળામાં ઘણી બધી માળાઓ લટકાવી હતી. કાળા, વિખરાયેલા વાળ એને બિહામણો દેખાવ આપતા હતા. એનો ચહેરો પ્રમાણમાં ગોરો હતો કે પછી માથા, દાઢી અને મુંછના કાળા વાળના પ્રમાણમાં એ ગોરો લાગતો હતો! એની આંખો ખૂબ મોટી હતી. કાવ્યાએ આજ સુધી આટલી મોટી આંખો ક્યારેય જોઈ ન હતી. એણે આંખની કિનારી પર કાજલની જેમ લાલ રંગ આંજ્યો હતો અને એટલે જ એ હતી એ કરતાંય વધારે વિકરાળ લાગતી હતી. કપાળ ઉપર કાળા રંગનું તિલક કરેલું! ઉપરનો હોઠ મુંછોમાં દબાઈ જતો હતો અને નીચેનો ખૂબ જાડો હતો. એની બે મોટી, જાડી અને કપાળમાં ભેગી થઈ ગયેલી આઈબ્રો ઉપર નીચે હલાવી એ એને ધારી ધારીને જોઈ

રહેલી કાવ્યાને ડરાવી રહ્યો. એના એક હાથમાં ત્રિશૂળ અને બીજા હાથમાં માથું હતું. ફક્ત માથું! શરીર વગરનું! કપાયેલું માથું! એ માથું ધ્યાનથી જોતા કાવ્યાએ ચીસ પાડી...

“દિવ્યા... તે શું કર્યું એની સાથે?” કાવ્યાની આંખોમાંથી આંસુ વહી રહ્યાં. એને થયું જાણે આ રાક્ષસે એની બહેનને મારી નાખી.

“દિવ્યા! તારી બહેન! આ એ નથી.” એ જીવતો જાગતો રાક્ષસ હસ્યો.

એના મોઢામાં રહેલાં લાંબા, અણિયાળા પીળા દાંત ચમકી ઉઠ્યા, “તે આને ઓળખી નહિ? આ એ છે જે તને રાત્રે જીપમાં મળી હતી. પ્રભુની પત્ની બનીને. હા...હા...હા!” એ પાછો હસી પડ્યો. ભયાનક હાસ્ય! “એ મારી બહુરૂપી છે. જ્યારે કોઈનું રૂપ લેવાનું હોય ત્યારે આ જ જાય છે...રેણુકા!”

કાપાલીના હાથમાં રહેલું, દિવ્યાના ચહેરા વાળું માથું કાપલીની હથેળીમાં ગોળ ગોળ ફરવા લાગ્યું. પછી એ હવામાં ઉડ્યું. એનું મોઢું ધીરે ધીરે બદલાવા લાગ્યું અને એ ભયાનક ચૂડેલમાં ફેરવાઈ ગયું. એ કાવ્યા સામે જોઈ હસી રહી હતી. કાવ્યા એને ઓળખી ગઈ આ એજ ચૂડેલ હતી જેણે પોતાનું ગળું દબાવેલું અને શશાંકે એનો એક હાથ કાપી નાખ્યો હતો.

“તને શું લાગે છે? તું અહીં તારી મરજીથી આવી છે?” કાપાલી કહી રહ્યો, “મેં તને અહીં બોલાવી છે. તું અહીં આવી ત્યારે જ મારું ઘુવડ તને નજીકથી જોઈ ગયું હતું. તું શશાંક કે બીજા કોઈ પણ સાથે અહીં આવે એ મને મંજૂર ન હતું એટલે જ તમને લોકોને ભયભીત કરવા મેં ચુડેલને મોકલી હતી. એ ચુડેલ સાથેની મુલાકાત બાદ પણ શશાંક તારી સાથે આવવા તૈયાર થયો અને આવ્યો એટલે મારે બીજી તરફીબ કરવી પડી. શશાંકથી દૂર જઈને તું આ ગુફામાં આવી જાય એટલે જ તારી પાછળ ભયંકર જંગલી કૂતરો દોડાવેલો એ વખતે નૌફરીનના વૃક્ષે તને બચાવી લીધી. આખરે મારે નકલી દિવ્યાની આત્માનો સહારો લેવો પડ્યો અને તું આવી ગઈ. મને તારી જરૂર છે. તારે મારા માટે એક કામ કરવાનું છે. બસ એક જ કામ પછી તું છુટી. તું તારી દુનિયામાં હું મારી દુનિયામાં! યાદ રાખજે મારી મરજી વિરુદ્ધ કોઈ અહીં પ્રવેશી નહીં શકે. તારો શશાંક પણ નહિ.”

“કોણ છો તમે? શું જોઈએ છે તમારે? તમારે વ્હાઈટ ડ્રવ સાથે શું સંબંધ છે? અને મારું તમારે શું કામ છે?” કાવ્યાએ એકી સાથે જે જે યાદ આવ્યા એ બધા સવાલ પૂછી લીધા. એને હવે આ કાપાલીથી ભય લાગતો હતો.

“આટલા બધાં સવાલ કર્યા પણ તારા પપ્પા વિશે કંઈ ન પૂછ્યું! ને એ તો ગાંડો તારી યાદમાં અડધો પાગલ થઈ ગયો. ગાંડાનો ડૉક્ટર પોતે ગાંડો થઈ ગયો.

હા...હા...”

“મારા પપ્પા તમારી પાસે છે? ક્યાં છે? મારે એમને મળવું છે, પ્લીઝ!” જેનો કોઈ જ પત્તો ન હતો એ અહીં મળી જશે! કાવ્યા ખુશ તો થઈ જરાક પણ કોઈ અજાણ્યા ડરથી એ કંપી રહી હતી.

કાપાલી ગુફાના મધ્ય ભાગ તરફ જોઈ, હોઠ ફફડાવી કંઈક બોલી રહ્યો. એ કદાચ કોઈ મંત્ર બોલી રહ્યો હતો. કાવ્યાને લાગ્યું જાણે ગુફાની દીવાલો હલી! હા, એ હલી હતી. એ પાછળ જઈ રહી હતી. ગુફાના મધ્યભાગમાં વિશાળ ખુલી જગ્યા થઈ ગઈ... એની વચોવચકોઈ અજીબ દુનિયા હવામાંથી પ્રગટ થઈ! કાવ્યાનું મોઢું ખુલ્લું જ રહી ગયેલું,

એની સામે ગુફાની વચ્ચેના ભાગમાં પથ્થરમાંથી કોતરીને બનાવેલ મોઢું, દસ માણસો આરામથી બેસી શકે એવડું મોઢું ટેબલ અચાનક દેખાવા લાગ્યું. એ ટેબલ પર એક પુરુષ આડો પડેલો હતો. બરોબર એ ટેબલની સામે જ એક દેવીની વિશાળ મૂર્તિ હતી. એ દેવીના ચાર હાથ હતાં અને દરેક હાથમાં એક એક હથિયાર હતું. એના ગળામાં માનવશીશની માળા લટકતી હતી. દેવીની આગળ ચાર, અદલ કાપાલી જેવાજ ચાર માણસો હવનકુંડ આગળ બેસી કંઈક મંત્રોચ્ચાર કરી રહ્યા હતા. અગ્નિમાં આહુતિ આપી રહ્યા હતા. એ આહુતિથી વાતાવરણમાં કંઈક અજીબ બદલું ફેલાતી હતી. એ ચારેય એક સાથે જ મંત્ર બોલતાં હતા જાણે એ ચારેયના મોઢામાંથી એક જ અવાજ નીકળતો હતો.

“આ છે કાપાલીની દુનિયા.” કાપાલી અચાનક બોલ્યો હતો. કાવ્યા ભડકી ગઈ. એણે કાવ્યાનો હાથ પકડીને પોતાની સાથે ઢસડી. “જો આ દેવી છે. આખી દુનિયામાં આજ એક દેવી કામની છે. જય મા ભૈરવી! જય ભૈરવ!” કાપાલીએ આખી ગુફા ઘુજી ઊઠે એવા ઊંચા અવાજે કહ્યું. “આ જો મારી વરસોની મહેનત.” કાપાલીએ હાથ કર્યો ત્યાં મોટી મોટી, માનવ કદની, કાચની બોટલમાં સ્ત્રીઓ પુરેલી હતી.

કાવ્યા હેરતથી એ બધું જોઈ રહી. ત્યાં ટોટલ નવ બોટલ હતી. એમાં એક ખાલી હતી બાકીની ભરેલી. કાવ્યાની નજર એ ખાલી બોટલ પર હતી. ત્યારેજ કાપાલીએ કહ્યું, “એ પણ ભરેલી હતી. એમાં એક દિવ્ય આત્મા હતી. જેવી મારે જોઈતી હતી એવી જ! માસૂમ, નાની બાળકીની આત્મા! દિવ્ય આત્મા!”

“દિવ્યા?” કાવ્યા બોલી પડી. એને યાદ આવ્યું એકવાર દિવ્યાએ કહેલું કે, એને કાચની બોટલમાં પુરાઈને નથી રહેવું.

“હા. તારી જુડવા બેન દિવ્યાની આત્મા હતી એમાં. આ તારા બાપે એને છેલ્લે

ઘડીએ ભગાડી મેલી હતી. એની સજા એ હજી ભોગવી રહ્યો છે. મેં એને દરેક રીતે સમજાવી જોયો, માર્યો, ગભરાયો, કેટલાય શારીરિક જુલમ કર્યા પણ એ દિવ્યાને પાછી ના લાવ્યો.” કાપાલીએ ગુસ્સે થઈ ટેબલ પર પડેલા માણસને પેટમાં એક ઘુસો માર્યો.

કાવ્યાની નજર હવે ટેબલ પર પડેલા માણસના ચહેરા તરફ ગઈ. એની આંખોમાં આંસુ ઊભરાઈ રહ્યા. પાપા...! એણે રાડ પાડી. એ દોડીને એના પપ્પા પાસે ગઈ. વૃદ્ધ, અશક્ત શરીર ત્યાં લગભગ બેભાન જેવી હાલતમાં પડ્યું હતું.

“ઓળખી ગઈ? એ તારો બાપ જ છે. એણે મારું કામ બગાડ્યું હતું. એ હવે તું પાર પાડીશ. તું દિવ્યાને અહીં લઈ આવીશ.”

“તું આટલો શક્તિશાળી છે તો જાતે જ કેમ નથી લઈ આવતો?” કાવ્યાએ ગુસ્સાથી કહ્યું.

“તમારી કુળદેવી રસ્તો રોકે છે, નહીંતર ક્યારનીય દિવ્યા અહીં હોત. આમેય અહીંથી બહાર નીકળું એટલે મારી શક્તિઓ અડધી થઈ જાય. તમારી કુળદેવી ક્યારેક મારીય પૂજનીય હતી. એટલેજ મેં અપનાવેલા રસ્તાનો એ વિરોધ કરે છે! એ દેવી ફક્ત નામની છે સાચુકલી દેવી તો આ છે,” એણે ગુફામાં રહેલી દેવી તરફ હાથ કર્યો. “મેં જે જે માંગ્યું એ બધું આણે આપ્યું છે. આજ છે પૂજા કરવા યોગ્ય. હવે એ મને આખી દુનિયાનું સંચાલન કરવાનું સોંપી દેવાની છે. હું જેમ કહું એમ જ થશે. મારી મરજી વગર એક પત્તું પણ નહિ ફરકે. એ માટે મારે નવ આત્મા જોઈએ છે. નવ અલગ અલગ પ્રકારની સ્ત્રીઓની આત્મા. હવે ફક્ત દિવ્યાની કમી છે. તું જા અને એને આ બોટલમાં ભરીને લઈ આવ.” એણે હવામાં હાથ ઊંચો કર્યો અને એક નાની બોટલ એના હાથમાં આવી ગઈ. આ તિલશ્મી બોટલ છે. તારે બસ દિવ્યા પાસે જઈ એનું ઢાંકણું ખોલી દેવાનું. એ આપોઆપ આમા આવી જશે. પછી ઢાંકણું બંધ કરીને તું એ બોટલ માર્થાને આપી આવજે. બસ, તારું કામ પુરું. બદલામાં હું તને અપાર દૌલત આપીશ.”

“ઓહ! એટલેકે માર્થાના હાથ છેક આટલે સુધી પહોંચે છે?” કાવ્યા દાઢમાં બોલી.

“રૂપિયા, ઘણાખરા માણસો રૂપિયા જોઈ વેચાઈ જાય છે તો કેટલાક બદલો લેવાં! માર્થાની પાસે બંને કારણો હતા. જે ગામના લોકોએ એની દાદીની જાન લીધી એમની સાથેનો બદલો અને રૂપિયા. ”

“પણ એ અંગ્રેજ સાથે તમારે શું સંબંધ? એ શા માટે આ બધામાં સંડોવાય?”

“એ બધું તારે અત્યારે જ જાણી લેવું છે?” કાપાલી કાવ્યા સામે જોઈ સ્મિત કરી

રહ્યો. કાવ્યા પગથી માથા સુંધી ઘુજી ઉઠી.” પહેલા

તું દિવ્યાની આત્માને અહીં લાવ પછી હું તને બધું વિગતે સમજાવીશ.” કાપાલીએ કાવ્યાના ચહેરા પર ઘસી આવેલી વાળની લટને પાછળ કરી.

“અને હું આ કામ કરવાની ના કહું તો?” એ આખી હવે ફફડી રહી હતી.

“તો તારી સાથે હું અને મારા જેવા બીજા કેટલાય અઘોરી બળાત્કાર ગુજારસે...પ્રેતાત્માને હું તારૂં શરીર ધરી દઈશ, એ તારા શરીરના હરેક અંગ સાથે રમત કરશે, હરેક અંગ સાથે તું સમજે છે ને!” એ પાપી

કાપાલીએ કાવ્યાની કમર પર હાથ મૂક્યો. “તારે ફક્ત ‘હા’ જ પાડવાની છે. એ એક આત્મા છે અને એનું સ્થાન તમારી નહીં, અહીં અમારી દુનિયામાં છે. તું એ દિવ્ય આત્મા મને સોંપી દે અને ખુશીથી શશાંક સાથે તારું આગળનું જીવન વિતાવ.”

“ઠીક છે. હું દિવ્યાનો આત્મા તને આપી દઈશ. પણ તારે મને મારા પપ્પા પાછા આપવા પડશે. અત્યારેજ! “કાવ્યા કાપાલીનો હાથ ખેંસવી દૂર જતા બોલી.

“વાહ...આખી ભયથી કાંપી રહી છે છતાં મારી સાથે દલીલ કરે છે. મને તારા જેવી જિંદી છોકરીઓ ગમે છે!” કાપાલી આગળ વધ્યો એ નીચો નમ્યો અને કાવ્યાના હોઠ ચૂમવા નજીક આવ્યો. કાવ્યા એને ધક્કો મારી દૂર ખસી ગઈ.

“એક ગલત હરકત અને હું મારો જીવ આપી દઈશ. હું ડૉક્ટર રોયની દીકરી છું એ ના ભૂલતો. જો એ એમની દીકરીના આત્માને તારાથી બચાવવા એમનું આખું જીવન અહીં અમાનવીય હરકતો સહન કરતા ગુજારી દે તો હું પણ,”

“સમજી ગયો, સમજી ગયો! તું તારા બાપને સાથે લઈ જઈ શકે છે! પણ, એકવાત યાદ રાખજે આજથી સાતમા દિવસે જો દિવ્યાનો આત્મા અહીં ના પહોંચ્યો તો હું તમારા બધાનું સત્યાનાશ વાળીશ! એક એકના મોતની જિંમેદાર તું પોતે હોઈશ અને જ્યારે પણ તું હવેલીની બહાર હોઈશ હું તારું અપહરણ કરાવી દઈશ.”

આખરે કાવ્યા સાથે ડૉક્ટર રોયને પણ હાલ પૂરતી ગુફામાંથી મુક્તિ મળી, કાપાલી એમની સાથે ન હતો પણ બે કાળા સાયા એમનો પિંછો કરી રહ્યા હતાં. કાપાલીના જાદુથી કાવ્યા એના પપ્પા સાથે પાછી જંગલમાં પહોંચી ગઈ...

શશાંક પાગલની જેમ જંગલનો એક એક ખૂણો તલાશી રહ્યો હતો. એક જગ્યાએ એને એક નાનકડું દેરું દેખાયું. એ હનુમાનજીનું મંદિર હતું. શશાંકે બે હાથ જોડી એમની મદદ માંગી. કાવ્યા જ્યાં હોય ત્યાં એની રક્ષા કરવાનું અને જલદી પોતાને મળી જાય એવું બધું કહ્યું. ત્યાંથી થોડેક જ આગળ જતા એ એક વિશાળ ગુફાના સાંકડા પ્રવેશ આગળ ઊભો હતો.

“એ પાંડવ ગુફા છે. ટૂરિસ્ટ આવે છે, અહીં કોઈ કોઈ.” એની સાથે આવેલા જંગલના માણસે કહ્યું હતું.

શશાંક એ ગુફાને જોઈ રહ્યો. એના પ્રવેશ આગળ જ મોટું ઝરણું પડતું હતું. આગળથી નાની લાગતી ગુફા અંદરથી ઘણી મોટી હશે. પાંડવગુફાની આસપાસ જ એ અઘોરીનો અફો છે. મતલબ આના જેવી જ બીજી ગુફા હશે. આ તો ટૂરિસ્ટ પ્લેસ છે એટલે અહીં અઘોરી ના જ હોય. પણ આના જેવી જ બીજી કોઈ ગુફા. જે હજી કોઈની નજરે ના ચઢી હોય. એ જંગલમાં અંદરની બાજુ હશે. એ પર્વત ઊંચો અને પહોળો હશે. અહીં તો બધા પર્વત ઊંચા અને પહોળા હતા. છતાં એનું મન કહેતું હતું કે પાંડવ ગુફાની આસપાસ જ તલાશ કર અને એ કરી રહ્યો હતો.

સવારના આઠ વાગ્યા હશે શશાંક ચાલી ચાલીને થાકી ગયો હતો. એણે રસ્તામાં વહી જતાં એક ઝરણામાથી પાણી લઈ એનું મોઢું ધોયું. એ જ વખતે એણે કોઈ માણસનો અવાજ સાંભળ્યો. પહેલાતો એને થયું એનો ભ્રમ હશે. પણ, એ હકીકત હતી. ફરીથી અવાજ સંભળાયો. “કોઈ ઝાડીમાંથી ચાલીને એની તરફ આવી રહ્યું હતું. એના પગલાની નીચે જંગલના સુકા પાંદડા કચડાવા ને લીધે એ અવાજ આવી રહ્યો હતો,”

“કાવ્યા...કાવ્યા...” શશાંકે બૂમ પાડી. સામે કાવ્યાનો અવાજ આવ્યો. શશાંક ખુશ થઈ અવાજની દિશામાં દોડ્યો.

એક આશ્ચર્ય હજી ત્યાં એની રાહ જોઈ રહ્યું હતું. કાવ્યાની સાથે ડૉક્ટર રોય હતા. શશાંક આશ્ચર્યથી એ જમીન પર પડેલા માણસ તરફ જોઈ રહ્યો હતો. એ કોણ હતું એ ઓળખાતા એને વાર લાગી આમેય એ પહેલી જ વાર ડૉ.રોયને સાચુકલા જોઈ રહ્યો હતો. આજ સુંધી એણે ફક્ત એમના ફોટા જ જોયા હતા. એના મનની મૂંઝવણ પામી જઈને કાવ્યાએ કહ્યું,

“તારા બધા સવાલોના જવાબ આપીશ. પહેલા આમને ઉઠાવવામાં મદદ કર. કદાચ કોઈ ઘેનની દવા આપી એમને બેહોશ કર્યા લાગે છે.” શશાંકની સાથે ફરતા બે આદિવાસીઓએ મદદ કરી અને એ લોકો ડૉક્ટર રોયને ગાડી સુંધી ઉઠાવીને લઈ ગયા. એમને પાછલી સીટ પર સુવડાવ્યા. શશાંકે પેલા બંનેને થોડા રૂપિયા આપ્યા. એ લોકોના જતા જ શશાંકે કાવ્યાને એની બાહોમાં ભરી લીધી.

“ક્યાં ચાલી ગઈ હતી? ખબર છે તને હું કેટલો પરેશાન થઈ ગયેલો? જંગલનો ખૂણો ખૂણો ફેંદી વળ્યો!” શશાંક બોલે ગયો અને કાવ્યા સાંભળી રહી. આજે એને ખરેખર અહેસાસ થયો કે એ એકલી જ શશાંકને પ્રેમ નથી કરતી...શશાંક પણ એને એટલોજ પ્રેમ કરે છે....!!

બહાઈટ ડવ ૧૭

શશાંકની બાહોંમાંથી દૂર થઈ કાવ્યાએ કહ્યું, “જોને પપ્પાની હાલત કેવી છે. એ ઠીક તો હશેને?”

શશાંક ગાડીની પાછલી સીટ તરફ ગયો અને ડો. રોયની પલ્સ ચેક કરી. એમની આંખો ખેંચીને ખોલી જોઈ એ લાલ હતી. “કંઈક નશીલી વસ્તુ અપાઈ છે એમને. એમની હાલત જોતા આપણે હાલ જ ડૉક્ટર પાસે જવું જોઈએ.”

બંને ગાડીમાં બેઠા અને ગાડી આગળ ભગાવી. એ લોકો ક્યાં પહોંચ્યા હતા એ તો એમને ખબર ન હતી પણ કોઈ નાના શહેર જેવો એ એરિયા હતો. ત્યાંના મુખ્ય બજાર જેવા વિસ્તારમાં ફરતા જ એક પ્રાઈવેટ હોસ્પિટલનું પાટિયું દેખાયું. ડૉ. રોયને ત્યાં લઈ ગયા. એ એક નાનકડી હોસ્પિટલ હતી. નસીબ સારું હતું કે હાલ ત્યાં ડૉક્ટર હાજર હતા અને તરત જ સારવાર ચાલુ થઈ ગઈ. મોટી ફાંદવાળા અને નાના ચશ્માંવાળા ડૉક્ટરે કહ્યું,

“એમને અફીણનું વધારે પ્રમાણમાં સેવન કરાવાયું હતું. મેં જરૂરી દવાઓ આપી દીધી છે થોડાક જ સમયમાં એ ભાનમાં આવી જશે.”

ડૉક્ટરની સારવાર પછી એક કલાકે એમને ભાન આવ્યું. એમની આંખો ખુલતાજ એ કાવ્યાને જોઈ રહ્યા. કદાચ એ એને ઓળખવાની કોશિશ કરી રહ્યા હતા. અઘોરીની અંધારી ગુફાની બહાર એ અહીં કેવી રીતે પહોંચ્યા એ વાતનું એમને આશ્ચર્ય હતું.

“હું કાવ્યા છું, ડેડી...! તમારી દીકરી કાવ્યા!” કાવ્યા સામે જોઈ ડૉક્ટર જરાક હસ્યા.

“હું જાણું છું. તું કાવ્યા છે. મારી નાની દીકરી કાવ્યા. પણ તું અહીં? આપણે બંને સાથે કેવી રીતે અને ક્યાં છીએ?” કાવ્યાએ એના પપ્પાના સવાલોના જવાબ આપ્યા. કાપાલી સાથેની વાતચીત ટૂંકમાં કહી સંભળાવી..

“એની વાતો વિશ્વાસ કરવા લાયક નથી. એ હરામખોર માણસ કહે કંઈ અને કરે કંઈ બીજું જ એમાંનો છે. તારે એને કોઈ પ્રોમિસ કરવા જેવું ન હતું.” ડૉક્ટરની આંખોમાં હજી બોલતી વખતે કાપાલીનો ભય તરવરતો હતો.

“મેં એને પ્રોમિસ એટલે કર્યું કે એ તમને છોડી દે. હું દિવ્યાની આત્મા એને હરગીઝ

નહીં સોંપુ. એ મારી બેન છે. એનો મારા પરનો વિશ્વાસ હું કેવી રીતે તોડી શકું. ”

“ડૉક્ટર રોય સાચું કહે છે કાવ્યા. એ કાપાલીએ કંઈક વિચારીને જ આ પગલું લીધું હશે. વરસોથી કેદ કરી રાખેલા ડૉક્ટરને એ આમ જ શું કરવા જવા દે. એ કોઈ મોટી રમત રમતો લાગે છે.” ક્યારના ચૂપ બેઠેલા શશાંક કહ્યું.

“હું એને દિવ્યાની આત્મા લાવી આપું એટલે, દિવ્યાના બદલામાં એણે ડેડીને છોડ્યા. એને દિવ્યાની જરૂર છે. એ કંઈક કરી રહ્યો છે. મેં ત્યાં બીજી આઠ આત્માઓ જોયેલી. બધીને કાચની મોટી બોટલમાં કેદ કરેલી હતી. એક બોટલ ખાલી હતી. એમાં દિવ્યા હતી એમ એ કહેતો હતો.”

કાવ્યાએ એના પપ્પાનો હાથ પકડી કહ્યું, “ડેડીએ દિવ્યાને ત્યાંથી ભગાડી હતી. પણ, કેવી રીતે! જો આપણે કોઈ રીતે એ બધી આત્માને ત્યાંથી ભગાડી દઈએ તો એનું કામ કદી પૂરું નહિ થાય.”

“એમ કરવાથી એ ભયાનક ગુસ્સે થશે. અને મોતનો તાંડવ ખેલાશે...! કાપાલીની શક્તિ ઓછી આંકવાની મૂર્ખામી નહિ કરતી કાવ્યા! હું એ મૂર્ખામી કરી ચૂક્યો છું એટલે જ તેને કહું છું. મારી આખી જિંદગી એને લીધે જ વેરવિખેર થઈ ગઈ. તને અને તારી મમ્મીએ અલગ રહી ગરીબીમાં જીવવું પડ્યું. હું કેદમાં રહ્યો અને એ વ્હાઈટ ડવમાં એની મરજી મુજબ કતલ કરાવતો રહ્યો.”

“તમારી હાલત હું સમજી શકું છું ડૉક્ટર! પણ, જો તમે બધી વાત વિગતે કરો તો અમારી ઘણી મદદ થશે. હું તમારી જ હોસ્પિટલમાં ડૉક્ટર તરીકે જોડાયો છું પણ હકીકતે હું એક ફિલ્મ મેકર છું. યુ.એસ.માં અમારું આખું એક ગ્રૂપ છે જે આવી વાતોના મૂળ સુધી પહોંચી એને દૂર કરે છે. એ બધી વિગતો જોડી એની ઉપર ફિલ્મ બનાવી અમે એ હિસ્ટરી, નેશનલ જ્યોગ્રાફિક, ડિસ્કવરી જેવી ચેનલ પર લોકો સમક્ષ મૂકીએ છીએ. દુનિયાના દરેક ખૂણે તમને આવા કિસ્સા મળી આવશે. એનો ખાત્મો શક્ય છે. વિશ્વાસ રાખો. હું અમારા ગ્રૂપ મેમ્બરની મદદ ગમેતે ઘડીએ માંગી શકું છું. એ લોકો પાસે ભૂત અને ભુવા બંનેને પકડવાનો બધો સરંજામ છે, કેટલાક વિશિષ્ટ હથિયાર છે. તમે અમને આધુનિક ભુવા કહી શકો.” શશાંક એના લેપટોપ પર કંઈક કામ કરતા કરતા બોલી રહ્યો હતો. હકીકતે એ એના બીજા સાથીઓ સાથે કનેક્ટ થઈ રહ્યો હતો. હવે એ એના બીજા સાથીઓ સાથે વિડિયો કોન્ફરન્સમાં હતો. સામે છેડે એના ત્રણ ગ્રૂપ મેમ્બર હાલ શશાંકને અને પછી ડૉક્ટર રોયને જોઈ રહ્યા હતા. શશાંકે એનું લેપટોપ ડૉક્ટર રોયના ખોળામાં મૂક્યું હતું.

“તમારી સાથે જે પણ થયું, તમે જે પણ જાણતા હો એ કાપાલી વિશે, સિસ્ટર માર્થા વિશે, જ્યોર્જ વિલ્સન અને એના પરિવાર વિશે એ બધું જ કહી દો ડેડી.

આપણી હોસ્પીટલમાં જે જે બની રહ્યું છે એ બધું જ. ઘણા વરસોથી વ્હાઈટ ડવ કાપાલીના તાબા હેઠળ છે હવે એને મુક્ત કરાવવાનો સમય આવી ગયો છે ડેડી!" કાવ્યાએ એમને હિંમત આપી.

“તું છેક જ્યોર્જ સુંઘી પહોંચી ગઈ! તને કેવી રીતે ખબર પડી? આ વિશે તો કોઈ નથી જાણતું!" કાવ્યાના મોઢે જ્યોર્જ વીલ્સનનું નામ સાંભળી ડોક્ટર ચૌક્યા હતા. હજી થોડાક જ દિવસો પહેલાં મુંબઈથી અહીં આવેલી એમની દીકરી આટલે સુંઘીની જાણકારી મેળવી લે એ એમના માટે બહુ મોટી વાત હતી.

“હુંય તમારી જ દીકરી છુને! મેં તપાસ કરી અને જાણવા મળ્યું.” કાવ્યા હસી પછી ફરીથી બોલી, “આ માહિતી મને આપણી કુળદેવીના મંદિરના પુજારીજીએ આપેલી. થોડુંક દિવ્યાએ કહેલું. એ બધું હું પછી તમને વિગતે જણાવીશ. હાલ તમે તમારી વાત કહો. ”

“એ બધી વાત કરવા આ જગ્યા મને ઠીક નથી લાગતી. આપણે પહેલા આ જગ્યાથી દૂર ચાલ્યા જવું જોઈએ. આ કાપાલીની જગ્યા છે. એ અહિં ગમે ત્યારે આવી જઈ શકે.” ડોક્ટર રોય એમની શંકા વ્યક્ત કરી રહ્યા.

“યસ, યુ આર રાઈટ ડોક! આપણે સાપુતારા ચાલ્યા જવું જોઈએ. પાંડવગુફાની સૌથી નજીકની અને સુરક્ષિત જગ્યા એ જ છે. ત્યાં રહેવા જમવાની સગવડ પણ થઈ જશે. હજી બપોર છે સાંજ થતાં પહેલાં આપણે પહોંચી જઈશું.” કાવ્યા અને ડોક્ટર રોય બંનેએ શશાંકની વાતને સમર્થન આપ્યું.

શશાંકે એના ગ્રૂપ મેમ્બર સાથે કંઈક વાત કરી અને એ લોકો થોડો નાસ્તો કરીને નીકળી ગયા. કાવ્યાએ એની મમ્મી માધવીબેનને ફોન ઉપર સમાચાર આપ્યા હતા કે એ હાલ એના ડેડી સાથે છે અને બધા સહીસલામત છે. એ પણ અહીં સાપુતારા આવવાનું કહેતા હતા. આટલા વરસ પછી એ પોતાના પતિને મળવા અધીરા થયા હતા.કાવ્યાએ એમને સ્પષ્ટ ના કહી હતી. સાંજે એ લોકો સાપુતારામાં હતા. શિલ્પી રિસોર્ટના એક રૂમમાં પલંગ પર ડોક્ટર રોય બે તકિયા પીંઠ પાછળ રાખી, દીવાલને અઢેલીને બેઠા હતા. એમની સામે શશાંક બેઠો હતો એના ખોળામાં લેપટોપ હતું જેની સ્ક્રીન એણે ડોક્ટર તરફ રાખી હતી જેથી એમની વાતો દુર રહેલા એમના ગ્રૂપ મેમ્બર્સ પણ સાંભળી શકે.. એક બાજુની દીવાલે આવેલા સોફા પર કાવ્યા ખોળામાં ઓશીકું લઈ એની પર બે કોણી રાખીને બેઠી હતી. લેપટોપ પર શશાંકના ગ્રૂપ મેમ્બર્સ અને શશાંક તથા કાવ્યા બધા ડોક્ટરની વાત સાંભળવા શ્વાસ થંભાવી બેઠા હતા. આખરે ડોક્ટરે એમની વાત શરૂ કરી...

“કાપાલી..! એ માણસ નથી. એ એક આત્મા છે. એને જરૂર રહે છે માનવ

શરીરની જેથી એ માણસોની દુનિયામાં સામીલ થઈ શકે. એનું માનવું છે કે કોઈ ચોક્કસ કાળે જન્મેલી અને ચોક્કસ ચોધડિયામાં મરેલી વ્યક્તિની આત્માને વશમાં કરવાથી એ એની પાસે ધાર્યું કામ કરાવી શકે. જો એને જોઈતી નવ આત્મા એના કબજામાં આવી જાય તો એ આખી દુનિયા પાસે પોતાનું ધાર્યું કરાવી શકે. એના મૃત્યુને ત્રણસો વરસ થયાં. એ જીવતો હતો ત્યારે એ ઘર છોડીને ભાગી ગયેલો. કામ કરવાની એનામાં પહેલાથી જ આળસ હશે અને સપના આખી દુનિયા પર રાજ કરવાના! ઘરેથી ભાગ્યા બાદ એ બાવો બની ગયેલો. ત્યાં એણે જંગલમાં ફરતા અઘોરીઓને જોયા અને એમની સાથે ભળી ગયો. એ અઘોરીઓ સાથે રહેવા લાગ્યો હતો. અઘોરી લોકો આપણી દુનિયાથી અલગ પોતાની દુનિયામાં જ મસ્ત રહેતા. એ લોકોને એમના કેટલાક કઠીન નિયમોનું અચૂક પાલન કરવું પડતું. કાપાલીને આ બધું ગમ્યું નહીં. જલસાથી જીવવા ટેવાયેલા કાપાલી માટે એ લોકોના નિયમ બહુ કઠીન સાબિત થયા. એતો બસ સિદ્ધિની લાલચમાં અઘોરી બન્યો હતો. એને એમ કે બે ચાર જાદુઈ મંત્ર આવડી

જાય તો એ લોકોને ઉલ્લુ બનાવી રૂપિયા બનાવશે અને મોજથી રહેશે...!

કાપાલીના મનની વાત અઘોરીનાથ, એમના ગુરુ સમજતા હતા. એટલેજ એ કાપાલી પાસે છૂટક કામ કરાવતાપણ કોઈ એમની વિદ્યા શીખવતા નહિ. એમણે કાપાલીને નોકર જ બનાવી રાખેલો. કાપાલી એકવાર છુપાઈને અઘોરીનાથની ગુફામાં જોતો હતો ત્યારે એણે ગુરુજીના હાથમાં પારસ પથ્થર જોયો. એ પથ્થર જેને અડાડતા એ ચીજ સોનાની થઈ જતી. આવો પથ્થર જો હાથ આવી જાય તો બાકીની આખી જિંદગી મોજમાં જાય...! કાપાલીની આંખો એ પારસ પથ્થર ઉપર જ ચોંટી ગયેલી. મેલી મુરાદના કાપાલીને હવે કોઈ પણ ભોગે એ પારસ પથ્થર જોઈતો હતો. સીધી રીતે તો અઘોરીનાથ ક્યારેય એને એ પથ્થર આપે નહીં. પારસ પથ્થરની લાલચમાં આવીને કાપાલી ધ્યાન દઈને અઘોરીનાથની સેવા કરવા લાગ્યો. ધીરે ધીરે એણે જોયું કે અઘોરીનાથ પાસે કેટલીક એવી સિદ્ધિ હતી જેના થકી એ ધારે એ કામ પશુ, પંખી કે કોઈ પણ પ્રાણી પાસે કરાવી શકતો. માણસો

પણ એના આંખના ઈશારે એનો પડ્યો બોલ ઝીલવા તૈયાર થઈ જતા. કાપાલીને પણ આ જાદુ શીખવું હતું. એણે ગુરુજીને કેટલાય મસકા માર્યા. રાત રાત ભર જાગીને એમના પગ દાબ્યા. એમના હોમ હવન માટે જંગલમાં રખડી રખડીને સામાન એકઠો કરી લાવ્યો. પણ, ગુરુજીએ એને પહેલા આપેલો એ સિવાય કોઈ મંત્ર ન આપ્યો. હલકી પ્રકૃતિનો કાપાલી ત્રણ વરસ અઘોરીનાથની સેવામાં રહ્યો પણ એને કંઈ આવડ્યું નહિ. આખરે એણે ચોરી કરીને નાસી જવાનો માર્ગ વિચાર્યો...!

અઘોરીનાથ એના ગુરુ સમર્થ પુરુષ હતા. એ કાપાલીનું મન એ કાગળ પર લખેલા અક્ષરોની જેમ વાંચી શકતા. એમણે પથ્થર બદલી દીધો. એક રાત્રે ગુરુજીના પીણામાં વધારે અફીણ ભેળવીને કાપાલીએ એમને પીવડાવી દીધું. એ સૂઈ ગયા છે એમ વિચારી એણે આખી ગુફા ફેંદી નાખી અને એ પથ્થર શોધીને નાસી ગયો. અઘોરીનાથના બીજા શિષ્યો એ વખતે શિવરાત્રી નજીક હોવાથી ગિરનાર તરફ ભૂતનાથના મેળામાં ગયા હતા. ત્યાં એમનો વરસમાં એકવાર મેળાવડો જામતો. દૂર દૂરથી એમના પંથના લોકો આવતા અને એકબીજા સાથે વિચાર વિમર્શ કરતા. ગુરુજીતો ઈચ્છે ત્યારે નીકળી પડતા છતાં છેલ્લી ઘડીએ એ નિયત સ્થાને હાજર જોવા મળતા. આજની રાત્રે લગભગ બધા જ શિષ્યો નીકળી ગયેલા ફક્ત કાપાલી અને ગુરુજી બે જ જણ હતા ગુફામાં.

અડધી રાતે કાપાલી હાથમાં પારસ પથ્થર લઈ નાસી રહ્યો હતો. એ ભાગતો રહ્યો, ભાગતો રહ્યો, ત્રણ કલાક ભાગ્યા બાદ એ થાકીને એક જગાએ શ્વાસ ખાવા ઊભો રહ્યો. પણ આ શું? એનું મગજ બેર મારી ગયું. એ હજી ગુફાની બહાર જ ઊભો હતો! જ્યાંથી દોડવાનું શરુ કરેલું ત્યાં ત્યાં જ! હાથમાંના પથ્થર પરની પકડ મજબૂત કરી એ પહેલા ભાગ્યો હતો એનાથી વિપરીત દિશામાં ભાગ્યો... જેવો એ ભાગતો બંધ થયો કે પાછો એની એ જ જગાએ આવી ગયો, જ્યાંથી ભાગવાનું શરુ કરેલું! ગુફાની બહાર. કાપાલીને બરોબર ગુસ્સો ચઢ્યો. એ સમજી ગયો કે આ ગુરુજીની કોઈ કરામત છે. એણે ગુફામાં જઈને નજર નાખી. અઘોરીનાથ આરામથી સુતા હતા. કાપાલીને હવે ભય લાગ્યો. જો ગુરુજી જાગી જાય તો પોતાનું આવી બને. એક મંત્ર ફૂંકીને એ પોતાને માખી બનાવી નાખે...! તો? હવે શું? પથ્થર છોડવા કાપાલી હરગીજ તૈયાર ન હતો. આ પથ્થરને સહારે જ એણે આગળના જીવનમાં જલસાથી રહેવાનું વિચારી લીધું હતું. છેવટે એણે ના લેવાનો નિર્ણય લીધો. નર્યું પાપ કર્યું. એક મોટો પથ્થર ઉઠાવી એણે પોતાના ગુરુનું માથું છૂંદી નાખ્યું. એ ભલો માણસ ઊંઘમાંને ઊંઘમાં જ પ્રભુને ખ્યારો થઈ ગયો. કાપાલી ચોર દાનતનો છે એવું એ જાણતા હતા પણ એ આ હદે જઈ શકે એ એમણે નહતું ધાર્યું. એમણે મૂઠ મારી હતી કે કાપાલી ભાગીને ક્યાંય ન જાય! એમણે

વિચારેલું કે સવારે પોતે કાપાલીની ચોરી પકડી પાડી એને થોડી શિક્ષા કરશે અને સમજાવીને એનું મન પારસ પથ્થર તરફથી વાળી લેવડાવશે. હવે, ગુરુજી તો મરણ પામ્યા પણ એમનું તંત્ર હજુ જીવીત હતું. કાપાલી હજી આ જગાએથી ભાગીને ક્યાંય ન જઈ શક્યો. એ બાવરો થઈ ગયો. એણે ગુરુજીનો બધો સામાન ફેંદી નાખ્યો, જેમાં એક કાળી ઘોતી, વાઘનું ચામડું, રુદ્રાક્ષની માળાઓ અને એક પુસ્તક હતું. પુસ્તકમાં બધું કોઈ સાંકેતિક લિપિમાં લખેલું હતું જેને ઉકેલવું કાપાલીના બસની વાત ન હતી. ગુરુની લાશ પાસે એ ભૂખ્યો તરસ્યો, થાકીને બેસી રહ્યો. અઘોરીનાથના એક પ્રિય શિષ્યને ગુરુજીએ આજ્ઞા કરી અને પાછો એમની ગુફામાં બોલાવ્યો. ગુરુજીને આજે સવારે ગિરનાર પહોંચવાનું હતું. એમનું શરીર અહીં પડ્યું હતું પણ એમનો આત્મા ત્યાં ઉપડી ગયો અને કોઈને જાણ પણ ના થઈ કે ગુરુજી સાથે શું ઘટી ગયું.

પેલો શિષ્ય ગુફા આગળ આવતા જ હબકી ગયો. લોહીના રેલા છેક બહાર સુંધી આવતા હતા અને અંદરથી સડેલી લાશની વાસ આવતી હતી. એણે જોયું કે ગુફાના એક ખૂણામાં કાપાલી બેઠો હસતો હતો. એ અડધો પાગલ લાગતો હતો. એણે આને આવેલો જોતાજ પોતાની પાસે રહેલો પથ્થર બતાવી કહ્યું,

“આ પારસમણિ છે. જેને અડકે એને સોનું બનાવી દે. ચાલ આપણે બંને અહીંથી ભાગી જઈએ પછી આપણે અમીર થઈ જઈશું.”

“મૂરખ તે એ પથ્થરની લાલચમાં ગુરુજીની હત્યા કરી? એ પથરો નકલી છે. સાચો પથ્થર તો ગુરુજીએ મને આપેલો. એણે એની જોળીમાથી પથ્થર કાઢીને બતાવ્યો. “

કાપાલી આઘાત પામી ગયો. તું જુઠું બોલે છે કહી એણે એનો પથ્થર આસપાસ પડેલી વસ્તુઓ પર ઘસવા માંડ્યો. કાંઈ ન થયું!

“એ નકલી છે ડફોળ. આમ જો.” પાછા આવેલા શિષ્યે એની પાસે રહેલો પથ્થર બીજા એક નાના પથ્થરને અડકાડ્યો અને એ નાનો પથ્થર સોનાનો બની ગયો. “તે મારા ગુરુના પ્રાણ લીધા આ પથ્થરની લાલચે... હું તને નહીં છોડુ! એણે આંખો બંધ કરી કંઈક મંત્ર બોલ્યા...અને કાપાલી ઉપર એની જોળીમાથી ચપટી રાખ કાઢીને ફેંકી...કાપાલી ધીરે ધીરે પથ્થર બનવા લાગ્યો. પાંચેક મિનિટમાં જ કાપાલીનું માથા સિવાયનું આખું શરીર પથ્થરનું બની ગયું. એ પાછો આવેલો શિષ્ય કાપાલીને આ હાલતમાં જ છોડીને ગુરુની સેવામાં લાગી ગયો. એ ગુરુજીના મૃત શરીરને ત્યાંથી લઈ ગયો અને એ ગુફાનું દ્વાર મંત્રશક્તિથી હંમેશા માટે બંધ કરી દીધું. અંદર રહી ગયો એકલો કાપલી...જેનું શરીર પથ્થર બની ગયેલું!

દિવસો સુધી કાપાલી એમને એમ જીવતો રહ્યો. એનું મજબૂત શરીર એને સાથ આપતું હતું. જીવવા માટે કંઈક કરવું જરૂરી હતું. મોત એનું ઝડબું ફાડીને ઊભી હતી. બચવા માટે એ ગમે તે કરવા તૈયાર હતો. અહીં એણે બીજી દિશામાં વિચાર્યું. પોતે અને આ બીજા બધા શિષ્ય લગભગ એક જ સમયમાં અહીં આવ્યા હતા તો આ લોકો જેવી કોઈ સિદ્ધિ, કોઈ જાદુ પોતાને કેમ નથી આવડતું...? ગુરુએ ભેદ રાખ્યો! જે વિદ્યા બીજા ચેલાઓને આપી એવી પોતાને ન આપી. એ ગુરુસાથી કાળજાળ થતો ગયો. અહીંથી જીવતા બહાર જવા માટેય એને સિદ્ધિની જરૂર હતી. એણે ધ્યાન લગાવ્યું અને ગુરુજી બધા ચેલાઓને જે મંત્ર આપતા એ યાદ કર્યો. આજ સુધી એણે ફક્ત એક જ મંત્ર સાંભળ્યો હતો. જ્યારે એ નવો નવો આવેલો ત્યારે ગુરુજીએ આપેલો. એ મંત્રને સિદ્ધ કર્યા બાદ બીજો નવો મંત્ર ગુરુજી આપશે એવું એમનું વચન હતું. બસ, એણે એ મંત્ર સિદ્ધ કરવા રાત દિવસ એક કર્યા.

અંધારી ગુફામાં બંધ, જેનું ફક્ત મોઢું જ માણસનું છે બાકીનું શરીર પથ્થરનું એ મંત્ર સિદ્ધ કરવા રાત દિવસ એનો જાપ કરી રહ્યો છે. ચાર રાતો એમજ પસાર થઈ ગઈ. કાપાલી મંત્ર બોલતો રહ્યો, ધીરે ધીરે એકાગ્ર થતો ગયો અને એ મંત્ર એનું કામ કરી ગયો. એની સામે એક હવામાં ઉડતી છોકરી આવીને ઊભી રહી. એણે કહ્યું, “બસ હવે મંત્રજાપ કરવાની જરૂર નથી, આ મંત્ર સિદ્ધ કરીને તે મને જીતી લીધી છે, બોલ શું હુકમ છે?”

બીજા બધા શિષ્યને ગુરુજી સલાહ આપતા કે એ માયાવી છોકરીની વાતોમાં ન આવવું અને ગુરુજી પાસેથી બીજો મંત્ર લઈ જઈ એમાં ધ્યાન પરોવવું. અહીં કાપાલી પાસે હવે કોઈ ગુરુ હતા નહિ જે એને માર્ગદર્શન આપે!. એણે કહ્યું કે એને દુનિયા પર રાજ કરવું છે. અહીંથી મુક્તિ મેળવવી છે. એને એનું શરીર પાછું જોઈએ છે. એ માયાવી યુવતીએ એને બાકીનું કામ પાર પાડવા બીજો મંત્ર આપ્યો અને અડધું શરીર માણસનું કરી આપ્યું. બદલામાં કાપાલીએ એને તેર રાત પોતાનું લોહી પીવા એને આમંત્રણ આપવું પડશે... એવું કબૂલ કરાવ્યું. ખરેખર તેર રાત સુધી એણે કાપાલીના શરીરમાં, ગરદન પાસે એના તીક્ષ્ણ દાંત ઘૂસેડી લોહી પીધું. કાપાલી આંખો મીચી દુઃખ સહન કરી ગયો. એ સતત મંત્ર જાપ કરી એમાં મન પરોવી પોતાનું દુઃખ ભૂલવા પ્રયત્ન કરી રહ્યો. આખરે તેર દિવસ પૂરા થયા બીજો મંત્ર સિદ્ધ થયો અને બીજી માયાવી, હવામાં ઉડતી છોકરી આવી. એણે કાપાલીને ફરી માણસ બનાવી દિધો. એની પણ એજ શરત હતી. લોહી પીવા દેવાની... એણે કાપાલીને ત્રીજો મંત્ર આપ્યો. આમ કુલ તેર હવામાં ઉડતી છોકરીઓ આવી અને એ દરેકે તેર રાત કાપાલીના લોહીનું પાન કર્યું બદલામાં કાપાલીને કોઈને કોઈ શક્તિ આપી...

હકીકતે એ હવામાં ઉડતી છોકરીઓ પિશાચીની હતી. એમને એમની શક્તિ મેળવવા તાજુ માનવ લોહી પીવું પડતું અને એ શક્તિ ત્યારેજ મળતી જ્યારે એ માનવ સામેથી એમને આમંત્રણ આપે...એમનું લોહી પીવા! દિવસે એ લોકો જ કાપાલીનું ધ્યાન રાખતી. એના માટે દૂધ અને ફળો લઈ આવતી અને રાત્રે એનું લોહી પીતી...

પોતાનું શરીર પાછું મળતાજ કાપાલીએ ફરીથી વિચારવાનું ચાલુ કરી દીધું હતું. એ સમજી ગયો હતો કે આ લોકોને એનું લોહી પીવા સિવાય બીજી કોઈ વાતમાં રસ નથી. લોહી પીવું અને એ પણ એની પોતાની મરજીથી એ એમની દુખતી નસ છે...એણે એ પિશાચીનીઓ પાસેથી ફાયદો ઉઠાવવાની શરૂઆત કરી દીધી. એણે એમની પાસેથી અઘોરીનાથની પાસેથી મળેલી ચોપડીનું લખાણ વાંચતા શીખી લીધું. એ ચોપડી આટલા વરસોની ગુરુજીની સિદ્ધિઓનો નિચોડ હતી. એમાં દરેક વાતનો તોડ કાઢવાની ચાવીઓ હતી. કાપાલીને તો બગાસું ખાતા પતાસું હાથ આવી ગયું હતું. એણે એ ચોપડીમાં આપેલી લીપી અને એને ઉકેલવામાં વરસોનાં વરસ કાઢ્યા. એના ગુરુજીની આત્મા આ ગુફામાં એની મરજી વગર પ્રવેશી ન શકે એ માટે એણે પહેલાજ વિધિ કરી લીધી. આ ગુફાની અંદર અને આ જંગલની અંદરના અમુક વિસ્તારમાં કાપાલીનું રાજ સ્થપાઈ ગયું. એને હવે આ પિશાચીનીથી છુટકારો જોઈતો હતો. એ માટેની વિધિ એને અઘોરીનાથની ચોપડીમાંથી મળી. ક્યાંક મડદા સાથે સંભોગ કર્યો તો, ક્યાંક ગરોડીની વિસ્ટા ખાધી. કોઈ વાર મગરનું માંસ તો કોઈ વાર વરુનું તાજુ લોહી પીધું અને ધીરે ધીરે કરીને બધી પિશાચીનીઓથી પિંછો છોડાવ્યો...એનું શરીર, એનું લોહી એ લોકો માટે ગ્રહણ કરવા લાયક ન રહ્યું...

હવે, કાપાલી એકલો હતો. એની પાસે કેટલીક શક્તિઓ હતી. હજી કેટલીક બીજી શક્તિઓ એને જોઈતી હતી. અઘોરીનાથની ચોપડીમાં લખેલી ચાવીઓ સમજવી એટલી આશાન ન હતી. એક ભૂલ એને મોતનો દરવાજો દેખાડી દે, પણ હવે કાપાલી પાછો હટવા નહતો માંગતો. એણે આત્માઓને કેદ કરવાની વિધિ શીખી લીધી હતી. એ આત્મા પાસે એનું કામ કરાવી શકતો હતો. નવ આત્માઓ, એને જોઈએ એવી નવ આત્માઓ ભેગી કરી એ આ દુનિયાનો સૌથી શક્તિશાળી આદમી બની જશે. નવ આત્મા નવ ગ્રહનું પ્રતીક છે. એનાથી એ નવ ગ્રહ ઉપર કાબૂ મેળવી કોઈ પણ માણસના ભૂત, ભવિષ્ય, વર્તમાન બદલી શકે, એ ઈશ્વરની જગ્યા લઈ શકે!”

ડૉક્ટર રોય એકધારું ઘણું બધું બોલી ગયા બાદ અટક્યા હતા. કાવ્યાએ એમને

પાણીનો ગ્લાસ આપ્યો. શશાંક એના ગ્રૂપ મેમ્બર સાથે વાત કરી રહ્યો. એ બધા પણ અઘોરી અને કાપાલી વિશે જાણીને હેરાન હતા...!

“પણ ડેડી, તમને આ બધી વાતની ખબર કેવી રીતે પડી?” કાવ્યાએ પૂછ્યું એને આ બધું જાણ્યું એ કરતાંય આ બધુ એના ડેડી પાસેથી જાણ્યું એ વાત વધારે વિસ્મયજનક લાગતી હતી.

“છેલ્લાં પાંચેક વરસથી હું એની કેદમાં છું. એ હજી રાત્રે ઘણી વખત નશામાં ચૂર થઈને લવારા કરે છે. ક્યારેક ગુસ્સે થઈને પોતાની કિર્તિગાથા સંભળાવતો હોય એમ એની વાતો કહે છે. એ એકલો પડી ગયો છે. આત્માઓ એની ગુલામ છે એ કહે એટલું જ કરે. એટલે હું એને વાતો કરવા જેવો માણસ લાગ્યો હોઈશ. ઘણી વખત મેં એને હાથે કરીને ગુસ્સે કર્યો છે... જેથી એ એની કોઈને કોઈ વાત ઉખેળે...અને ઘણો અંશે હું એમાં સફળ રહ્યો છું.”

“ઓકે. ડૉક્ટર આપણો આગળની વાત શરૂ કરીએ...બધા રાહ જોઈ રહ્યા છે.” શશાંકે લેપટોપ ડૉક્ટર સામે ગોઠવતા કહ્યું.

“જરૂર. કાપાલી જ્યારે આત્માઓને કાબૂમાં કરવાનું શીખી રહ્યો હતો ત્યારે એણે આહ્વાન કરીને આસપાસમાં હાજર કોઈ પણ આત્માને ગુફામાં પ્રવેશવા કહેલું. અને એક આત્મા અંદર પ્રવેશેલી. એ આત્મા હતી એના ગુરુ અઘોરીનાથની! એમને જોતાજ કાપાલી થથરી ગયેલો. કાપાલીએ એમને કેદ કરવાની કોશિશ કરી અને ગુરુજીએ એના પર મંત્ર શક્તિથી વાર કરેલો. એ મરી ગયેલો. એનું શરીર સળગી ઊઠેલું. એને ભળકે બળતો જોઈને ગુરુજી ત્યાંથી ચાલ્યા ગયેલા...પણ કાપાલી અહીં એક કદમ આગળ હતો. એણે મંત્રશક્તિથી એની આત્માને ત્યાં ગુફામાં વસતા એક ઘુવડના શરીરમાં છુપાવી દીધેલી. એટલે એનું શરીર નસ્ટ થઈ ગયું પણ કાપાલી જીવતો રહ્યો. એ હવે શરીર વગરનો, આત્મા સ્વરૂપે હતો અને વધારે ખતરનાક હતો.”

“યસ! શરીર હોય તો એને મારી શકાય. આત્મા અમર છે. આપણો એને ફક્ત કેદ કરી શકીએ, મિટાવી ન શકીએ.” શશાંકે કહ્યું.

“સાચી વાત છે. એ દરમિયાન બીજા અઘોરીઓ આ બાજુ આવતા થઈ ગયા. એમના મને કાપાલી એ નીચ વ્યક્તિ હતો જેણે પોતાના ગુરુની હત્યા કરેલી. બધાના મનમાં એના માટે તિરસ્કાર ભર્યો હતો. એ લોકો કાપાલીએ કરેલા તંત્ર મંત્રને નિષ્ફળ કરીને જંગલને આમ માણસ માટે ભયમુક્ત કરી રહ્યા હતા. કાપાલી આ બધાથી ખૂબ ગુસ્સે ભરાયેલો. એ હિમાલયની ગુફાઓમાં જતો રહ્યો અને ત્યાંથી આકરા તપ અને તપસ્યા પછી વધારે શક્તિશાળી થઈને પાછો ફર્યો ત્યારે

બસો વરસ પસાર થઈ ગયેલા! લોકો એને ભૂલી ગયેલા. એણે સૌથી પહેલું કામ એની ગુફા પર કબજો જમાવવાનું કર્યું. એ વખતે એ ગુફામાં એક વરું રહેતું હતું. કાપાલી એને મારીને એની આત્મા પોતાના વશમાં કરી. હવે કોઈ પણ ગુફાની આસપાસ આવે તો આ ખૂંખાર વરું એને ભગાડી દેતું. કાપાલીને હવે શરીર જોઈતું હતું. જો કોઈ માણસ સ્વેચ્છાથી પોતાનું શરીર એને દાન કરે તોજ એ, એ નવા શરીરમાં પ્રવેશ કરી શકે! એકવાર એ જંગલમાં ભટકતો હતો અને જ્યોર્જ વિલ્સન એને ઘાયલ અવસ્થામાં પડેલો દેખાયો. એણે જ્યોર્જની મદદ કરી. જ્યોર્જ વિલ્સનને એ સમયે એના દુશ્મને ઢોર માર મારીને મરવા માટે ફેંકી દીધા હતા. ગુફામાં રહેલા જ્યોર્જે એની અને એના પરિવારની વાત કાપાલીને જણાવી. જ્યોર્જ ગુસ્સાથી ઉકળતો હતો. એને ગમેતે ભોગે એના પરિવારના હત્યારાને મોતને ઘાટ ઉતારવા હતા. કાપાલીએ એને મદદ કરી. એ બંને જણાંને કાપાલીએ એની મેલી વિધાથી તડપાવી તડપાવીને માર્યા. જ્યોર્જનું કામ પુરૂ થયું. બદલામાં જ્યોર્જે એનું શરીર કાપાલીને ભેંટ ધર્યું. આત્મા સ્વરૂપે ફરતો કાપાલી હવે નક્કર દેહનો સ્વામિ હતો. એ હવે જ્યોર્જ વિલ્સનના રૂપમાં હતો..!”

બ્લાઈટ ડવ ૧૮

@snehnusarnamu

સાપુતારાના શિલ્પી રિસોર્ટમાં ડૉક્ટર રોય કાવ્યા અને શશાંક આગળ કાપાલીનો ભૂતકાળ, એનો ઇતિહાસ વર્ણવી રહ્યા હતા. કાપાલીનું શરીર બળી ગયું હતું. આત્મા સ્વરૂપે ફરતાં કાપાલીએ જ્યોર્જ વિલ્સનની મદદ કરી હતી. એની બે દીકરીઓને સંદુકમાં પુરાઈને મરવાની ફરજ પાડનાર એ બંને નરાધમો કાપાલીના લીધે જ સજા પામ્યા હતાં. એ બંનેનું શરીર સડી ગયેલું અને કીડાથી ખદબદતા દેહ સાથે તડપી તડપીને એ લોકોએ જીવ કાઢેલો. એ વખતે જ્યોર્જના શરીરમાં રહેલો કાપાલી એ લોકોને વારંવાર સામે દેખાતો હતો. એમને મરતી વખતે ખબર હતી કે આ ભયાનક સજા એમને કેમ મળી, કોણ આપી રહ્યું છે આ સજા!

જ્યોર્જના જીવનનું એક માત્ર લક્ષ્ય પૂરું થઈ ગયું હતું. હવે એણે કાપાલીને એનું શરીર સોંપવાનું હતું. જ્યોર્જ એ માટે ખુશી ખુશી તૈયાર હતો. જ્યોર્જની એક માત્ર ઈચ્છા હતી કે જ્યારે પણ કાપાલીને એના શરીરની જરૂર ના રહે ત્યારે એને એના ઘરની પાછળ આવેલા જંગલમાં દફનાવી દે. જ્યાં એની પત્ની અને બે દીકરીઓને એણે દફનાવેલા. કાપાલી એની વાત સાથે સંમત થયો હતો. વરસો સુધી કાપાલી જ્યોર્જ રૂપે જીવિત થઈને ફર્યો હતો. હવે એ ગમે ત્યાં આવન જાવન કરી શકતો હતો. અચાનક ગાયબ થઈ શકતો અને થોડીવાર માટે કોઈનું પણ રૂપ લઈ શકતો

હતો! વરસોની તપસ્યા બાદ એ આ વિદ્યા શીખ્યો હતો, પણ એનો ઈરાદો આ શક્તિઓથી કોઈની મદદ કરવાનો જરીકે ન હતો. એ બધું પોતાના નીજી સ્વાર્થ માટે જ કરતો.

એકવાર એને ખબર પડી કે હિમાલયની એક ગુફામાં અઘોરીનાથનો એ શિષ્ય જેણે એને પથ્થરનો બનાવી દીધેલો એ તપસ્યા કરી રહ્યો છે અને એકલો છે. બદલાની આગ એના મનમાં સળગી ઉઠી. આ શિષ્યને લીધેજ એને પિશાચીનીઓની આગળ પોતાનું શરીર ધરવું પડેલું. રાત રાત ભર સહન કરેલી પીડા અને એના ગળામાં ખુંપાયેલા તીક્ષ્ણ દાંત યાદ આવતા જ એ બદલો લેવા જવા તૈયાર થઈ ગયો. સાથે પારસમણિ અને બીજું કંઈ કામનું મળે તો એ ઉઠાઈ લેવાની મુરાદ પણ હતી. એ જો આત્મા સ્વરૂપે ત્યાં જાય તો વધારે આશાન હતું. સામેથી થતો કોઈ પણ વાર જ્યોર્જનું શરીર બરબાદ કરી દે. આત્માને કંઈ થવાનું ન હતું. એટલે એણે કંઈ વિધિ કરીને જ્યોર્જના શરીરને એ તાજુ જાણે કોઈ જીવતા માણસને જમીનમાં ગાડી દીધો હોય એવી હાલતમાં જ રહે એવો ઉપાય કરીને જ્યોર્જની ઈચ્છા અનુસાર એના ઘરની પાછળ આવેલા જંગલમાં દફનાવી દીધેલો, એના પરિવાર સાથે! એ પાછો ફરે ત્યારે ફરીથી જ્યોર્જનો દેહ વાપરવાનો હતો...

જ્યારે વ્હાઈટ ડવ હોસ્પિટલ ચાલુ થઈ ત્યારે પાછળ જંગલનો કેટલોક હિસ્સો બગીચો બનાવવા માટે લેવાયો હતો. મજૂરો ખોદકામ કરતા હતા ત્યારે એમને સૌથી પહેલા જ્યોર્જ વિલ્સનનો દેહ મળેલો, જેને ડૉક્ટર રોયે કોઈને જાણ કર્યા વિના પોતાના રિસર્ચ માટે રાખી લીધેલો. જે એમની સૌથી મોટી ભૂલ હતી. એ પછી જ્યોર્જની પત્ની અને બે દીકરીઓનું કંકાલ મળેલું, એ લગભગ માટી થઈ ગયેલું. એને ફરી ત્યાંજ દાટી દેવાયેલું. અંગ્રેજનું શરીર આટલું તાજુ કેમ છે? જાણે હાલ જ એને દફનાવ્યો હોય! ડૉક્ટર રોયે આ રહસ્ય જાણવા માટે જ્યોર્જના શરીરની ચીરફાડ કરેલી. એણે એને કામની વસ્તુ, લાશનું મગજ નીકાળી દીધેલું અને બાકીના જરૂરી અંગો પણ સાથે સાથે નીકાળી સુરક્ષિત રીતે સાચવી રાખેલા. કાપાલીની વિધીનું કોઈ નિશાન ન મળ્યું. ડૉક્ટરની સમજમાં નહતું આવ્યું કે શરીર માણસ હાલ મર્યો હોય એવું છે અને કોમ્પ્યુટર પ્રમાણે એ વરસો પહેલા મરી ગયો હોવો જોઈએ...! કાપાલીએ પોતાને માટે સાચવી રાખેલા શરીરના ડૉક્ટરે ટુકડે ટુકડા કર્યા હતા...ચીરફાડ કરી મેલેલી!

“આમ જુઓ તો મારી અને કાપાલી વચ્ચે શું ફરક રહ્યો!” ડૉક્ટર રોય ઉદાસ થઈ કાવ્યા સામે જોઈ કહી રહ્યા, “એણેય આ બધું સિદ્ધિ મેળવવા કર્યું અને મે પણ પ્રસિદ્ધિ માટે! એણે અંગ્રેજના શરીરનો ઉપયોગ કર્યો પોતાના સ્વાર્થ માટે અને મેં પણ! એ વખતે જો મેં એના શરીરને અગ્નિદાહ આપી દેવડાવ્યો હોત તો આ બધી મુસીબત આવી જ ન હોત!”

“તદ્દન ખોટી વાત છે ડેડ! તમારા અને કાપાલી વચ્ચે મોટો ફરક છે. તમે જે કંઈ પણ કર્યું એની પાછળ તમારો ઈરાદો નેક હતો. તમે લોકોની ભલાઈ કરવાનું વિચારતા હતાં. કાપાલી ફક્ત પોતાનો સ્વાર્થ જોતો હતો.”

“જે જ્યારે થવાનું હોય એ થઈને જ રહે છે. તમે અજાણતામાં કાપાલીના રસ્તે આવી ગયા અને એના કાર્યમાં વિશ્લેષ નાખ્યો. જો આમ ન થયું હોત તોય કાપાલીને વ્હાઈટ ડવમાં આવવું જ પડત. જ્યોર્જનું બોડી લેવા. કુદરત ક્યારેય કોઈને નથી છોડતી. કોને ખબર કાપાલીને અટકાવવા જ કદાચ એણે તમને નિમિત્ત બનાવ્યા.” શશાંક બોલ્યો હતો.

“મેં કાપાલીને અટકાવ્યો કે મદદ કરી? એ તરત પાછો આવેલો અને વ્હાઈટ ડવમાંથી જ એણે એને જોઈતી આત્માઓ ભેગી કરવા કેટલી હત્યા કરી. મેં એના વશમાં આવીને મારી ફૂલ જેવી દીકરી દિવ્યાને એને સોંપી દીધી. એની મરતા પહેલાંની ભોળપણ ભરેલી વાતો હું કેવી રીતે ભૂલું...? એ બિચારી આમેય કાવ્યા અને માધવીથી દુર રહી ઉદાસ હતી. એકલી પડી ગઈ હતી અને એમાં મેં સગો બાપ થઈને એને મોતને હવાલે કરી દીધી. એક એવી મોત જેમાં મર્યા બાદ પણ મુક્તિ નથી! એની આત્મા કાપાલીની કેદમાં હતી એની ગુલામ.”

“આ સિસ્ટર માર્થા શું કરે છે? એ કોના માટે કામ કરે છે!” કાવ્યાને સપનામાં દિવ્યા સાથે વાતો કરતી સિસ્ટર યાદ આવી ગઈ.

“આ દુનિયામાં લાલચી માણસોની કમી નથી. એ કાપાલીનું પ્યાદું બની ગઈ છે. આમેય એ અંગ્રેજ છે એનો બાપ જ્યોર્જ વિલ્સનની મિલકત સંભાળતો હતો. જ્યોર્જ તો કદી પાછો આવ્યો નહિ. એમનું ઘર આપણે ખરીદી લીધું અને ત્યાં આ વ્હાઈટ ડવ હોસ્પિટલ ઊભી કરી એટલે એ લોકોને નવું ઘર અને કામ શોધવાની ફરજ પડી. એ બાપ દીકરી બંને ભારતીયોને નફરત કરતાં હતા. એમના મતે અંગ્રેજો જ એમના ભગવાનની બનાવેલી સાચી ઓલાદો છે બાકીના બધા મનુષ્ય એમના ગુલામ થવા જ સર્જાયા છે, જોકે આ વાતની મને બહુ મોડેથી ખબર પડેલી. વ્હાઈટ ડવ બની એના થોડા જ સમયમાં એનો બાપ ગૂંજરી ગયેલો અને માર્થાએ અહીં નોકરી માટે અપ્લાઈ કરેલું. મેં એનું નર્સિંગમાં ડીપ્લોમાંનું સર્ટિફિકેટ જોઈ એને નોકરીએ રાખી લીધેલી. એ કાપાલી સાથે મળી ગઈ છે એની જાણ મને થઈ ત્યાં સુંઘી બહુ મોડું થઈ ગયેલું. મારા શરીરમાં પ્રવેશ કરીને એ બે દર્દીઓના મોત નિપજાવી ચૂક્યો હતો. માર્થાએ એ મોત આત્મહત્યા લાગે એવી રીતે બધું ગોઠવી દીધેલું પણ જો પોલીસ થોડી વધારે ઊંડી ઊતરી તપાસ કરત તો મારું જ નામ ખુની તરીકે આવી જાત. એ વાતે એ મને બ્લેકમેઈલ પણ કરતી રહી. હું સતત તાણામાં હતો. એ દિવસોમાં મને મારા કરતાંય વધારે તમારા લોકોની ચિંતા હતી. તારા દાદાનું મોત પણ એ લોકોએ

જ કરાવ્યું હશે. હું ખૂબ ગભરાઈ ગયો હતો. એવામાં માધવી સાથેના ઝઘડા વધી ગયા અને એ હવેલી છોડી મુંબઈ જતી રહેવા તૈયાર થઈ. એ વાતથી મને સાચું કહું તો થોડી રાહત મળેલી. તમે લોકો અહીં ના હોય તો મને પછી કોઈની ચિંતા ન હતી. તમે લોકો નીકળી રહ્યા હતા ત્યારે જ કાપાલીએ મારામાં પ્રવેશ કરી દિવ્યાને તમારાથી અલગ કરાવી દીધેલી. એને એક બાળકીનો, નિર્દોષ આત્મા જોઈતો હતો. એના માટે થઈને એણે મારી દિવ્યાનો ભોગ લીધો. એ રાતે હું હચમચી ગયો. જ્યોર્જનું રૂપ લઈ ફરી રહેલો કાપાલી કંઈક મંત્રોચ્ચાર કરી રહ્યો હતો. માર્થા દિવ્યાને ચાકુ ઉઠાવી એના કાંડાની નસ કાપવા કહી રહી હતી. અને હું નિસહાય ઊભો ઊભો આ બધું જોઈ રહ્યા સિવાય કંઈ જ નહતો કરી શકતો. જ્યોર્જને જોઈને જ દિવ્યા ગભરાઈ જતી. એ રડવા લાગતી. કાવ્યાને એની મદદ કરવા બોલાવતી... મને એ વખતે થતું કે બધાને મારી નાખું! મારી દીકરીને લઈને મુંબઈ ભાગી જાઉં, પણ અફસોસ! હું કંઈ કરી શકતો ન હતો. એ તાંત્રિક એક મંત્ર બોલતો અને હું મારો હોશ ગુમાવી બેસતો. છતાં જ્યારે જ્યારે ભાનમાં આવું ત્યારે મેં એ લોકોનો વિરોધ કરવાનું, પોલીસમાં જવાનું કહેલું અને એટલેજ પછી એણે મને કેદ કરી રાખેલો. એ વખતે મેં થોડું સમજદારીથી કામ લીધું હોત તો કદાચ હું એને રોકી શકત! હું એ વખતે હોશમાં જ ન હતો, મારી વિચારવાની શક્તિ જ ખોઈ બેઠેલો! વરસો લાગ્યા મને મારી જાતને સંભાળતા. હું ત્યાં ગુફામાં એક કેદી તરીકે કાપાલીની બધી વાતો સાંભળતો, એના અત્યાચાર સહતો જીવી રહ્યો હતો ફક્ત એટલા માટે કે હું એને રોકવા માંગતો હતો. એક એક કરીને એણે નવ આત્માઓ કેદ કરી લીધી હતી. કોઈ ચોક્કસ રાતની એ રાહ જોતો હતો. જ્યારે એ મહાપૂજા કરવાનો હતો. એની તૈયારીમાં એ મને ભૂલી ગયો અને મેં દિવ્યાને એની કેદમાંથી છોડાવી લીધી. મેં એને હવેલીમાં જતા રહેવાનું કહેલું. ત્યાં કાપાલીની તાકાત કામ નહિ આપે. આપણી કુળદેવી એની રક્ષા કરત. દિવ્ય એક ભોળી બાળકી જ હતી. એને હવેલીમાં એકલીને ડર લાગતો હતો. એના માટે થઈને અને હવે કાપાલીનો ખાત્મો બોલાવવાનું નક્કી કરીને જ મેં તમને લોકોને મુંબઈથી અહીં બોલાવેલા. આ બધું કાપાલીએ મને કરવા દેવું પડ્યું કેમકે એને દિવ્યાની આત્મા જોઈતી હતી. હું કોઈ કિંમતે દિવ્યાને પાછી લાવવામાં એની મદદ કરવા તૈયાર ન થયો એટલે એણે તારા પર નજર દોડાવી. એણે વિચારેલું કે એ તને થોડી ડરાવી, ધમકાવી દિવ્યાનો કબજો મેળવી લેશે પણ તું એને માથાની મળી! જોકે મને એક વિચાર આવે છે કે, એણે મને મારી નાખ્યો હોત તો પછી કોઈ તમને એના વિશે જણાવી ના શકત. આ વાત એણે કેમ ના વિચારી અને મને છોડી મૂક્યો!”

“મને આ એની કોઈ ચાલ લાગે છે. દિવ્યાને મેળવવા એ તમને કેદ રાખીને કાવ્યા સાથે સોદો કરી શક્યો હોત. એ સ્થિતિમાં કાવ્યા તમને છોડાવવા દિવ્યાને એના

હવાલે કરી દેવાનું વિચારત. હવે એ એનું વચન ના પાળે તો કાપાલી શું કરી લેવાનો? તમે પણ હવે અમારી સાથે છો જે એની બધી વાત જાણે છે. તમે એના માટે મોટો ખતરો બની શકો છતાં, એણે તમને છોડી દીધા! આ બધું એણે કંઈક વિચારીને કર્યું છે, શું?” શશાંકે એની શંકા વ્યક્ત કરી.

“આ બધી વાતો પછી કરીએ! મારા પેટમાં બિલાડા બોલે છે! મને ભૂખ લાગી છે!” કાવ્યાએ એના પેટ પર હાથ ફેરવતા કહ્યું.

“હા, ચાલો જમી લઈએ હું પણ મારાસો જેવું ખાવા તરસી રહ્યો છું.”

“કાપાલી તમને શું ખાવા આપતો હતો, ડેડી?”

“એ હું પછી કહીશ.” ડૉક્ટર અને કાવ્યા બંને હસતા હસતા રુમની બહાર નીકળ્યાં. શશાંક કોઈને ફોન કરી રહ્યો હતો એ થોડીવાર પછી આવેલો.

બધા લોકો શિલ્પી રિસોર્ટના ગાર્ડનમાં પહોંચ્યા. રાતનું ખાણું ત્યાંજ ગાર્ડનમાં ગોઠવવામાં આવ્યું હતું. વાતાવરણમાં થોડી ઠંડક હતી. ચારે બાજુથી જીવડાઓનો ભયંકર અવાજ આવી રહ્યો હતો. એક બાજુ સ્ટેજ બનાવેલું હતું. ત્યાં કેટલાક લોકલ ડાન્સર્સ ડાંગી ડાન્સ કરી રહ્યા હતા. એમના પારંપરિક પોશાક સાથે ઢોલ અને શરણાઈના સૂર એકતાલ થઈ સુંદર દૃશ્ય ખડું કરતા હતા. બીજી બાજુના ટેબલ ઉપર ભાતભાતની વાનગીઓ ગોઠવેલી હતી. કાવ્યાએ સ્વીટ કોર્ન સૂપ લઈ ભોજનની શરૂઆત કરી. એ એક ખાલી ટેબલ જોઈ ત્યાં બેસી. હાલ એટલા પ્રવાસીઓ ન હતા. રિસોર્ટ લગભગ ખાલી જ હતો. શશાંક અને ડૉક્ટર હજી એમની ડીશ ભરી રહ્યા હતા.

કાવ્યાએ સૂપની એક ચમચી ભરીને હોઠે અડાડ્યો જ હતો કે ચારે બાજુ અંધકાર છવાઈ ગયો. લાઈટ ગઈ હતી. આજે ચૌદસ હતી. કાલે પૂનમ થવાની હતી. ચાંદની રાત હોવાથી ધીરે ધીરે આંખો ટેવાતાં કાવ્યા અંધારામાં પણ જોવા લાગી. એણે સૂપના વાડકામાં ફરી ચમચી ડુબાડી, પણ આ શું? વાડકામાંથી જીવડાં ઉડવા લાગ્યા. આખો વાડકો જાણે નાના નાના જીવડાથી ભરાઈ ગયેલો, ઉભરાઈ રહેલો... કાવ્યા ઊભી થઈ ગઈ. એણે જોયું કે બધા ટેબલ ઉપર ઊભેલા સ્ટાફના મારાસો ભૂત બની ગયા હતા. એ બધા હાડપિંજર હતા! ખાલી હાડકાંનો માળો! કાવ્યાના મોઢામાંથી હળવી આહ..નીકળી ગઈ. એના પપ્પા અને શશાંક ક્યાંય દેખાતા ન હતા. જે તરફ લોકો ડાંગી ડાન્સ કરી રહ્યા હતા ત્યાં એ ભાગી. એ લોકો હજી નાચી રહ્યા હતા. એ લોકોના નાચનું સંગીત બદલાઈ ગયું હતું. બધા લોકો એકસાથે મંત્રોચ્ચાર કરતા હોય એવો અવાજ આવતો હતો.

“ઓમ...હ્રીં..ક્લીમ.. હુ. ઓમ...હ્રીં... ક્લીમ..હુ” એકસાથે ઘણાં બધાં લોકો,

એક સરખા જ અવાજે કોરસમાં આ મંત્રોચ્ચાર કરી રહ્યા હતા. ધીરે ધીરે એ અવાજ મોટો ને મોટો થઈ રહ્યો હતો. ત્યાં નાચી રહેલ દરેક જણ હવે અટકી ગયું હતું. એ બધા માથું નીચે નમાવીને સ્થિર ઊભા હતા. એમના વાળથી એમનો ચહેરો ઢંકાઈ ગયો હતો. અવાજ હવે ખૂબ ઊંચો થઈ ગયો હતો. એ લોકોના બોલવાની ગતિ પણ વધી હતી. હવે એ લોકો ઝડપથી બોલી રહ્યા હતા. કાવ્યા શું કરવું એ વિચારી જ ન શકી. એની નજર એક ડાન્સર ઉપર ચોટી ગઈ હતી. એ એક છોકરી હતી. એ પણ બીજા બધાની જેમ માથું નીચે ઝુકાવી ઊભી હતી. ધીરે...ધીરે... એણે માથું ઉપર ઉઠાવ્યું. એની ચમકતી સફેદ આંખો કાવ્યાને જ તાકી રહી હતી. એનો ચહેરો સફેદ હતો. હોઠ પણ સફેદ. એ કાવ્યા સામે હસી હતી, જરાક અને એણે બંને હાથ હવામાં ઊંચા કર્યાં. એ સાથે જ કાવ્યા હવામાં ઉપર ઉંચકાઈ. એ ભયની મારી ચીસાચીસ કરી રહી હતી. એનો અવાજ સાંભળનાર કોઈ ન હતું. એની બાજુમાં આવેલા નાણિયેરીના ઝાડ કરતાંય એ વધારે ઉપર ઉઠી હતી અને પછી એનું શરીર હવામાં ગોળ ગોળ ફરવા લાગ્યું. નીચે રહેલા બધા લોકો એની સામે જોઈ જોર જોરથી હસવા લાગ્યા. એ બધા લોકો કંકાલ બની ગયા હતા.

“દિવ્યા....દિવ્યા...” અચાનક બધા લોકો એકસાથે બોલવા લાગ્યા. કાવ્યાની સમજમાં આવી ગયું કે આ બધી કાપાલીની માયા એને ડરાવવા માટે છે. એને એનું વચન યાદ કરાવવા. એ જોર જોરથી ચીખી ચીખીને કહેવા લાગી, “એ મારી બેન છે...એ હું તને નહિ આપુ...ક્યારેય નહી..! ક્યારેય નહી..!” હવામાં ને હવામાં એ ગાયબ થઈ ગઈ!

આ બાજુ શશાંક અને ડૉક્ટર રોય અચાનક અંધારું થઈ જતાં થોડા સાવધ થઈ ગયા હતા. એમની આંખો ટેવાતા જ એમણે ચારે બાજુ કાવ્યાને શોધી હતી. એ ક્યાંય દેખાતી ન હતી. અચાનક કાવ્યાનો અવાજ સંભળાયો. એ અવાજ ઉપરથી આવતો હતો. ઉપર આકાશમાંથી... શશાંક અને ડૉક્ટર બંને લાચાર બનીને ઉપર આકાશમાં ગોળ ગોળ ઘૂમતા કાવ્યાના શરીરને જોઈ રહ્યા હતા... એ દૃશ્ય એકાદ મિનિટ રહ્યું હશે ને કાવ્યા ગાયબ થઈ ગયેલી... હવામાં જ ક્યાંક ઓગળી ગઈ!

“મને એની ગુફા સુધીનો રસ્તો યાદ છે!” ડૉક્ટર રોય બોલેલા અને શશાંકનો હાથ પકડી પાર્કિંગ તરફ ભાગેલા. એ લોકોએ પછી પાંડવ ગુફા તરફ જવાના રસ્તે ગાડી ભગાવી હતી... હજી સાપુતારામાં જ એમની ગાડી ભાગી રહી હતી અને ચાલુ ગાડી ઉપર કંઈક ઘબ્બ કરતુંક આવીને પડ્યું હતું. શશાંકે જોરથી બ્રેક ઉપર પગ દબાવી દીધેલો અને એક ચિચિયારી સાથે ગાડી થોભી ગયેલી. ગાડીના બોનેટ ઉપર કોઈ યુવતી આવીને પડી હતી..! એ કાવ્યા હતી!

બ્લાઈટ ડવમાં આજે સ્મશાનવત શાંતિ પથરાયેલી હતી. ભરત ઠાકોર, ડૉક્ટર આકાશ અવસ્થી, સિસ્ટર રાધા અને રાત્રે રોકાતી એક આયા બાઈ એ બધાની નજર સિસ્ટર માર્થા ઉપર જ ચોંટેલી હતી. ડૉ.આકાશે આજે બપોરે જ ડૉક્ટર રોયની ડાયરી આખી વાંચી લીધી હતી. એમાં કાપાલીના ઇતિહાસ સિવાય બ્લાઈટ ડવ બાબતે બધું લખેલું હતું. સિસ્ટર માર્થા કાપાલી સાથે મળેલી છે એ વાત પણ એમાં હતી. ડૉ. આકાશે બધાને સાવધાન કરી દીધેલા. આખો દિવસ તો શાંતિથી પસાર થઈ ગયેલો. હવે સાંજ પડી હતી. દરેકનું દિલ કોઈ અજાણ્યા ભયથી થડકતું હતું. સિસ્ટર માર્થા આજે રાત્રે હોસ્પિટલમાં જ રોકાવાની હતી. એનું કહેવું હતું કે, જેમ જેમ પૂનમ નજીક આવે તેમ તેમ પાગલ માણસોનું પાગલપન વધી જતું હોય છે. એટલે આજે એક સિનિયર નર્સ તરીકે એનું હોસ્પિટલમાં રોકાવું જરૂરી હતું.

રાતના આઠ વાગે હોસ્પિટલની લાઈટ ચાલી ગયેલી. આખી હોસ્પિટલમાં અંધકાર છવાઈ ગયેલો. બધી પાગલ સ્ત્રીઓએ ચીસાચીસ કરી મૂકી હતી. ભરત ઠાકોર અને ડૉ. આકાશ અચાનક લાઈટ જવાનું કારણ શોધી રહ્યા હતા. ત્યાંજ સીડીઓમાં એક મીણબત્તી ફરતી દેખાઈ હતી. એ ઉપરથી નીચે આવી રહી હતી. ડૉ.આકાશ એની સામે જ જોઈ રહ્યા હતા. ભરતે પરાણે ગળા નીચે થુંક ઉતાર્યું અને એ આંખો ફાડીને અંધારામાં ચાલી આવતી મીણબત્તી તરફ જોઈ રહ્યો.

ધીરે ધીરે એ મીણબત્તી સીડી ઉતરીને ગેલેરીમાં આવી ત્યારે મીણબત્તીની પાછળ સિસ્ટર માર્થા દેખાઈ. એ સિસ્ટર માર્થા જ હતી જે લાઈટ જતા મીણબત્તી જલાવી લાવી હતી.

“સિસ્ટર તમે ઉપર હતા!” ડૉ. આકાશે થોડું અચકાઈને પૂછેલું, કારણકે લાઈટ ગઈ એ પહેલા બધાએ એને નીચેના વોર્ડમાં જોઈ હતી.

“હા, ડૉક્ટર. ઉપર બધા દર્દીઓ ગભરાઈને ચીસો પાડતા હતા એટલે હું ત્યાં કેન્ડલ મૂકવા ગઈ હતી. લીનાના રૂમમાં પણ એક સળગાવી છે, એને અંધારાથી બહુ ડર લાગે છે.” માર્થા આટલું કહીને રહસ્યમય સ્મિત વેરીને ચાલી ગઈ.

“એ..એ...ભૂત છે!” સિસ્ટર રાધાએ ગભરાઈને એના હોઠ સીવી રાખેલા, એ માર્થાના જતા જ બોલી.

“ઉપર લીનાના રૂમમાં સળગતી મીણબત્તી રાખવી યોગ્ય નથી. કોઈ દુર્ઘટના ઘટી શકે આપણે એને સાચવવાની છે.” એજ વખતે ડૉ.આકાશનો ફોન રણક્યો હતો. એણે ફોન ઉઠાવી ભરતને ઉપર જવાનો ઈશારો કર્યો હતો.

અહીં ભરતના ટાંટિયા ધ્રુજી રહ્યા હતા. એણે સિસ્ટર રાધાને કહ્યું, “આપણે બંને સાથે જઈએ!”

“ના બાબા ના! મને અંધારામાં આમેય ડર લાગે છે!”

“ડર શેનો હું છું ને તારી સાથે. એક ગબરું જવાન!”

“ગબરું કે ગભરુ!” રાધાએ કહ્યું.

“બસ આવો જ ને તારો ખ્યાર! અંધારામાં સાથ છોડી દે તો જીવનભર શું સાથ નિભાવાની!” ભરતે હાથે કરીને પેલીને ઈમોશનલ કરી. આખરે બંને જણાં ઉપર ગયા.ઉપર ઘોર અંધકાર હતો. ક્યાંય એકેય મીણબત્તી ન હતી.

“જોયું. પેલી માર્થાડી જુદું બોલતી હતી. એણે કોઈ મીણબત્તી મૂકી જ નથી. આપણને મરાવા જ એણે ઉપર મોકલ્યાં છે.” સિસ્ટર રાધાએ ભરતનો હાથ પકડી લીધો.

“હોઈ શકે પવનથી હોલવાઈ ગઈ હોય. આપણે લીનાના રૂમમાં ચેક કરી લઈએ.” ભરતે સિસ્ટરનો હાથ પકડી એને લીનાના રૂમ તરફ દસડી.

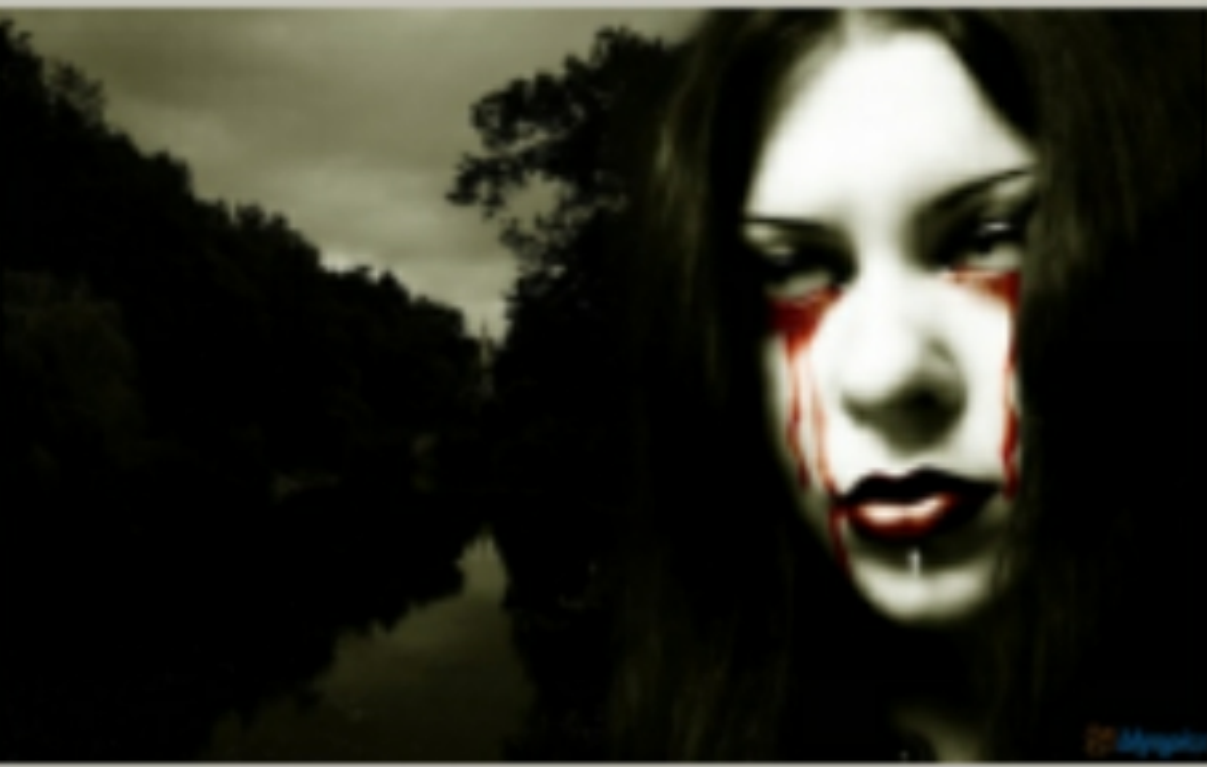
ત્યાં એક મીણબત્તી બળતી હતી. એક નાના સ્ટુલ ઉપર મીણબત્તી રાખેલી હતી. એની પાસેના એક ખૂણામાં લીના નીચે બેઠી હતી. એ ઉદાસ હતી. ભરતે સિસ્ટર રાધાને સહેજ કોણી મારી અને એની સાથે વાત કરવા ઈશારો કર્યો.

“લીના..? શું થયું? તું ઠીક છેને?” રાધાએ ભરતનીનીશારો સમજી ધીમેથી પૂછ્યું.

“હા. પણ પેલી મને બોલાવે છે. મારે એની સાથે નથી જવું! ” લીનાએ રડમસ અવાજે કહ્યું.

“કોણ પેલી?” ભરતને એમ કે એ માર્થાનું નામ દેશે.

“પેલી...?” લીનાએ દરવાજા તરફ આંગળી કરી.

ભરત અને સિસ્ટર રાધા બંનેની નજર જ્યાં લીનાએ આંગળી ચીંધેલી ત્યાં પડતા જ બંનેની છાતીના પાટીયા બેસી ગયા! દરવાજે એક ચુડેલ ઊભી હતી. સફેદ ગાઉન પહેરેલી, આખી સફેદ, એ સફેદ રંગ કર્યો હોય એવી હતી. એની આંખો આખે આખી કાળી હતી. એના

મોઢા પર વાગેલાના નિશાન હતા જે લાલ હતા. વિખરાયેલા વાંકળિયા વાળ સાથે એ ઓર ભયાનક લાગતી હતી. ભરત ગભરાઈને સિસ્ટરને ભેંટી પડ્યો. સિસ્ટર પણ આખી ધ્રુજી રહી હતી.

આ લોકોને આમ બિવાયેલા જોઈને એ ચુડેલ મોટેથી હસી હતી અને પછી ત્યાંથી ખસી ગયેલી.

“ભ...ર...ત પેલી... ગઈ.” રાધાએ કહ્યું.

“જાન બચી તો લાખો પાચે ભાગો...” ભરતે સિસ્ટરનો હાથ પકડી બહાર દોટ મૂકી. ત્યાં આખી લોબીમાં ઠેર ઠેર ચૂડેલો ઊભી હતી. એક પંખા સાથે ગળે ફાંસો ખાધો હોય એમ લટકી રહી હતી. એક સિડીની પાળી ઉપર લપસણી ખાઈ રહી હતી. બે એકબીજાનો હાથ પકડી કુદરડી ફરી રહી હતી. એ બધી ભરત સામે જોઈ એને પોતાની પાસે બોલાવતી હતી.

ભરત આંખો બંધ કરીને, સિસ્ટરનો હાથ પકડી ભાગી રહ્યો સાથે સાથે એ જોર જોરથી, “જલતું જલાય તું, આઈ બલા કો ટાલ તું..” એમ બોલતો હતો. સીડીના ત્રણ ત્રણ પગથીયા કુદાવતો ભરત એની જિંદગીમાં નહી ભાગ્યો હોય એ સ્પીડ સાથે ભાગ્યો હતો.

નીચે ડૉક્ટર આકાશનો ફોન હાલ પૂરો થયેલો. એ હાથમાં ટોચ લઈ ઊભા હતા. “શું થયું? કેમ આમ ભાગી રહ્યો છે?”

“ભાગુ નહિ તો શું કરું? એ ડાકણોનું ડિનર બની જાઉં? ઉપર તો સેલ લાગ્યો છે ચુડેલોનો, એક પર બે ફી! હું નઈ જાઉં, જિંદગીમાં કદી ઉપર નઈ જાઉં...શી ખબર હંમેશાં માટે ઉપર ચાલ્યો જાઉં! નથી કરવી તમારી નોકરી. રાધા તું પણ છોડી દે આ નોકરી. આપણે મજૂરી કરીશું. ભીખ માંગીશું પણ આ ભૂતમહાલયમાં નહિ રહીએ...” ચારે બાજુ આંખો ગુમાવતો ભરત લવારા કરે જતો હતો. ડૉ.આકાશે એને એક થપ્પડ લગાવી. જાણે હાલ ભાનમાં આવ્યો હોય એમ એ સીધો ઉભો રહી ગયો.

“સોરી ડૉક્ટર! હું ડરી ગયો હતો. હવે બધું ઠીક છે.” ભરત પાછો નોર્મલ થઈ બોલ્યો.

“સરસ. હવે આપણે એક ખૂબ જરૂરી કામ કરવાનું છે. એ વાત ફક્ત આપણાં બેની વચ્ચે જ રહેશે.” ડૉક્ટરે ભરતના કાનમાં કંઈક કહ્યું.

હવેલીમાં માધવીબેન ખૂબ ઉચાટમાં હતા. દિવ્યા એકલી પડીને ક્યાંય ચાલી ના જાય એટલે એમને હવેલીમાં રોકવામાં આવેલા. ત્યાં દિવ્યાની આત્મા હતી પણ

એ નાતો એને જોઈ શકતા કે એનો અવાજ સાંભળી શકતા હતા. આનો કોઈ ઉકેલ કાઢવા એમણે પુજારીજીને પ્રભુ સાથે હવેલીમાં તેડાવ્યા હતા. એમણે આવતાની સાથે જ કહ્યું,

“વરસો પછી કાલે એ રાત છે જ્યારે કાલીશક્તિઓ એની ચરમસીમાએ હોય. એ રાતે બધા એમની સિદ્ધિ હાંસલ કરવા ભરપૂર પ્રયત્ન કરશે. આજે બધી જ જોઈતી સામગ્રી એકઠી કરી લેવાશે અને કાલે એનો મહાપૂજામાં ઉપયોગ થશે. આવખતે જે પણ કાપાલીના રસ્તામાં આવશે એનો એ ભોગ લેશે, કોઈને નહીં છોડે. એને પડકારનારનું મોત નિશ્ચિત છે.”

બ્લાઈટ ડવ ૧૯

શશાંકનો પગ બ્રેક ઉપર જોરથી દબાયો હતો. એક જોરદાર આંચકા સાથે ગાડી ઊભી રહેલી પણ એનાથીય મોટો આંચકો ગાડીના બોનેટ ઉપર આવીને પડેલો..

આકાશમાં ગાયબ થઈ ગયેલી કાવ્યા અચાનક આવીને ગાડીના બોનેટ ઉપર પટકાઈ હતી. ગાડી થોભાવી શશાંક અને ડૉક્ટર રોય નીચે કૂદી પડ્યા હતા. કાવ્યા બેહોશ હતી. શશાંકે એને ઉઠાવીને ગાડીની પાછલી સીટમાં સુવડાવી.

“કાવ્યા! કાવ્યા બેટા!” ડૉક્ટર કાવ્યાના શરીરને ઢંઢોળી રહ્યા.

“એને જલદી હોટેલ પર લઈ જવી પડશે.” શશાંક આટલું બોલીને ડ્રાઈવિંગ સીટ પર ગોઠવાયો હતો. કાવ્યાની બાજુમાં ડૉક્ટર રોય ગોઠવાયા અને બધા હોટલ પહોંચ્યા. ત્યાંના સ્ટાફે એક ડૉક્ટર બોલાવી આપેલો. કાવ્યા ઠીક હતી. એ ફક્ત બેભાન હતી... બીજી કોઈ ઈજા ન જોવા મળી.

“શશાંક, આજે ચૌદસની રાત્રે જ કાપાલીએ એની ઈચ્છાપૂર્તિ માટેની પૂજા ચાલુ કરી દીધી હશે. તમે લોકો એને રોકો નહિ, એ માટે કોઈ પ્રયત્ન પણ ન કરો એટલેજ કાપાલીએ કાવ્યા ઉપર ઘાતક હુમલો કર્યો કે કરાવ્યો હોવો જોઈએ. એને નવ આત્માની જરૂર છે. નવમી આત્મા એને મળી જાય પછી એ કોઈનાથી નહિ રોકાય. તારે આજેજ એની પૂજામાં વિધન નાખવું પડશે. તો જ તું એને નવમી આત્મા લાવતો રોકી શકીશ.” શશાંકના ફોન ઉપર મુંબઈથી પ્રોફેસર નાગ કહી રહ્યા હતા. એ માનસશાસ્ત્રનો અભ્યાસ કરતાં કરતાં ભૂત પ્રેત અને એને લગતા બીજા અનેક પાસાંનો અભ્યાસ કરી ચૂક્યા હતા. એમને આ વિષયમાં રસ પડેલો. છેલ્લાં દસ વર્ષથી એ આત્મા અને કાળા જાદુ પર રિસર્ચ કરી રહ્યા હતા. શશાંક પણ એમની ટીમનો જ એક સભ્ય હતો. ડૉક્ટર રોયની વાત એમણે લેપટોપ પર જોઈ અને

સાંભળી હતી...

“હું તૈયાર છું પ્રોફેસર. તમે કહો એમ કરું.” શશાંક જડબા ભીડીને બોલ્યો.

“એ જગા ઉપર ખતરો છે. તું એકલો એને નહિ રોકી શકે. આપણો વધારે માણસોની જરૂર પડશે. હું ત્યાં આવું છું. તું મારી રાહ જો અને ગમે ત્યારે નીકળવા માટે તૈયાર રહેજે.” પ્રોફેસર ખતરો પામી ગયા હતાં. એમણે ફોન મૂકતા પહેલા શશાંકને બીજી વાત કહી, “વલસાડ ફોન કરીને ત્યાં એ લોકોને સાવચેત રહેવા જણાવી દે. હવેલીમાં દિવ્યાની આત્મા અને વ્હાઈટ ડવમાં લીના, બંનેમાંથી કાપાલી કોઈ એકને આજે રાત્રે જ ઉઠાવશે. દિવ્યાને બદલે એણે બીજાં વિકલ્પ તરીકે લીનાને પસંદ કરી હોય એ શક્યતા પર આપણો વિચાર કરવો રહ્યો. તું મારી વાત સમજે છેને?”

“હા પણ આ કાપાલી શેની પૂજા કરવાનો છે પ્રોફેસર, તમે ક્યારેય આવું જોયું, સાંભળ્યું છે?”

“હા મેં એક બુકમાં આ વિશે વાંચ્યું હતું. એની લિપિ હું પૂરેપૂરી ઉકેલી નહતો શક્યો એ વખતે એટલે થોડુંક જ જાણેલું. નવ અલગ અલગ સ્વભાવની, અલગ અલગ રીતે મરેલી સ્ત્રી કે પુરુષની આત્માઓને એકસાથે કાલભૈરવની સેવામાં સમર્પિત કરવામાં આવે, ચંદ્રગ્રહણની ક્ષણોમાં જ, તો એ વખતે સોંપાયેલી નવ આત્મા ખુબ જ શક્તિશાળી બની નવ ગ્રહ પર પોતાનું પ્રભુત્વ સ્થાપી શકે. એ આત્માઓ જેણે એને કાલભૈરવને સોંપી હોય એના વશમાં રહે. એ આ દુનિયાના દરેક માણસના ભૂત ભવિષ્ય બદલી શકે! બીજા શબ્દોમાં કહું તો ઈશ્વર બની શકે! આ બધી વાતો આપણને ગપ ગોળા જેવી લાગે છે હેને? ”

“તમે કહેતા હો તો આ વાત સાચી હોય શકે, પ્રોફેસર! મને તમારા પર વિશ્વાસ છે. જો વખતસર તમારી વાત માની હોત તો મારી દીદી આજે જીવતી હોત. એ ભૂલ થઈ પછીતો હું આ ભૂત પ્રેતમાં માનવા લાગ્યો. ”

“આ બધું એક વિજ્ઞાન છે દીકરા. આપણે લોકો જે વસ્તુ સાબિત કરી શકીએ એના ઉપર જ વિશ્વાસ કરીએ છીએ. જે સાબિત નથી કરી શકતાં એ છે જ નહિ એમ વિચારીએ છીએ અને ત્યાંજ મોટી ભૂલ કરીએ છીએ. દુનિયામાં કેટલાય પ્રસંગો એવા બને છે જેનો આપણી બુદ્ધિથી જવાબ આપવો શક્ય જ નથી. આ બાબતે આપણે પછીથી ગહન ચર્ચા કરીશું. હાલ તું વલસાડ ફોન કરી દે, કાવ્યાનું ધ્યાન રાખનાર કોઈ માણસ એની પાસે છોડીદે અને કાપાલીના દરબારમાં જવા તૈયાર રહેજે. મારા એક મિત્ર સાથે વાત થઈ ગઈ છે. હું હાલ જ અહીંથી નીકળી રહ્યો છું. હરિ, કારેસર મારી સાથે છે. એ બે કલાકમાં મને ત્યાં પહોંચાડી દેશે!”

શશાંકે પ્રોફેસરનો ફોન મૂકીને તરત હવેલી અને વ્હાઈટ ડ્રવમાં ફોન કરીને સાવધાન રહેવા જણાવેલું. હવેલીમાં માધવીબેન પરેશાન હતા. એમને એમના પરિવારની ચિંતા થવી સ્વાભાવિક હતી. એમણે પુજારીજીને હવેલીએ તેડાવ્યા હતાં ત્યારેજ શશાંકનો ફોન આવેલો.

“મને બહું ચિંતા થાય છે પુજારીજી! આજની રાત કોઈનો ભોગ લીધા વિના નહિ રહે એવા જ વિચારો આવે છે.” માધવીબેને શરીરે લપેટેલી રેશમી શાલને ખેંચીને, એનો છેડો ખભા ઉપર વીંટતા કહ્યું. અચાનક જ વાતાવરણમાં ઠંડી વધી ગઈ હતી.

“જયહો મા! મા સર્વશક્તિમાન છે! એ અન્યાય નહિ થવા દે! એના ઉપર ભરોશો રાખો!” પુજારીજીએ કહ્યું અને એમણે પ્રભુ પાસે કેટલીક સામગ્રી મંગાવી પૂજાની તૈયારી શરુ કરી. “આજની આખી રાત આપણે હવન કરીશું. મા સર્વનું કલ્યાણ કરે

અને પાપીઓનો સંહાર કરે એવી પ્રાર્થના કરશું. આ ખાસ હવન છે. એમાં દિવ્યા પણ આપણી સાથે માતાજીની આરાધના કરશે અને માની મરજી રહી તો એ આપણને કોલ આપશે, એની હાજરી પુરાવશે!”

પૂજારીજીએ પાંચ માટીના નાના મટકામાં દીવા મૂક્યા અને પ્રત્યેક મટકાની ઉપર પણ એક એક દીવો પ્રગટાવ્યો. કુમકુમથી હવેલીના ચોકમાં કેટલાક નિશાન બનાવ્યા અને ત્યાં એ મટકાની સ્થાપના કરી. પ્રભુ હવનકુંડ અને બીજી સામગ્રી લઈ આવ્યો એ લઈ પુજારીજીએ માતાજીની આરતી કરી અને પવિત્ર મંત્રોચ્ચાર સાથે હવનમાં આહુતિ આપવા લાગ્યા. માધવીબેન, પ્રભુ અને પ્રભુની પત્ની લીલા આ પૂજામાં જોડાયા. થોડીવાર રહીને પુજારીજીએ ઊંચા અવાજે, કોઈને આદેશ આપતાં હોય એમ કહ્યું, “દિવ્યા, તું અહીં હાજર હોય, અમને જોઈ શકતી હોય, સાંભળી શકતી હોય તો એનો પરચો આપ. આ પાંચ મટકામાથી દક્ષિણ દિશામાં રહેલું મટકું ફેરવ.”

ત્યાં હાજર બધાની નજર એ મટકા ઉપર જ સ્થિર થઈ. પુજારીએ બીજી વખત એના એજ શબ્દો કહ્યા... અને માટલું હલ્યું. એ હવામાં જ થોડુંક ઉપર ઉઠ્યું અને એની જગાએથી થોડું પાછળ મુકાયું.

“તું મહાન છે મા! પુજારીએ હર્ષનાદ કર્યો.” ફરીથી એ આહુતિ આપવા લાગ્યા. મંત્રો બોલાતા ગયા. માધવીબેનને વિશ્વાસ થઈ ગયો કે દિવ્યા એમની પાસે જ છે અને સલામત છે. કાવ્યા અને બાકીના બધાની સલામતી માટે એ માતાજીને વિનવી રહ્યા...

રાતના અગિયાર વાગી ગયા હતા. વ્હાઈટ ડવમાં અંધારું છવાયું હતું. જનરેટર ચાલું કર્યું છતાં લાઈટ ન આવી. શશાંકનો ફોન આવ્યો ત્યારના ડૉક્ટર આકાશ કામે લાગ્યા હતા. ભરત ઠાકોર અને સિસ્ટર રાધા એમની સાથે હતા. ઉપરના બધા કાયમી પાગલ દર્દીઓને નીચે હોલમાં એકસાથે રાખવામાં આવેલા. ઉપરના પલંગ જરૂર મુજબ નીચે સિફ્ટ કરી દેવાયેલા. બધાને ડૉક્ટરે જાતે ઘેનનું ઈન્જેક્શન આપીને સુવડાવી દીધા હતા. આજની રાત વ્હાઈટ ડવની જવાબદારી ડૉક્ટર આકાશ પર હતી. ત્યાં દાખલ દરેક દર્દી અને સ્ટાફનું ડૉક્ટરે ધ્યાન રાખવાનું હતું. લીના ઉપર ડૉ. આકાશ અને ભરતની બરોબર નજર હતી. એ સિવાય સિસ્ટર માર્થા લીનાનું પૂરું ધ્યાન રાખી રહી હતી...

“આજની રાત ઉજાગરો કરવો પડશે! એક એક ચા થઈ જાય!” ભરતે કહ્યું.

“હા મારેય એની જરૂર છે. ઊંઘ તો આજ નહિ આવે પણ આ ઠંડીથી બચવા ચા સારી રહેશે. ખબર નહિ અચાનક આટલી ઠંડી કેમ વધી ગઈ!” ડૉક્ટર આકાશે એમના બંને હાથ બગલમાં દબાવ્યા.

“અચાનક જ આ ઠંડી એની મેળે આટલી વધી ગઈ હશે? મને તો એમાંય પેલી ભૂતડીઓનો હાથ લાગે છે. એમની હાજરીથી જ આવું થઈ રહ્યું છે. તમે કંઈ ગરમ કપડું પહેરી લો સાહેબ, મારે તો આ ચાલશે. આટલી રાતે હવે હું રૂમ પર એકલો નઈ જાઉં!” ભરતે દર્દીને ઓઢવાનો ધાબળો પોતાની ફરતે લપેટ્યો. એક છેડો માથા ઉપર રાખીને એણે રાધાને ચા લઈ આવવા કહ્યું. રાધાએ જે આયાને ચા લાવવાનું કહેલું એણે આવીને જણાવ્યું કે દૂધ ફાટી ગયું છે. હવે સવારે નવું દૂધ આવે ત્યારે જ ચા મળશે.

“તારું સત્યાનાશ જાય ચુડેલ! તારા લીધે મને ચા પણ પીવા ન મળી.” ભરત ઠાકોર જોરથી બોલ્યો. એને ચુડેલોએ ઉપરના માળે બિવડાવેલો એનાથી એ હજી ડરેલો હતો. ભાગી જવાની એને અદમ્ય ઈચ્છા થઈ રહી હતી પણ એકલા બહાર જવાની હિંમત ન હતી....! “માર્થા... સિસ્ટર માર્થા... તમને ઊંઘ આવતી હોય તો સૂઈ જાઓ હું છું જ અહીં. લીનાતો આમેય ઊંઘી જ રહી છે, લાગતું નથી કાલ સવાર પહેલા એ જાગે. સારું કર્યું ડૉક્ટર સાહેબે બધાને સુવડાવી દીધી!” ભરતે હાથે કરીને માર્થાને હળી કરી હતી...

“તને ઊંઘ આવતી હોય તો તું સૂઈ જા. મારે આજે લીનાનું ધ્યાન રાખવાનું છે!” માર્થા બોલી હતી, પણ એ અવાજ માર્થાનો ન હતો. એનામાંથી કોઈ પુરુષનો ઘોઘરો અવાજ આવેલો. ભરતને આટલી ઠંડીમાય કપાળે પરસેવો વળી ગયો. એની બાજુની ખુરસીમાં બેઠેલી સિસ્ટર રાધાય છળી ઉઠી. એ ભયથી ધ્રુજી રહી હતી. એણે એક નજર ભરત સામે કરી પછી બંનેએ સાથે માર્થા તરફ જોયું...

આખા રૂમમાં બે મીણબત્તીનું જ અજવાળું હતું. માર્થાના માથાની પાછળની બાજુએ મીણબત્તી મુકેલી હતી. એના ખભા સુધીના વાળ ચહેરા પર ઝૂલી રહ્યાં હતાં. એ સ્થિર નજરે લીનાના ચહેરાને જોઈ રહી હતી. અચાનક ભરતે નજર ફેરવી અને એની આંખો પહોળી થઈ ગઈ. એ આંખો ચોંકી ઉઠ્યો.

@snehnusarnamu

રાધાએ એ જોયું અને ભરતની નજરનો પીંછો કર્યો. એ હજી ત્યાં દીવાલ ઉપર જ જોઈ રહ્યો હતો જ્યાં માર્થાનો પડછાયો પડતો હતો... સાચુકલી માર્થા સ્થિર હતી પણ એનો પડછાયો હલતો હતો, એનું મોટું માથું એના તીક્ષ્ણ મોટા દાંત કચકચાવતું હતું. એના વિખરાયેલા વાળ ચારે બાજુ ઊડી રહ્યા હતા. એ પડછાયો કોઈ માનવનો નહિ પણ કોઈ રાત્રી પશુનો હોય એવો હતો. રાધાએ ચીસ પાડી... એની સાથે સાથે ભરતના મોઢામાંથી પણ ચીસ નીકળી ગઈ.

“આ શેની ચીસાચીસ કરી મેલી છે?” બોલતા ડૉક્ટર આકાશ હોલમાં પ્રવેશ્યા. એમની નજર પણ દીવાલ પર ગઈ. હવે એ પડછાયો મોટોને મોટો થઈ રહ્યો હતો. આખી દીવાલ એનાથી ભરાઈ ગઈ એ પછીયે એ વિસ્તરતો રહ્યો... એ નીચે સફેદ ટાઈલ્સ પર વધતો વધતો ડૉક્ટરના પગ સુધી પહોંચ્યો અને એ વિખરાયેલી લટો સાપની જેમ ડૉક્ટરના પગ પર વીંટળાઈ વળી. ડૉ.આકાશે ભાગવાનો પ્રયાસ કર્યો પણ એ ત્યાંથી જરાય હલી ના શક્યા. કોઈ મજબૂત દોરડાથી એમનું કમર સુંધીનું શરીર જમીન સાથે જાણે બાંધી દીધું હતું. એક જોરદાર પવનની વાછટ આવી. બારી સ્ટોપર તોડીને ખુલી ગઈ. એ પવને રૂમની બંને મીણબત્તી બુઝાવી દીધી. ઘોર અંધકાર છવાઈ ગયો. રાધા ચીસો પાડી રહી હતી. ડૉક્ટર ‘કોણ છે! સામે આવ!’ એમ કહી રહ્યા હતા. ભરત આંખો મીચી જાણે એના જીવનની છેલ્લી ઘડી

આવી પહોંચી હોય એમ નિષ્ક્રિય બની બેસી રહ્યો હતો. ત્યારેજ રૂમમાં લટકતી નાની, ઝીરો વોલ્ટની ગોળી ચાલુ થઈ. એક સફેદ ગાઉન પહેરેલો સ્ત્રીનો સાથો ઉડતો ઉડતો આવીને ભરત સામે ઊભો રહ્યો, એના હાથમાં એક કપ હતો.

“ભરત તને ચા પીવી હતી ને! જો હું લઈ આવી!” એ પડછાયાએ કપ ભરત સામે ધર્યો.

“તું..તું...મીરા છે ને? મારી ફેસબુક ફ્રેન્ડ! મને માફ કરી દે...! હવે કોઈ દી તારી મજાક નહિ ઉડાવું.” કગરી રહ્યો.

“માફ કરી દઉં! પણ હું તો તારાથી જરાય નારાજ નથી. ચાલ હવે ચા પી લે.” પેલો પડછાયા અટ્ટહાસ્ય કરીને બોલ્યો. ભરતે ચાનો કપ મોઢે માંડ્યો. કંઈક અજીબ ટેસ્ટ આવ્યો. એણે ઝાંખા પ્રકાશમાં કપની અંદર નજર નાખી... અંદર લોહી હતું. એક ચીસ સાથે એણે એના મોઢામાં ભરેલો ઘૂંટડો બહાર થૂંકી કાઢ્યો. એના કપડા, મોઢું બધું લાલ રંગે રંગાઈ ગયું. પેલી ચુડેલ કાન ફાટી જાય એવા મોટા અવાજે હસી રહી. રાધા બેહોશ થઈને ઢળી પડી. ડૉ. આકાશ જોર જોરથી હનુમાન ચાલીસાનો પાઠ કરી રહ્યો. બહારથી બીજી ચાર ચુડેલ અંદર આવી. એ ચાર અને અંદરવાળી એક એમ બધી ભેગી થઈને ડોક્ટરને ઘેરી વળી. એમના મોઢામાંથી આગ વરસી રહી હતી. એ પાંચે જણીએ ડોક્ટરની ફરતે કુંડાળું રચ્યું હતું અને ડોક્ટર પર આગની જ્વાળાઓ ફેંકી રહી... ડૉ. આકાશ બધું ભૂલીને, આંખો બંધ કરીને હનુમાનચાલીસા બોલી રહ્યા. આખરે લાઈટ આવી ગઈ. એ બધી ચુડેલ ગાયબ થઈ ગઈ. ભરત એની જગાએથી ઊભો થયો અને ડોક્ટરનો હાથ પકડી એમને કહ્યું, “એ બધું ગાયબ થઈ ગયું.”

ડોક્ટરે આંખો ખોલી. એમની નજર લોહિયાળ ભરત પર ગઈ. એ કંઈ પૂછે એ પહેલા જ ભરતે જણાવ્યું કે પોતે ઠીક છે. હવે બંનેની નજર લીનાના પલંગ પર ગઈ. ત્યાં લીના ન હતી. સિસ્ટર માર્થા પણ ગાયબ હતી...બીજા દર્દીઓ ઊંઘી રહ્યા હતા. બહારનો સિક્યોરિટી ગાર્ડ દોડતો અંદર આવ્યો હતો.

“સાહેબ સિસ્ટર માર્થાનું એક્સીડન્ટ થયું છે. એ બહારની તરફ દોડીને આવતી હતી અને અંધારામાં જ જોયા વગર સામેના રોડ ઉપર ભાગી હતી. એક ટ્રકે એને હડફેટે લીધી. બધા ભાગીને બહાર રોડ ઉપર ગયા. સિસ્ટર માર્થા લોહીલુહાણ હાલતમાં એના છેલ્લા શ્વાસ લઈ રહી હતી. ડૉ. આકાશે એના માથે હાથ મૂકીને પૂછ્યું, “લીના ક્યાં છે, સિસ્ટર?”

મરતા મરતાય માર્થા હસી હતી. “મેં મારું કામ બરોબર કર્યું. લીનાને ઊંચાઈએથી કૂદીને આત્મહત્યા કરવાની હતી. એણે કરી...” એક આંચકી આવી અને માર્થાએ

દેહ છોડ્યો. એની આંખો હજી વ્હાઈટ ડવ તરફ મંડાયેલી હતી.

શશાંક પ્રોફેસર નાગ સાથે રાતના દસ વાગે સાપુતારા આહવા રોડથી આગળ નીકળી ચૂક્યો હતો. કાવ્યાને ડૉક્ટર રોય પાસે શિલ્પીમાંજ આરામ કરવા રાખેલી. પ્રોફેસર સાથે એમના બીજા બે માણસો અને એક ડ્રાઈવર હતો. જે જગાએ શશાંકનો ભેંટો કાવ્યા અને ડૉ.રોય સાથે થયેલો, કાપાલીથી છૂટ્યા બાદ એ જગાએ એ લોકો આવી ગયેલા. અહીંથી આગળનો રસ્તો શશાંકને ખબર ન હતો, પણ એ જગ્યા સામે દેખાતા પર્વતની અંદર જ આવેલી છે એ વાત નક્કી હતી. પ્રોફેસરે એમના ગજવામાંથી એક નાનું ઘડિયાળ જેવું યંત્ર નીકાળ્યું. એને હાથમાં રાખતા જ એમાં લાલ લાઈટ થઈ અને એ એક બાજુ એરો બતાવવા લાગી.

“આ એક સરસ મશીન છે. એ નેગેટિવ ઊર્જાને માપે છે. જે તરફ વધારે નેગેટિવ ઊર્જા હોય એ તરફ એનો એરો બતાવે.” પ્રોફેસર નાગ એમના હાથમાં રહેલા ટચુક્કડા યંત્ર વિષે માહિતી આપતાં એ મશીનનો એરો બતાવે એ તરફ આગળ વધતા જતા હતા. એમની પાછળ બાકીના ચાર જણા હતા. આખરે એક જગ્યાએ એ એરો ગાયબ થઈ નાની ખીળી બત્તી ચાલું થઈ.

“એ અઘોરી અહીંજ અંદર હોવો જોઈએ જેમ્સ.” પ્રોફેસરે એક યુવકને ઈશારો કર્યો. એ યુવાને એના ખભે ભરાવેલી બેગમાંથી નાની નાની ડબલીઓ કાઢી અને પર્વતની દીવાલ જોઈ જોઈ કેટલીક જગાએ એ ડબલીઓ મૂકી. જેમ્સ આવા બધાં કામમાં માહિર હતો. વસ્તુને જોઈને જ એની રચના એના મગજમાં આવી જતી.બધા થોડા દૂર ખસી ગયા પછી જેમ્સે રિમોટ જેવું એક બટન દબાવ્યું. એક જોરદાર ઘડાકો થયો અને પર્વતનો એક નાનકડો હિસ્સો એની જગાએથી તૂટીને નીચે પડ્યો. જેમ્સ રિમોટ પાછું બેગમાં મૂકીને, બેગ ખભે ભરાવી આગળ વધ્યો. એની પાછળ બીજા પણ ગયા. થોડીવાર ચારે બાજુ ઘૂળ ઉડતી રહી પછી પર્વતની અંદરથી આવતી રોશનીની એક લકીર દેખાઈ, એક નાના કાણામાંથી! પોલો નામના, એક સાઉથ આફ્રિકન પહેલવાન જેવા પ્રોફેસર નાગ સાથે આવેલા માણસે એક લાત મારી એ કાણાં ઉપર. એ દીવાલ હલી પણ તુટી નહીં. અશાનીથી હાર માની લેવાનું પોલોના સ્વભાવમાં જ ન હતું. એ થોડે દૂર ગયો અને ભાગીને પાછો આવ્યો. ફરીથી એજ જગા ઉપર લાત મારી. આ વખતે એ દીવાલ પડી ભાંગી... બધા અંદર પ્રવેશ્યા.

“આ...આ...” હરિએ બૂમ પાડી. આ પાંચ જણાની ટીમમાં એજ સૌથી ડરપોક હતો, અલબત્ત એને ભૂતોથી ડર લાગતો. એને ભૂતની ખુબ બીક લાગતી અને

એટલેજ એ પંજાબી પૂતર પ્રોફેસર નાગની સાથે જ રહેતો. એને પ્રોફેસર ઉપર વિશ્વાસ હતો. હેરી એક કાર રેસર હતો. એકવાર એનો જીવલેણ અકસ્માત થયેલો. એ દિવસે એ તો બચી ગયેલો પણ એની સાથે બેસેલો એનો એક સાથીદાર ત્યાં ને ત્યાં ખલાસ થઈ ગયેલો. સાથીદાર મારી ગયો પછી એની આત્મા હેરીને દેખાવા લાગેલી. કંઈ કામમાં એ વ્યસ્ત હોય અને અચાનક એને મહેસુસ થતું કે કોઈ એને તાકી રહ્યું છે. ઘણીવાર એ એના મૃત સાથીદારની આત્માને એની પાસે ઉભેલી જોતો! એ શ માટે એનો પીંછો કરે છે એ એના સમજમાં નહતું આવતું. જ્યારે પણ એ રેસમાં ભાગ લેતો ત્યારે છેલ્લી ઘડીમાં એને રસ્તા ઉપર એના સાથીદારની આત્મા ઉભેલી દેખાતી અને એ બ્રેક મારી ગાડી થોભાવી દેતો, રેસમાંથી બહાર ફેંકાઈ જતો. આખરે એણે રેસિંગની કેરીઅર છોડી પ્રોફેસર નાગની મદદ માંગેલી અને ત્યારનો એ પ્રોફેસરની સાથે જ રહેતો હતો.

“વોટ હેપંડ હેરી?” પોલોએ ગજવામાંથી ગન કાઢી પૂછ્યું. એ હરિને હેરી કહેતો. હરિએ એમને તાકી રહેલા ભયાનક, જંગલી કૂતરા તરફ આંગળી ચીંધી. પોલોએ એની લેસર ગનમાંથી એક શોટ ફાયર કર્યો. એક નાની લાલ લાઈટ એ વિકરાળ કૂતરાના માથે થોડીવાર ચમકતી દેખાઈ અને એ કૂતરો હવામાં ભડકો થઈને ગાયબ થઈ ગયો.

એ લોકો કાવ્યા જે જગાએ આવી હતી ત્યાં જ હતા. અહીંજ કાવ્યાએ એ કૂતરાનું માથું લટકતું જોયું હતું. કપાયેલું માથું! થોડેક આગળ જતાં જ સફેદ સાડી પહેરેલી એક સ્ત્રી ઉડતી ઉડતી આવી અને આ લોકોને ડરાવવા માટે મોટેથી હસી...

“આહ, આ સાઉન્ડ મને સખત ઈરીટેટ કરે છે. સોરી પ્રોફેસર પણ આને બંધ કરવી જ પડશે.” જેમ્સે એની નાની લીલીપૂટ જેવડી લેસર ગનમાંથી એ ચુડેલના પેટ પર ફાયર કર્યું. એ પણ ભડકો થઈને ગાયબ થઈ ગઈ. એ લોકો પાસેના હથિયાર આજના જમાનાના અત્યંત આધુનિક ભુતનાશક યંત્રો હતા જેને આખી દુનિયાના વૈજ્ઞાનિકોએ પોતપોતાના કામ અને જરૂરિયાત મુજબ સુધારા વધારા કરે જઈને બનાવ્યા હતા.

“આપણે અહીં કાપાલીને શોધવાનો છે. એનો અફો કદાચ આપણને સીધો નહિ દેખાય. એણે એને દુનિયાની નજરથી છુપાવી રાખ્યો હશે.” પ્રોફેસર બોલ્યા.

“કાવ્યાએ કહેલું કે એક મોટી ગુફા હતી એમાં એક ટેબલ જેવા ગોળ પથ્થર પર એને ડૉક્ટર રોય પડેલા મળેલા અને ત્યાં એક વિશાળ મૂર્તિ હતી જેની નીચે કેટલાક કાપાલી જેવા જ માણસો કંઈક પૂજા કરી રહ્યા હતા. એ લોકો એ મૂર્તિની જ પૂજા કરી રહ્યા હતા.” શશાંકે કહ્યું.

“એ કાપાલીની અદ્રશ્ય દુનિયા એ ઈચ્છે તો જ આપણે એને જોઈ શકીએ.” પ્રોફેસરે જોરથી કહ્યું, “કાપાલી... કાપાલી...ક્યાં છુપાઈને બેઠો છે, સાલા ચોર! ગુરુના હત્યારા! અઘોરીનાથનો શિષ્ય કહેવડાવવાને તું લાયક નથી. અઘોરીનાથને જાણ થઈ જ ગયેલી કે તું કેટલો નીચ માણસ છે એટલે જ એમણે તને કોઈ વિધા આપી જ નહિ. બે ચાર મંત્રો શીખીને તું આખી દુનિયા પર રાજ કરવાના સપના જુએ છે! તારા જેવો પાગલ મેં આજ સુધી ક્યાંય જોયો નથી. તું ગમે તેટલા પ્રયત્નો કરી લે તું નાવશીખીયો જ રહેવાનો.” પ્રોફેસરે કાપાલી ગુસ્સે થાય અને જાતે જ સામે આવી જાય એટલે આ ચાલ ચાલી હતી અને એમાં એ સફળ રહ્યા. ગુસ્સાથી ઘગધગતો કાપાલી હવામાંથી પ્રગટ્યો હતો.

“મરવા માટે બહું ઉતાવળા થઈ રહ્યા છો! તમારા જેવા મચ્છરો કાપાલીનો સામનો શું કરવાના!” કાપાલીએ એક હાથ હવામાં ફેંક્યો અને એમાંથી એક આગનો ગોળો ઉડીને આવ્યો. એ ગોળો પ્રોફેસર સુધી પહોંચે એ પહેલા જ પોલોએ વચ્ચે આવીને એ ગોળા પર એક જોરદાર લાત ઝીંકી હતી. ગોળો કાપાલીના શરીરમાંથી પસાર થઈ ગયો અને હવામાં જ કોઈક અદ્રશ્ય વસ્તુ સાથે ટકરાયો હતો. એક મોટો ભડકો થયો.

“આ...આ... તે મારી દેવીની મૂર્તિને માર્યું. એ પણ આજના દિવસે. હું તને જીવતો નહિ છોડુ...” કાપાલીની આ ચીસ સાથે જ હવામાં બધું સાફ સાફ દેખાવા લાગ્યું. પોલોની લાત ખાઈને આગળ ગયેલો ગોળો કાપાલીની દેવીની મૂર્તિ સાથે અથડાયો હતો. એ મૂર્તિ કાપાલીએ રચેલી માયાને લીધે અદ્રશ્ય હતી અજાણતા જ એના ઉપર આગનો ગોળો ટકરાયો હતો અને કાપાલીની એક માયાનો અંત આવ્યો હતો, એની અદ્રશ્ય દુનિયા હવે બધાંને દેખાતી થઈ ગઈ...

ગુફાની વચ્ચેના ભાગમાં પથ્થરમાંથી કોતરીને બનાવેલ મોટું, દસ માણસો આરામથી બેસી શકે એવું મોટું ટેબલ દેખાવા લાગ્યું. બરોબર એ ટેબલની સામે જ એક દેવીની વિશાળ મૂર્તિ હતી. એ દેવીના ચાર હાથ હતાં અને દરેક હાથમાં એક એક હથિયાર હતું. એના ગળામાં માનવશીશની માળા લટકતી હતી. દેવીની આગળ ચાર, અદલ કાપાલી જેવાજ ચાર માણસો હવનકુંડ પ્રગટાવી કંઈક મંત્રોચ્ચાર કરી રહ્યા હતા. અગ્નિમાં આહુતિ આપી રહ્યા હતા. એ આહુતિથી વાતાવરણમાં કંઈક અજીબ બદલું ફેલાતી હતી. એ ચારેય એક સાથે જ મંત્ર બોલતાં હતા. જાણે એ ચારેયના મોઢામાંથી એક જ અવાજ નીકળતો હતો.

આગનો ગોળો મૂર્તિના એક હાથ સાથે ટકરાયો હતો. એ હાથમાં પકડેલું તલવાર જેવું કંઈક શસ્ત્ર નીચે પડી ગયું હતું. મંત્રોચ્ચાર કરી રહેલા ચારે લોકો અટકી ગયા હતા. એમનું ધ્યાનભંગ થયેલું. આ એમના માટે આઘાત જનક હતું. આટલા

વરસોમાં કોઈ માણસે આવી હિંમત નહતી કરી. એમની પૂજામાં વિધ્ન આવ્યું હતું. અત્યાર સુધીની બધી મહેનત નક્કામી ગઈ હતી. વરસોથી સેવેલું સપનું પૂર્ણ થવાના આરે હતું ત્યારેજ આવી પડેલ આ વિગ્નથી કાપાલી ગીન્નાયો હતો. અચાનક એનું રૂપ બદલાઈ ગયું. એ એક શશક્ત નવ યુવકના રૂપમાં આવી ગયો એની આંખો એકદમ સફેદ અને ચમકતી હતી, એના દાંત તીણા અને લાંબા થઈ ગયા એના હાથમાં એક ત્રિશુળ આવી ગયું અને એ ત્રિશુળ વીંઝતા જ એમાંથી તીરની જેમ આગ વછુટવાલાગી હતી. કાપાલીએ ગુસ્સે થઈને બધાની ઉપર આગના તીર વરસાવ્યા...! બધા લોકો પથ્થરના ટેબલની ઓથે છુપાઈ ગયા. પ્રોફેસરે એમના કોટના ગજવામાંથી એક નાનું યંત્ર કાઢ્યું અને ચાલુ કર્યું. એમાંથી

ઓમ...ઓમ...ઓમ...નો નાદ

એકધારા સુરે આવે જતો હતો. કાપાલીએ આ અવાજ એનાથી સહેવાતો ના હોય એમ એના કાન બંધ કરી દીધા.

“બંધ કર આ અવાજ...” એણે રાડ પાડી. એની પ્રતિકૃતિ જેવા પેલા ચાર લોકો ફરીથી એમનો મંત્ર બોલવા લાગ્યા પણ પહેલા જેવું એક સૂરે ના ગાઈ શક્યા. એમના અવાજ કરતા આખી ગુફામાં ઓમકારનો સ્વર વધારે ઝડપથી પ્રસરી રહ્યો. કાપાલી અચાનક ત્યાંથી ગાયબ થઈ ગયો.

“એ ક્યાં ગયો?” હરિએ બહાર ડોકિયું કરીને પૂછ્યું

“એ બધી આત્માઓ જ્યાં કેદ કરી રાખી હશે ત્યાં ગયો છે. એ જગ્યા પણ અહીં જ છે આપણે એ જોઈ નથી શકતાં.” પ્રોફેસરે આટલું કહીને એમના કોટના ગજવામાંથી એક ચશ્મા કાઢ્યા અને પહેર્યા. “હમમ... હવે એ ગાયબ દુનિયા મને દેખાય રહી છે. કાયની મોટી મોટી બોટલોમાં એક એક આત્મા પુરેલી છે. અહીં શશાંક તારી ડાબી તરફ જ એક બોટલ છે એમાં એક યુવાન કન્યાની આત્મા છે, એની બાજુમાં એક આઘેડ ઉંમરની બાઈ, એનાથી આગળ એક ઘરડી બાઈ, એક ખાલી બોટલ છે એ જરૂર દિવ્યાના ગયા પછી ખાલી પડી હશે એ હજુ ખાલી જ છે મતલબ કાપાલી દિવ્યા કે લીના કોઈને લાવી શક્યો નથી..! એની પૂજામાં બાધા પડી એટલે એની રચેલી માયાનો અંત આવ્યો છે. એટલેજ એ મુકાબલો કરવાને

બદલે એ ભાગી ગયો. અહીં ટોટલ આંઠ આત્માઓ છે આપણે આ બાકીની આત્માઓને પણ મુક્ત કરાવી દઈએ તો એને જબ્બર ફટકો પડશે.”

“તોડી દઉં પ્રોફેસર...” પોલો જાણે રાહ જોઈને જ ઉભો હોય એમ બોલતાની સાથે જ એક પગ હવામાં ઉછળ્યો અને શશાંકની બાજુમાં એક લાત ઠોકી. એને પગે પથ્થર વાગ્યો બીજું કંઈ ન થયું...

“એ આમ નહિ તૂટે. આપણા માટે એ હવા છે!” શશાંકે કહ્યું, “ડૉક્ટર રોયે એમાંથી દિવ્યાને મુક્ત કરાવી હતી. એમણે એ કઈ રીતે કર્યું હશે?”

“કોઈએ એમની મદદ કરી હોવી જોઈએ.” જેમ્સ બોલ્યો.

“કોણ? કાપાલીની વિરુદ્ધ જવાની હિંમત કરે એવું કોણ હોઈ શકે?” હરિએ પૂછ્યું.

“એ હું હતો.” ધીરે ધીરે ધુમાડામાંથી એક આકાર રચાયો.

“જ્યોર્જ વિલ્સન!” શશાંક એને જોતા જ બોલી ઉઠ્યો.

“હા કાપાલીએ મારી મદદ કરી બદલામાં મેં એને મારા શરીરનું દાન કર્યું. પણ એણે મારા શરીર સાથે મારી આત્માને પણ તફાવી લીધી! મારી આત્માને એણે મુક્ત ના થવા દીધી. એણે ડૉક્ટર રોય સાથે મને પણ અહીં કેદ કરી રાખેલો. મેં જ દિવ્યાની આત્માને મુક્ત કરાવવા એની મદદ કરેલી. એનો એક મંત્ર છે. હાથમાં પાણી લઈ એ મંત્ર બોલીને પાણી બોટલ પર છાંટી દેવાથી બોટલ તૂટી જશે અને એ આત્મા કેદમાંથી આઝાદ થઈ જશે.” જ્યોર્જના આત્માએ કહ્યું અને એ મંત્ર એણે શશાંકના કાનમાં કહ્યો.

શશાંકે પ્રોફેસર સામે જોયું, એમણે આંખોથી જ સંમતિ આપી. શશાંક હાથમાં પાણી લઈ જ્યોર્જે એના કાનમાં કહેલો એ મંત્ર બોલવા જ જતો હતો કે, પ્રોફેસરે એને અટકાવ્યો.

“સ્ટોપ શશાંક! એક અક્ષર ના બોલતો. આ જ્યોર્જના રૂપમાં આવેલો કાપાલી છે. જેવો તું મંત્ર બોલીશ એ સાથેજ આ બધી બોટલો બોમની જેમ ફૂટશે અને આખી ગુફા પથ્થરોથી પુરાઈ જશે. આપણે બધા એમાં દબાઈને મરી જઈશું...” પ્રોફેસરે લગભગ ચીસ પાડીને કહ્યું.

બધા સાવધ થઈ જ્યોર્જ તરફ એમની ગન તાકી રહ્યા. એ હસી રહ્યો હતો. ખડખડાટ..હાસ્ય! “તમે મને ક્યારેય ખતમ નહિ કરી શકો! હું પાછો આવીશ! કાપાલીની શક્તિઓને તમે હજી જાણતા નથી. હું પાછો આવીશ!” જ્યોર્જ બદલાઈને કાપાલી થયો અને કાપાલી પાછો ગાયબ થઈ ગયો.

“મેડમ અહીં છે?” હરિએ પૂછ્યું.

“હા એણે જ છેલ્લી ઘડીએ આવીને મને જ્યોર્જનું રહસ્ય જણાવ્યું.” પ્રોફેસર હવામાં તાકી રહીને બોલતા હતા. એમની નજર એમની મૃત પત્નીની આત્માને જોઈ રહી હતી. પ્રોફેસર નાગ એમની પત્નીને ખુબ જ ચાહતા હતા એક જીવલેણ બીમારીનો ભોગ બની એ આ દુનિયામાંથી વિદાઈ થઈ છતા ના પ્રોફેસર એને ભૂલી શક્ય ના એ પ્રોફેસરને! હવે એ આત્મા રૂપે પાછી આવી છે અને પ્રોફેસરની સાથે જ રહે છે. પ્રોફેસરના આત્માઓ વિશેના સંશોધનમાં એ પણ પુરતો રસ લે છે અને ઘણી વખતે સમયસર આવીને પ્રોફેસરને એમની ઉપર તોળાઈ રહેલા ખતરાની આગોતરી જાણ કરી જાય છે. આજે પણ એણે એજ ક્યું અને બધાંને ખોટો મંત્ર બોલી મોતને આવકારતા રોકી લીધા.

“આ કેદ કરેલી આત્માને મુક્ત કરવાનો રસ્તો બતાવો, શ્રીમતી નાગ!”

શ્રીમતી નાગની આત્મા સહેજ હસી અને પોતાના પતિના શરીરમાં પ્રવેશી. એણે દરેક આત્મા પાસે જઈને પોતાનો હાથ આપ્યો અને એ હાથ પકડી એ બધી આત્મા એક પછી એક એ કાયની મોટી બાટલીમાંથી બહાર આવી ગઈ..! મશાલની પીળી રોશની ઝાંખી પડી જાય એટલું અજવાળું આ અંધારી ગુફામાં ફેલાઈ ગયું. જાણે ગુફામાં સૂરજ ઊગ્યો હોય.. અને બધી આત્મા એ સૂરજની રોશનીમાં એક એક કરીને એકરૂપ થઈ ગઈ... આંઠ આત્માઓ એ અત્દુત રોશનીમાં વિલીન થઈ ગઈ પછી એક નાનકડી જ્યોત આવી હતી. એ બહારથી અહીં આવેલી એ થોડી વાર પ્રોફેસર નાગ સામે અને થોડીવાર શશાંક સામે ઉભી રહીને એ દિવ્ય રોશનીમાં ભળી ગઈ હતી. પ્રોફેસરના ચહેરા પર એક સ્મિત આવી ગયું. બધું અજવાળું અચાનક ગાયબ થઈ ગયું અને ત્યાં રહી ગઈ એક જર્જરિત નોંધપોથી! પ્રોફેસરે એ ઉઠાવી લીધી. એના બે ચાર પાના ઉથલાવીને જોતાજ એમની આંખો ચમકી હતી એ ચમક શશાંકે નોંધી હતી.

“આ ડાયરી પ્રોફેસર!” જેમ્સ બોલ્યો.

“આ અધોરીનાથની નોંધપોથી છે જેમાંથી કાપાલી આ બધુ જાદુ, આ તંત્ર મંત્ર શીખતો હતો.” પ્રોફેસરે કહ્યું, “કાપાલીની આત્મા પણ આમાં કેદ થઈ ગઈ છે. એ ગાયબ થયો છે એની ઈચ્છાઓ નહિ! એ આ ડાયરીના માધ્યમથી જ બહાર આવશે અને ફરી પોતાનું અસ્તિત્વ સ્થાપવા પ્રયત્ન કરશે. આ નોંધપોથી હું મારી પાસે રાખીશ.”

“પણ પ્રોફેસર એને જલાવી દો ને!” પોલોએ રસ્તો બતાવ્યો.

“જલાવી દેવાથી તો એમાં રહેલું અમૂલ્ય જ્ઞાન નસ્ટ થઈ જશે, જે આમાં કેદ છે એતો બીજી કોઈ વસ્તુમાં ચાલ્યો જશે. આત્મા અમર છે એને કોઈ અગ્નિ બાળી

ના શકે! કાપલીને આપણે કેદ કરી શકીએ મારી ના શકીએ જ્યાં સુંધી એ આ ડાયરીમાં કેદ છે ત્યાં સુંધી આપણે એની ચિંતા કરવાની જરૂર નથી એ પાછો આવે, આ કેદમાંથી મુક્ત થાય એ દિવસે જોયું જશે!”

અહીં કાપાલીની માયાજાળ સંકેલાઈ એ સાથે જ વ્હાઈટ ડવ મેન્ટલ હોસ્પિટલમાં લાઈટ આવી ગયેલી. બધી રખડતી આત્માઓ ગાયબ થઈ ગયેલી જે કાપાલીની માયા હતી. જ્યારે ડૉ. આકાશ પર શશાંકનો ફોન આવ્યો ત્યારે એણે કહેલું કે લીનાને ઊંચાઈએથી ફૂટીને આત્મહત્યા કરવા પ્રેરવામાં આવશે. આ કામ માર્થા દ્વારા જ કરાવાશે. આગળ માર્થાએ એને બારીની પાળી ઉપર ચઢાવેલી એ યાદ કરી શશાંકે વિચારેલું. એટલે જ એના કહેવા પર ડૉક્ટર આકાશે અને ભરત ઠાકોરે કોઈને કંઈ જાણ કર્યા વગર લીનાના રુમની બારી નીચે જ્યાં પથ્થરની બનેલી ફરસ હતી ત્યાં ગાદલા પાથરી દીધા હતા. એકની ઉપર બીજું એમ ત્રણ લેયર કર્યા હતા. માર્થાની સાથે ગયેલી લીના ત્યાંથી ફૂટી પડી હતી. માર્થાને એમ કે એનું કામ પુરું થયું અને ઉતાવળમાં એ ચેક કર્યા વગર જ ભાગવા જતી હતી ત્યાં જ એનો અકસ્માત થયો અને એ મરી ગઈ હતી...લીના ગાદલા ઉપર પડી હતી. હજી ઘેનની અસર હોવાથી બેહોશ હતી...! એ બચી ગઈ હતી.

હવેલીમાં એક ભડકો થયેલો અને બધી માટલીઓ તૂટી ગયેલી. એ જવખતે દિવ્યાનો આત્મા બધાને દેખાયેલો. એણે કહેલું કે, “કાપાલી હારી ગયો. કાવ્યા, પપ્પા, શશાંક બધા સલામત છે. મમ્મી તું ચિંતા ન કર. હું જઉં છું, કાવ્યાને મારી યાદ આપજે. એને કહેજે હું ખુબ ખુશ છું મારી બહેને આવીને મને બચાવી લીધી એ વાત જ મારી મુક્તિ માટે પુરતી છે. શશાંકને પણ યાદ આપજે, મારે જવું પડશે! મોડું થઈ રહ્યું છે! ફરી મળીશું આવત ભવે...” કાપાલીના અડા પર સૌથી છેલ્લે આવેલી જ્યોત એ દિવ્યાનો દિવ્ય આત્મા હતી જે એ રોશનીમાં વિલીન થઈ ગઈ, મુક્ત થઈ ગઈ!

શશાંક અને એની ભૂત પકડનાર ટીમ ‘વી ફાઈવ’ના સભ્યો સવારે સાપુતારામાં શિલ્પી રિસોર્ટ પહોંચ્યા ત્યારે કાવ્યા સંપૂર્ણ સ્વસ્થ હતી. શશાંક એકલો ત્યાં ચાલ્યો ગયો એટલે થોડી નારાજ હતી પણ સાથે સાથે શશાંકની બધી સાંભળીને ખૂબ ખુશ હતી કે બધું સમુસુતરું પાર પડ્યું. એની બહેન દિવ્યા અને વ્હાઈટ ડવ મેન્ટલ અસાયલમ ભૂતોના ત્રાસમાંથી હંમેશાં માટે મુક્ત થઈ ગયેલું એ

નાનીસુની વાત ન હતી.એ લોકો પાછા વ્હાઈટ ડવમાં ગયા હતા અને ત્યાં રહેલા બધા જ માનવ અવશેષ ભેગા કરી એને અગ્નિદાહ આપેલો. માધવીબેન પોતાના પતિ,ડોક્ટર રોયને વરસો બાદ હેમખેમ પાછા આવેલા જોઈને આનંદમાં હતા. કાવ્યાને તો બેવડી ખુશી મળેલી, એકતો વરસો બાદ એને એના પાપા મળી ગયેલા અને બીજું કે શશાંક જેવો એના સપનાનો રાજકુમાર મળી ગયો!

વરસ પછી કાવ્ય અને શશાંક એમના જીવનમાં આગળ વધેલા. બંનેના લગ્ન થઈ ગયેલા અને એ લોકો વલસાડ છોડી શશાંકના પરિવાર સાથે અમેરિકા પાછા જતા રહેલા. વલસાડની હવેલી અને હોસ્પિટલ ડૉ. રોય અને માધવીબેનની દેખરેખ હેઠળ છે. ડૉ.આકાશ હવે કાયમ માટે વલસાડમાં જ સ્થાયી ગયા હતા અને હોસ્પિટલમાં એમની ફરજ નિભાવી રહ્યા હતા. પ્રોફેસર નાગ, પોલો , જેમ્સ અને હેરી એમના જીવનમાં વ્યસ્ત હતા.

થોડા વરસ બાદ પ્રોફેસર નાગ એમની કોઈ કોન્ફરન્સમાં બહાર ગયેલા ત્યારે એમના ઘરના એક અલાયદા ઓરડાના કબાટમાં મુકેલી અઘોરીનાથની ડાયરી હલી રહી હતી...એમાંથી લાલ પીળી રોશની આવી રહી હતી! જાણે કાપાલી જણાવી રહ્યો હતો કે, એ હજી અહીં આ દુનિયામાં હાજર છે...!!

@snehnusarnamu

આગળ શું થયું? કાપાલી પાછો આવશે? કેવી રીતે? એ પાછો આવીને શું કરશે એ બધું જાણવું હોય તો પ્રોફેસર નાગ અને એની ટીમનું આગળનું સાહસ જરૂર વાંચજો. કાપાલીની વાત આગળ લઈને આવે છે, મન અને મોહનાની કથા, “મનમોહના”!

શશાંક જે ટીમ સાથે મળીને કામ કરે છે એ ટીમ “વી ફાઈવ”ના સભ્યો સાથે એક ઉડતો પરિચય બધા વિશેની દિલચસ્પ વાતો આવતી જશે આગળનાં ભાગમાં.

૧. પ્રોફેસર નાગ : આઘેડ પ્રોફેસર જે ભૂત પ્રેત પર રિસર્ચ કરે છે. એમની મૃત પત્નીનો આત્મા એમની સાથે છે જે એમને ઘણી વખત કંઈ શીખ આપી જાય છે.

૨. શશાંક : યુ.એસ.માં સેટલ થયેલો એક ભારતીય જે બેનનું વળગાળને લીધે થયેલું મોત જોઈને ભૂતપ્રેતમાં માનતો થાય છે. પ્રોફેસરે એની એ વખતે મદદ કરેલી ત્યારનો એ જ્યાં પણ કોઈ જગ્યાએ ભૂત છે કે કંઈક અજીબ હરકતો થઈ રહી છે એમ જાણે એટલે ત્યાં પહોંચી જાય છે અને એ જે પણ બુરી શક્તિ હોય એનો

ખાતમો કરીને એની ઉપર એક શોર્ટ ફિલ્મ બનાવે છે.

૩. જેમ્સ :એક અમેરિકન છોકરો અને શશાંકનનો જીગરજાન દોસ્ત. જ્યાં શશાંક ત્યાં એ! એને નવા નવા ગેજેટ્સ બનાવવાનો શોખ છે. શાશંકની સાથે એ પણ ભૂત પ્રેતનો સામનો કરવા હરદમ તૈયાર!

૪. પોલો : સાઉથ આફ્રિકન છે. એના પોતાના ગામના લોકોની અંધશ્રાદ્ધ દૂર કરતા કરતા એને કેટલાક એવા અનુભવ થયા કે એ ભૂત પ્રેતમાં વિશ્વાસ કરવા લાગ્યો. સાડા છ ફૂટ ઊંચો, પહોળો પોલો એમની ટીમનો પહેલવાન છે અને એણે પ્રોફેસર પર પૂરો ભરોશો છે!

૫. હેરી : એક કારરેસર છે. એક અકસ્માતમાં એ તો બચી ગયો પણ એની સાથેનો બીજો ડ્રાઇવર મરી ગયો એની આત્મા હરિને દેખાય છે....એનાથી બચવા એ પ્રોફેસરની શરણે આવેલ.

એક જબરદસ્ત ભૂતિયા અને રહસ્યમય સફરમાં જોડાવા ઈચ્છતા હોય તો આવી જાઓ..."વ્હાઈટ ડવ" તો એક શરૂઆત હતી મંજિલ હજી ઘણી દુર છે અને એ રસ્તો મજેદાર બનાવવાનો, વાંચકોના રૂવાડા ઉભા થઈ જાય એવો બનાવવાનો હું પૂરો પ્રયત્ન કરીશ...

@snehnusarnamu

નિયતી કાપડિયા.